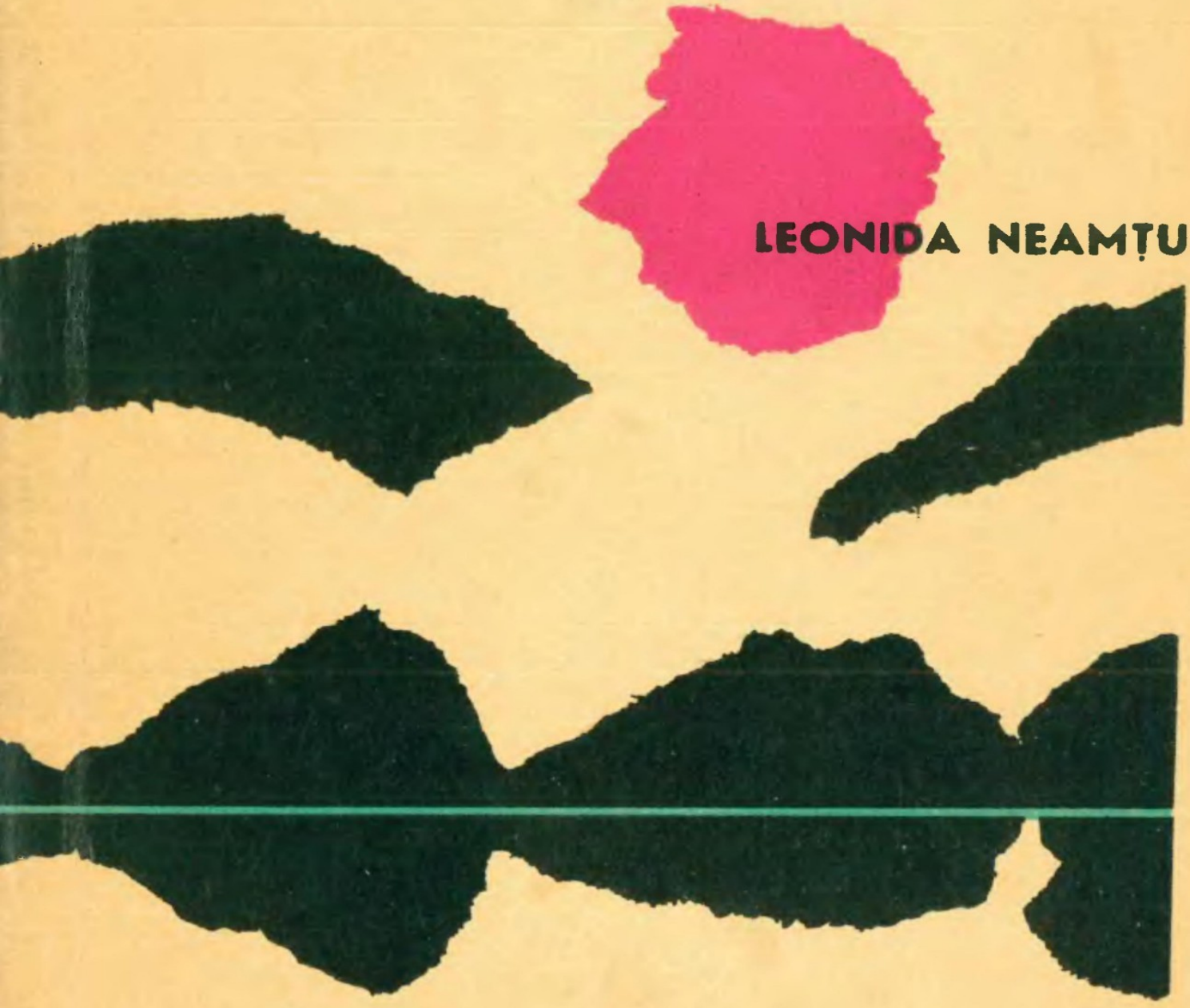

LEONIDA NEAMȚU

Celălalt prezent

LEONIDA NEAMȚU

CELĂLALT PREZENT

Editura pentru Literatură
București, 1965

CAPITOLUL I

Puțin după miezul nopții, în timp ce visa că se bate crâncen nu se știe cu cine, Luc se trezi. Înainte de a fi cu totul lucid, strigă: „Nu! Nu vreau!”, așa cum i se întâmpla deseori. Luc ieșea din somn, ca un înotător din apă, cu un efort, cu o smucitură. Se ridică într-un cot și ascultă. Întunericul se învârtea în jurul său, pulsând.

De afară se auzea un lătrat gros, puțin răgușit, care nu putea fi decât al lui Cocktail, marele doberman negru. Dădea glas destul de rar, semn că nu prea e furios, destul de insistent totuși pentru a fi sigur că nu latră fără motiv.

Luc se repezi la fereastra deschisă.

Rând pe rând, se trezeau și ceilalți câini, fiecare dând alarma cu glasul lui, ca și cum pe clapele unui pian s-ar fi plimbat o mână inexpertă, la întâmplare. Luc califică această comparație drept tâmpită, și privi în sus. Stelele erau urâte în noaptea aceea.

Ascultă iar. Din hărmălaia ce se iscă, distinse hămăitul muzical și subțire al micului grifon Vova, glasul sacadat al lui Bob, simpaticul airedale-terrier polițist, precum și lătratul demn și sec, parcă tras între linii, al lui Franz, dogul german cu dungi.

Luc își încinse cureaua peste cămașa de noapte, și așa, deșirat, tăiat în două ca o viespe, sări pe fereastra deschisă direct în grădină. Câinii obosiseră. Mârâiau, adormind, câte unul. Doar Cocktail, încăpățânat, își continua tirul rar și înfundat al lătrăturilor. Luc trecu pe sub ferestrele zăvorâte ale tatălui său vitreg. Printre păturile ce o camuflau observă dunga subțire de lumină.

Domnul Flentea se temea de întuneric. De întuneric, de câini, de hoți și de „împrejurări neprevăzute”. La rândul lor, câinii îl urau, cu toată patima câinească de care erau în stare; nu se știe de ce, nu le făcuse niciodată nimic.

În spate, pe scărița de serviciu, Luc se ciocni de Codrea, care ieșise și el din bârlog.

— Ce se întâmplă? Sfârșitul lumii? întrebă Luc.

— Ar fi o porcărie, răspunse Codrea. Așa, pe nedormite? Mergeți dumneavoastră să vedeți?

— Da. Poți să-ți continui somnul, zise Luc. Poți să dormi… să dormi…

Continua să meargă, mormăind, cântând: „Să dormi… un somn triunghiular… un somn neprevăzut… un somn fără sfârșit…”

Codrea privi o clipă în urma lui, căscă și reintră în casă, indiferent. În clipa aceea, inexplicabil, câinii începură iar să se agite. Răsună chiar și lătratul lui Joe, mastifful cel calm.

Luc deschise portița și trecu prin labirintul țarcurilor, unde fiecare câine își avea cușca lui… Câinii se repezeau la gardurile de sârmă, prietenoși. Luc le ținu următorul discurs:

— Liniște, Simbad… Ce-i cu tine, Dempsey?… Taci, Stan!…

Își trecea mâna pe deasupra gardului, mângâindu-le în trecere capetele. Grațioasa Isabella, lupoaica, îi linse mâna. Fandositul Ludovic XIV, un cățel de cel mai pursânge King Charles, se prefăcu a nu-l recunoaște pe Luc, și-l lătră. Galeșa Susana, de rasă Colley, se ridică în două labe, și când îl văzu începu să valseze, așa cum o învățase Codrea.

Luc pătrunse în țarcul marelui doberman, cel care dăduse primul alarma. Îi puse cureluța la zgardă. Cocktail îl trase repede spre fundul grădinii. Noaptea scânteia de stele, sub copaci însă domnea un întuneric înfiorător. Întuneric cu

sclipiri albăstrui. Dobermanul se opri chiar la gard, încordat. El vedea, iar Luc nu vedea nimic. Cocktail mârâi. Luc struni cureluşa şi-şi forţă ochii, încercând să străpungă bezna. Deodată, auzi o exclamaţie. Trecu o clipă, greu, şchiopătând. Apoi cineva strigă:

— Dumnezeule! Ţine-l bine! Să nu-i dai drumul!

Glasul era femeiesc.

— Cine-i? strigă Luc, furios.

— Nimeni.

— Şi ce cauţi acolo?

Luc înainta, ţinându-l strâns de zgardă pe Cocktail. Între gard şi tufele de coacăze văzu, nu prea clar, o făptură ghemuită.

— Ascultă!… Nu mă enerva! Ieşi la lumină!

Ar fi vrut să-şi audă vocea răsunând sigură, bărbătească. Dar ieşi, nu se ştie de ce, tremurată, ca urma unei maşini ce derapează. Fata se ridică. Era înaltă, tot atât de înaltă ca şi el. Trăsăturile nu i le distinse, văzu doar că are un păr mare, greu. Purta o rochiţă subţire, deschisă la culoare, şi dârdâia, cu toate că noaptea stătea nemişcată şi caldă. De fapt, şi Luc dârdâia, de emoţie.

— Să nu laşi câinele, îl rugă ea.

— Cocktail e cuminte. Nu sare decât la poruncă. Uite!

Şi-i dădu drumul. Dobermanul rămase lipit de genunchiul său, privind înainte, spre fată. În întuneric, Luc se încruntă. Căută să-şi stăpânească vocea.

— Ce se întâmplă? Dacă ai venit cu gânduri negre, nu te teme… am să te ajut. Gânduri mai negre ca ale mele nu are nimeni. Cum ai ajuns aici?

— Nu ştiu… Am fugit.

— Ştii ce? Lasă prostiile! Cum nu ştii? Ce-ai păţit?

— Nimic… aproape nimic… Nimic grav, nimic deosebit. M-au logodit… Atâta tot.

— Ce vorbești? Te-au logodit? Luc fluieră. Zici că te-au logodit?

— Da… Kraig nu e urât… e drăguț și micuț… dar îi miroase gura, și…

— Kr…?

— Logodnicul meu.

Luc își schimbă poziția, făcu un pas spre stânga. Așa, fără motiv. Ea rămase nemișcată.

— Cât scandal pentru o fetișcană proastă care s-a speriat de logodnic, făcu Luc, mirându-se că vocea îi devenise deodată atât de fermă. Uite, câinii au trezit întreg cartierul! Mâine o să vină iarăși vecinii la domnul Flentea, să se plângă. Nătărăii ăștia se sperie când aud că latră câinii. Li se pare nu știu ce… că se scufundă pământul, și gata, îngrămădesc boarfele în geamantane și ies în stradă… Ca și cum ai putea fugi undeva!…

— Ascultă, știi ce, mai bine să nu faci pe grozavul, zise fata, înveselită dintr-odată. Te cunosc eu foarte bine, ești al lui Flentea, negustorul de câini. Oho, de când te cunosc!

Luc o privi. Caraghioasa! Uite cum trece la atac! Acum ochii i se mai obișnuiseră cu întunericul, vedea. Umerii fetei tremurau. Privi în altă parte. Cocktail privi și el în altă parte.

— Și ce? Mare brânză că mă cunoști? Există o sută de mii de imbecili care mă cunosc. Și eu cunosc cam tot atâția. Și nu e un motiv de fericire.

— De ce spui „domnul Flentea” despre tatăl tău? Ce caută aici persoana a treia? Faci pe grozavul, bineînțeles!

— „Persoana a treia!” se strâmbă Luc. Ai învățat și tu ceva la școală. Domnul Flentea e tatăl meu vitreg, proasto!

— Să nu mă faci proastă, prostule! Află că suntem colegi! izbucni ea, furioasă brusc. Ești în

ultima clasă la Mihai Bravu, liceul acela de nătărăi… Iar eu tot în ultima clasă, la Regina Maria, școala aceea de fete cinstite, caraghiosule! Să mă stimezi ca pe-o colegă!

— Bravo, ăsta e un motiv de stimă?

— Și câinele de lângă tine se rușinează de purtarea ta! Sunt o domnișoară! Și încă o domnișoară logodită!

Ceva sunase strident, fals, în glasul fetei. Luc se întrebă dacă nu cumva se pregătește să plângă. Asta ar fi din cale-afară de stupid…

— Ascultă, n-are rost să te înfurii… Să fim calmi, ca până acum. Nu?

Luc încercă să-i vadă ochii… Plânge, sau ce face?

— M-ai făcut proastă o dată, am tăcut. Dar a doua oară…

— Ascultă! o întrerupse Luc, bucuros că scăpase fără lacrimi și liniștit în această privință. Știi ce mă miră? Că tu ai fugit de Kr… cum îi spune? De logodnic, și nu el de tine. Avea motive. Serios că avea!

Fata izbucni în râs.

— Mor de frig. Toată-s piele de gâscă…

— Ai, în fine, o piele ce ți se potrivește!

Ea râse iar. Nu-i mai păsa că o jignește, sau se prefăcea. Luc avu senzația irealului, când o auzi:

— Măgar ce ești! Ai putea să mă duci undeva, să mă încălzesc. Vezi cum tremur de frig! Nu știi să te porți ca un cavaler…

Luc rânji: – Cavaler!? Se privi, văzu cămașa de noapte strânsă în cingătoarea lui de toate zilele, se detașă deodată de sine și se privi de la distanță. Se văzu caraghios, și-i veni să râdă cu hohote. Dar nu râse. Un fior rece, neplăcut, îi săgetă spatele, umerii.

— Ai putea să te întorci acasă… Ar fi singura faptă rezonabilă a vieții tale. Logodnicul te așteaptă!

— E beat. Și tata e beat. E beat tot timpul. Toți sunt beți. Și eu nu sunt rezonabilă! Mi-e frig…

— Puțin îmi pasă dacă ești sau nu rezonabilă, te-ai agățat de cuvântul ăsta ca de un cuier… Și dacă te duc la mine să te încălzești, va ieși un scandal grandios. Doamna Virginia atâta așteaptă…

— Mama ta?

— Vitregă! Nu ți-am mai spus? strecură cu ciudă Luc.

Cocktail se dezlipi de genunchiul lui Luc și se duse să se așeze în spatele fetei.

— De ce stă acolo? întrebă ea. Am impresia că aș fi arestată… Ia-l de acolo.

— Îți face o favoare… stă în spatele tău, te păzește.

— Și ce se întâmplă dacă vei fi văzut aici, cu mine?

— Nu-ți închipui?

— Deloc! Explică-mi!

Luc tăcu, reflectând. Cocktail își schimbă iar locul, se așeză între ei doi, și privea când la unul, când la celălalt. Luc scormoni în cap după o idee. Nu găsi nimic..

— Ești o proastă, zise. Du-te acasă! Unde locuiești?

— Pe pământ… într-o vizuină numită casă, din greșeală.

— Din greșeală, firește. Dar în ce direcție e vizuina?

— Cam într-acolo, arătă fata.

— Ce proastă ești! N-ai deloc simțul orientării… M-aș fi mirat să-l ai. Acolo e numai Dunărea.

— Ascultă, Flentea Lucian! (Numele de Flentea, fata îl rosti cu mult dispreț.) Dacă mă mai faci o singură dată proastă, îți scot ochii, auzi? Uite ce gheare lungi am! Și voi porni – mă auzi, Flentea? – un scandal, că taică-tău vitreg și cu cea de-a cincea nevastă a sa or să-și ia lumea în cap, și-am

să dau drumul la toți câinii pe care-i chinuiți aici, și-am să-i asmut, fiindcă se spune că domnul Flentea nu mai poate de spaima câinilor săi, și după aceea am să dau foc la tot orășelul acesta, auzi, Flentea Lucian, am să agăț de coada fiecărui câine câte-o bombă cu explozie întârziată și am să le dau drumul prin oraș, și, mă asculți, Flentea? Cum sunt pusă și așa pe fapte mari, în timp ce totul va arde, eu am să urlu. Ca o haită de lupi am să urlu!

Cu un efort, Luc își învinse uimirea. Izbucnirea fetei îl clătină puțin, ca un vânt puternic. O privi. Furtuna trecuse. Ea stătea în fața lui, și din nou umerii îi tremurau.

Luc văzu roșu în fața ochilor și răsuflă o dată adânc.

— Caraghioasă! Păcat că n-am doi lei să ți-i dau pentru discurs! De unde ai cules atâta curaj? Un minut înainte tremurai sub gard, de spaimă! Și ce tot îi dai înainte cu Flentea, Flentea, Flentea?! Dacă mă cunoști, pe cât pretinzi, ar trebui să știi că nu mă cheamă Flentea! Am rămas cu numele tatălui meu…

— Și care e numele acela, Flentea Lucian?

— Mă privește! Ce-ți pasă? E numele pe care-l port.

— Flentea, Flentea, Flentea! Flentea e numele tău! Ți se potrivește perfect. E făcut anume pentru tine.

Luc o privi cu tristețe.

— Nu mi se potrivește, zise liniștit. Asta e, că nu mi se potrivește.

— Ba da, ba da! Flentea! strigă ea. E numele cu care te-ai născut și cu el vei muri.

Și deodată, Luc urlă:

— Am să asmut câinii pe tine! Logodnică! Logodnică urmărită! Vodevil romanțios, în trei

acte și cinci cârnați… Actul întâi: sosește logodnicul Kr… cum naiba-i zice? Kr…

— Mă-ga-ru-le!

Fata pronunțase cuvântul răspicat și cu ură. Ceva în tonul ei îl făcu pe Luc să tacă. În clipa următoare se întoarse, și Luc o auzi că se smiorcăie.

„Ce final tâmpit! gândi. Sunt un bou. Și ce dacă-mi zice Flentea? Aproape toți îmi spun Flentea”.

Ea se depărtă câțiva pași. El rămase locului, surprinzându-se într-o poziție ridicolă, cu mâna aproape întinsă. În fond, ce-ar trebui să facă? Să fugă după ea, să-și ceară iertare? Să recunoască pe loc că a fost bou? Tălpile nu voiră să se dezlipească de pământ. La urma urmei, ce? Nici n-o cunoaște. O urmări cum se duce, abia acum văzu că intrase printr-un loc unde gardul se culcase în iarbă, fără să se rupă. Apoi n-o mai văzu. Se pierduse printre pomii livezii de alături.

— Proasto! strigă Luc. Proasto! Taci, Cocktail! Cine te-a pus să ne trezești pe toți pentru proasta aia? Știam că ești un câine deștept! De ce latră câinii noaptea? Fiindcă logodnicele…

Luc mergea prin grădină, desculț, izbindu-se de copaci. Cocktail îl urma trist, conștient că meritase să fie admonestat. Luc încercă să fluiere ceva vesel. Și se pomeni că fluieră marșul funebru. Înmormântările treceau pe strada aceea, spre cimitir. Era o stradă veselă. Când apunea întru Domnul câte-un baptist, venea și fanfara baptiștilor. Era o fanfară de prima clasă. Toți se înghesuiau s-o audă. Avea un succes teribil.

Luc strănută.

CAPITOLUL 2

Sentimentul profund de nemulțumire lăuntrică nu-i dădu pace să adoarmă. Își puse iar sandalele, chiloții de baie, o cămașă subțire, și așa simți că e în stare să meargă și până-n Aconcagua.

— Unde mergi? îl întrebă Mefisto.

— Ce-ți pasă? Ai început și tu să mă controlezi?

— Ești un om pierdut de pe acum, Luc, zise Mefisto.

— Repeți și tu cuvintele domnului Flentea. Află că situația de om pierdut îmi convine de minune.

— Dar eu îți sunt prieten…

— Știu, știu. Mai du-te dracului și tu! E o prietenie interesată. Te temi să nu uit… știu!

— Ascultă-i pe cei bătrâni, și vei ajunge un stâlp!

— Ești un sărman caraghios, Mefisto. Nu mai repeta ce spun toți nătărăii… Nu fi îngrijorat, am să te întorc la fiecare douăzeci și patru de ore. N-am să mai uit.

— Te rog. Altfel mă stric iar…

Luc sări pe fereastră. Privi în sus, către locul unde trebuia să fie balonul captiv, cel care ocrotea orășelul împotriva aviației și a duhurilor rele… Era acolo, nu prea sus, mai mult amenințător decât bine intenționat, puțin în stânga Ursei-mici.

Câinii, auzindu-l, se treziră iar. Cum Luc (cu tot caracterul său infernal) era convins că în fond are o fire dreaptă, hotărî să-l ia cu sine, de data aceasta, pe Saint-Germain, un câine caraghios, deșirat și cu un cap foarte mic, din rasa Barzoi. Cu acesta nu se mai plimbase de multă vreme, ori, pentru fiecare câine, o plimbare cu Luc constituia

un semn de atenție și un eveniment. Îl iubeau câinii.

Îi puse lui Saint-Germain cureluța și coborâră în jos, spre Dunăre, pe un drumeag ce tăia grădinile de-a curmezișul. O plimbare în toiul nopții, la apă, eventual o baie… Ce poate fi mai plăcut și pentru om, și pentru câine?

Căuta să-și stăpânească furia. Își închipuia că e calm, bine dispus… Furia care-l cuprindea totdeauna după o comportare prostească. Și se comporta prostește deseori.

Ajunse imediat pe plaje, azvârli cămașa, lepădă sandalele și intră în apă. Era caldă, avea sclipiri adânci și perverse și-l gâdila. Îl trecură fiorii, pielea i se întinse, un vapor mugi departe, în susul apei, parcă numai ca să-și afirme existența pe acest pământ, să destrame o incertitudine. Luc ciuli urechea, să audă vuietul înăbușit al zbaturilor, și se gândi iar la fata aceea… logodnica, pe care o uitase o secundă. O alungă iar. Vaporul nu-și mai repetă strigătul..

— Hai, caraghiosule! strigă Luc către Saint-Germain.

Câinele rămăsese pe mal, nehotărât. Stătea în nisip ca o arătare. Orașul se întindea amorțit de-a lungul fluviului, oamenii probabil dormeau la ora aceea. Luc nu-i invidia că dorm.

După ce ieși din apă, sări, își roti brațele până se mai încălzi și se zvântă nițel. Apoi își puse cămașa. Se așeză pe un bolovan și ascultă. Dunărea continua să treacă lin, întunecată, abia bolborosind. Niciodată nu se temuse de ea. Alții se temeau. Colegii săi povesteau tot felul de grozăvii despre zilele când „Dunărea cere carne de om”, dar el n-o auzise niciodată exprimându-și asemenea dorințe.

Saint-Germain intră și el în apă, îndemnat de Luc, dar nu la adânc, se bălăci scurt, mușcă

valurile și sări îndată înapoi pe nisip, și mai deșirat, ud cum era.

Luc o alungă iar pe fată și se gândi la Dunăre. El nu era de pe-aici. Era de departe. Se ridică și boxă puțin cu aerul, fiindcă-l luase cu frig, avea chiloții uzi. Se bătu cu un adversar nevăzut, pe care și-l închipuia rânjind cu superioritate, și de aceea nu se lăsă până nu-l făcu K.O. Acuma zăcea în nisip, și Luc îl privea satisfăcut.

— Saint-Germain!

Câinele veni spre el, scuturându-se încă, țopăind pe picioarele lui subțiri, căutând să atragă atenția. Luc strănută; mângâie blana jilavă, presără puțin nisip pe creștetul animalului, îl răsturnă, îl fugări, pe urmă îl făcu să stea frumos în fund și-i ținu un discurs.

— Și-au bătut joc de tine cei care te-au botezat așa, știi tu asta? Știi tu cine a fost Saint-Germain, caraghiosule? Saint-Germain – cel mai frumos bărbat din Europa, se spânzurau prințesele și reginele de dorul lui, câte patru pe zi. Iar când se spânzurau numai două sau trei, contele își trăgea pumni în cap și urla că viața-i o porcărie și că nu merită să fie trăită.

Câinele îl privi cu recunoștință, fiindcă-i vorbea și fiindcă-l mângâia. Teribil ce le place câinilor să li se vorbească! Oricăruia, până la ultima javră. Luc știa asta. De aceea vorbea cu câinii și-i mângâia; chiar când n-avea chef. Câinilor le făcea pe plac oricând, bucuros.

— Da, mă! Și Saint-Germain ăsta…

Tăcu. În susul fluviului urca un vas de război, nu departe de mal, întunecat ca un sicriu plutitor. Barzoiul se ridică din nisip și ascultă atent zumzăitul motoarelor. Primul val, ridicat de prora vasului, veni înalt și se prăbuși oblic pe mal, târându-se până aproape de picioarele lui Luc. Saint-Germain făcu un salt înapoi. Apoi se repezi

după apa ce se retrăgea, căutând s-o muște. Un al doilea val îi veni în întâmpinare, speriindu-l.

— O, măgarule! zise Luc, și cuvântul ăsta îi aminti iarăși de fată.

O alungă, o alungă în Dunăre, departe, în mijloc, unde apa era neagră, cu scânteieri.

Câinele veni mai aproape.

— Caraghiosule!

Barzoiul dădu din coadă, încântat.

— Prostule! zise Luc.

Saint-Germain încercă să-i lingă mâna.

— Nu semeni deloc tu, barzoiule, cu frumosul conte… Dar poate că…

Luc dădu drumul cu voce tare unui gând năstrușnic, ce-l încântă:

— Poate că nu întâmplător i-a venit domnului Flentea ideea să te boteze așa. Poate l-au influențat anumite forțe oculte! Dacă spiritul senioriei-sale contele s-a reîncarnat în hoitul tău, caraghiosule? Echilibrul universal, una caldă, una rece! Contele își ispășește păcatele cele multe în piele de câine. Spune-mi tu, Saint-Germain, ce părere ai de astea?

Câinele se gudură.

— Ham! lătra el scurt.

— Deci, așa e! Ai spus „da”! Ah, seniore-seniore, încurcate sunt destinele omenești și câinești! În ce mă privește, eu cred că…

Înapoindu-se, Luc se opri o clipă sub fereastra camerei bătrânului Flentea, taică-său vitreg.

La ora aceea Samuel Flentea încă nu dormea.

Stătea în genunchi și se ruga lui Dumnezeu.

Luc cunoștea pe de rost rugăciunile bătrânului ticălos, trăsese el cu urechea.

„Și ferește-mă, ferește-mă, ferește-mă, Doamne, de împrejurări neprevăzute!…”

CAPITOLUL 3

Deși dormise puțin, Luc se trezi în zori, pe la cinci, tocmai când pe portiță intra Codrea, împingând, fără nicio urmă de entuziasm, rabla aceea de cărucior, pe care o umpluse cu măruntaie și oase la măcelăria lui Amaicii. Cu acesta, cu Amaicii, Domnul Flentea încheiase un contract în acest sens, parafat și iscălit cu martori.

În căruciorul ăsta, cu roțile strâmbe acum, își petrecuse Luc primele luni ale vieții.

— Acolo a început, în scutece, cariera ta glorioasă! râdea cinic Călin Prontozil, prietenul lui Luc. N-aveai decât două luni, și toată lumea știa că vei fi un geniu. Lucru confirmat, de altfel.

— Da, răspundea sumbru Luc. Facem parte amândoi dintr-o generație veselă și precoce.

— Da, la vârsta de un an tu corectai logaritmii…

— Iar tu scoteai o revistă…

— Și tu te însurai pentru a doua oară…

— Și tu…

Luc își amintea prea puține lucruri din copilăria sa. Imagini ce fulgerau prin fața ochilor, de o claritate uimitoare uneori, dar numai o secundă.

Câteodată i se părea că reușește să scoată de undeva, dintr-o beznă îndepărtată, chipul mamei sale. De cele mai multe ori însă nu. Încercarea aceasta era ca un barometru pentru Luc.

Maică-sa, cea de-a doua nevastă a lui Flentea, se căsătorise cu negustorul de câini fiind văduvă, cu copil. Dar fusese și foarte frumoasă, altfel n-ar fi luat-o Flentea. Și săracă de tot, altfel nu l-ar fi luat ea pe Flentea, care arăta exact ca o pocitanie.

Când îi murise mama, Luc împlinise vârsta rotundă de doi ani, dar nu era sigur deloc în

această privință. De atunci – acest amănunt n-are importanță, totuși să nu sărim peste el – taică-său vitreg își mai luase trei neveste. Pe una, fata planturoasă și vulgară a unui băcan din cartier, o alungase cu ciomagul din casă, plictisit, iar când se înfățișă băcanul în persoană, să-i ceară socoteală, Flentea descărcă în direcția lui arma de vânătoare, îmbolnăvindu-l de inimă și găurindu-i pielea dosului cu două alice de mărime mijlocie. Nevasta următoare îl părăsi pe Flentea numai după o lună de conviețuire. Luc își amintea bine de ea, fusese o femeie care citea mult, iar când citea își punea, discret, pe nas, ochelari.

Pe cea de-a cincea nevastă, Virginica, Flentea o adusese din București, dintr-un local nu prea faimos, unde fusese vedetă de rangul al treilea. Avea, fosta actriță, douăzeci și cinci de ani. Flentea – cincizeci și nouă. Luc avea șaptesprezece ani și jumătate, și acum traversa, fără nicio însuflețire, ca un excursionist ce străbate un peisaj când arid, când fastuos, ultima lui vacanță de elev. Uneori avea impresia că mână cu biciul turma zilelor acestei ultime veri. Dincolo de vară cădea o cortină opacă. De altfel, dacă războiul avea să continue…

Cum se învârtea fără rost prin cameră, primi vizita lui Burcuș, un cățeluș de vreo trei luni, corcitură fără valoare, proprietatea personală a lui Codrea. Ăsta, Codrea, ținut de mult timp ca îngrijitor la câini, fusese cândva la circ și se pricepea la dresaj. Era un ardelean căpățânos, care continua să vorovească rar și cu accent transilvănean când se hotăra să deschidă gura. Altfel, tăcut de te scotea din fire și încet la mișcări, nu făcea niciodată nimic mai mult decât era necesar.

Pomenisem de Burcuș, javra cu sânge amestecat care ducea o viață mai fericită decât a

celorlalți câini. Nefiind în pericol să-și piardă calitățile de pursânge în contact cu alte javre, cățelul umbla liber pe unde avea chef, spre deosebire de rasele alese care trebuiau izolate în țarcuri. Altfel nu se prindea educația de acești câini nobili.

Burcuș se strecură în cameră învârtindu-și amical coada; se apropie de Luc. Luc stătea în fața oglinzii, se strâmba către propria-i mutră. Cățelul mai făcu doi pași și încremeni: se văzuse în oglindă. Surprins, făcu un salt înapoi. Așteptă. Mișcă un pic capul la stânga. Javra din oglindă, la fel. Făcu trei pași spre oglindă, precaut. Lătră, și, speriindu-se, făcu iar un salt înapoi. Se refugie sub pat. De acolo începu să-l privească pe „celălalt".

Luc, care murea de dragul câinilor, căzu pe pat hohotind. Arcurile scârțâiră înfiorător. Javra țâșni de sub pat, lunecă pe covorașul din fața ușii, ca pe schiuri, și se rostogoli, pe scări, afară.

Luc își trase nădragii lui scurți și ieși, cu gândul să facă o baie matinală.

În fața unei mese joase, cu toporișca în mâini, Codrea se transformase în măcelar. Cu precizie, meticulos, despica oasele, căci fiecare câine, pe lângă porția infimă de măruntaie, avea nevoie de câte-un os, pe care să-l roadă, să-l sugă, să-l sfarme între colți, bucățică cu bucățică. În fiecare câine trebuia menținută cu grijă acea „a treia parte de fiară", despre care într-o zi, când fusese în mod excepțional mai vorbăreț, Codrea îi ținuse o lecție. Fiecare, câine de rasă trebuia să-și păstreze bestialitatea primitivă latentă – acest lucru era foarte important, după părerea lui Codrea. Altfel – aici mohorâtul transilvănean se lansase pentru prima și ultima dată într-o încurcată filosofie – bieții câini s-ar fi pomenit total dezarmați în fața oamenilor, care-și păstrau animalitatea sută la sută fără să facă eforturi și

fără să roadă oase. Oamenii – zicea Codrea –, chiar dacă mănâncă numai miere și zahăr, rămân fiare.

Luc îi spusese că aceasta e o filosofie de paișpe carate. Codrea, serios, ceruse explicații; Luc n-avusese chef să mai dea explicații.

Trecând pe lângă el, Luc simți nevoia să-i spună ceva, și-l întrebă ce face.

— Într-o zi am să plec, răspunse Codrea.

— Știu, zise Luc. Azi e vreme frumoasă.

Mergând mai departe, observă păsările din copaci. Dimineața de tot, ele sunt mai guralive și mai sincere – cuvântul era nepotrivit; și Luc se gândi multă vreme la păsări, la vrăbii, plebea păsărilor, dar înainte de a ajunge la o concluzie definitivă cu privire la ele observă că Burcuș îl urmărește, destul de umil, și ca să-i dea curaj îl fluieră și apoi întrebă dacă are o părere deosebită despre vrăbii…

Când se întoarse de la scăldat, peste un ceas, îl găsi în cameră pe Călin Prontozil, colegul de bancă. Călin Prontozil ăsta era omul sortit încă din leagăn carierei de mare ziarist și reporter internațional. Acest destin i-l hotărâseră părinții. Și chiar își începuse cariera de ziarist, de un an. Întreținea CRONICA MARILOR RESTAURANTE la ziarul local *lupta continuă*.

În oraș nu existau decât două localuri, foarte amărâte, în care nu se întâmpla niciodată nimic. Când câte-un bețiv, turtit de-a binelea, spărgea vreun pahar, strâmbându-se către univers, Prontozil considera că are un subiect gras. „Cronica”, însă, i-o scria Luc. Nu că el n-ar fi putut-o face, era băiat deștept, dar îl plictisea, în timp ce Luc scria cu plăcere, înflorind balivernele, până ce ieșea o poveste grandioasă. CRONICA MARILOR RESTAURANTE era singurul lucru care se citea cu plăcere din fastuosul cotidian.

Deci, Călin Prontozil îl aștepta, stând picior peste picior.

— Dragă, zise Prontozil, ai aflat că revin la modă țoalele din *tweed?* Mi-am și comandat două costume.

Asta era una dintre glumele lui sinistre. Auzind așa ceva, Luc avea impresia că urechile încep să i se miște.

Prontozil, feciorul unui amărât de curelar care lucra la patron, nu-și comandase în viața lui măcar un costum, fiindcă purta hainele vechi ale lui taică-său.

— Ce mai e nou? întrebă Luc. În afară de hainele de *tweed*.

— E senin afară, și totuși, parcă ar fi ceață.

— Eu ți-am spus mai demult că pământul trece prin coada unei comete, zise Luc.

— Luc, dragul meu amic…

— Mă, ticălosule, nu fi siropos așa de dimineață!

— Te rog, Luc, un pic de dinamită, fitilul, și aruncăm în aer tot orașul. Am calculat totul: câtă dinamită ne trebuie, și unde o așezăm.

— De acord. Cu o singură condiție: să sărim și noi în aer.

Luc făcu un efort: încercă s-o vadă pe maică-sa. Închise ochii, dar nu reuși să distingă măcar o trăsătură. Semn rău. În acest timp, Prontozil, tolănit, vorbea.

— Noi nu! Noi facem altceva, știi ce! Bubi Covaci ne așteaptă cu bărcuța lui cu motor. Într-o dimineață… într-o dimineață cețoasă, cei trei bătrâni păcătoși se îmbarcă dintr-un tainic estuar, unde mica dar curajoasa navă, ce-i va duce departe, abia așteaptă clipa când…

— Idiotule! zise Luc.

— Dar, Luc! „Celălalt prezent!” Tu ai fundamentat teoria asta. Mergem să-l căutăm.

— N-ai priceput, n-ai priceput nimic!

— Ai să-mi explici pe drum, n-are importanță. Dar înainte de toate, dinamita, fitilul, și…

Tăcu. În ușă stătea domnul Flentea, mic, gălbejit, concentrând în mutra lui urâțenia unui trib întreg de urangutani. Prontozil sări în picioare.

— Va trebui să treci pe curat, în registru, mișcările din ultima lună, i se adresă el lui Luc.

— Bine, domnule. („Nu vreau!” urlă inconștientul.)

Luc privi clanța ușii, de care mâna uscată a lui Flentea se agățase ca o labă de găină.

— Și dacă intervin împrejurări neprevăzute?

— Cum?

Vocea bătrânului Flentea părea că ricoșează în pereți. Era neașteptat de viguroasă, foarte dură, precisă.

— Dacă-mi rup mâna dreaptă? Dacă uit să scriu?

Flentea începu să râdă. Trimise un hohot în direcția fiului său vitreg, apoi altul spre ProntoziL

— Doamne ferește, băiete! Dumnezeu să ne apere de astfel de împrejurări neprevăzute!

Ieși.

— Spune-mi, Căline, unde zici că trebuie pusă dinamita? întrebă Luc.

CAPITOLUL 4

Luc îl luă pe Prontozil în grădină, să-i arate cum hrănește câinii cu zahăr. Treaba aceasta o făcea în secret, doar cu știrea lui Codrea. În anul acela, prețul zahărului se înzecise. Când Luc reușea să șterpelească nițel, din cămară, mergea în grădină și făcea porții mici, mici, abia câteva firicele, să ajungă pentru fiecare. Presăra zahărul pe o foaie albă de hârtie, iar Codrea dădea drumul câinilor, pe rând. Câinii erau cât se poate de fericiți de cele câteva firicele de zahăr, le hăpăiau repede, culegându-le cu limba, lacomi. Apoi ridicau botul în sus și-l priveau pe Luc, dând din coadă. Ar mai fi vrut.

Câte-un fir, două de zahăr le rămânea lipit pe vârful nasului; încercau să-l ajungă cu limba, fără a reuși. Limba nu era niciodată suficient de lungă…

— Al naibii ce te iubesc câinii! zise Prontozil. Parcă le-ai fi frate. Sau măcar rudă apropiată…

— Ar fi o înrudire care m-ar onora, răspunse Luc.

— Eu n-aș vrea să fiu, de pildă, văr primar cu Cocktail, râse Prontozil.

— Știu, mormăi Luc. Dar nici Cocktail n-ar fi vesel să afle că e văr cu tine.

— Domnule, nu-ți permit!

— Domnule, du-te dracului!

— Iată mănușa mea!

— Dă-mi-le pe amândouă!

Plecară să facă baie, luând-o cu ei pe Susana, o cățea neobișnuit de frumoasă, din rasa Colley, care fusese vândută unui nabab din București. Ăsta trebuia să vină peste o zi sau două cu mașina, s-o ia. Flentea încasase o sumă grasă, fiindcă javre

din rasa Colley nu prea se găsesc pe toate drumurile, în stare de sânge pur.

Apa Dunării se tulburase în ziua aceea. Pe curent se târa încet un șir de șlepuri, aducător de tristețe și melancolie. Grozav ce nu-i plăceau lui Luc șlepurile care veneau singure pe curent! Auzise cândva o discuție înfiorător de stupidă: cineva comparase șlepurile cu niște cadavre, discuția fusese din cale-afară de neghioabă, și, cu toate acestea, comparația îi ancorase în cap. Teribil ce nu-i plăceau șlepurile!

— Ascultă, vorbi Prontozil, secretarul de redacție a ordonat să-i duc materialul până la amiază. Dacă nu-l fac, s-a zis cu cheful de vineri! Și dacă va trebui să renunțăm și la asta, n-are rost s-o mai lungim. Funia, un pic de săpun, o creangă solidă și…

— Văd că Bubi Covaci are un echipaj de sinucigași.

Prontozil se înveseli.

— Bubi Covaci e singurul om care știe ce vrea. Mă simt bine cu el. Nătăfleț cum pare, te miri cum știe să se descurce. Ador oamenii care știu să se descurce.

— *Ador* e un cuvânt nemaipomenit de caraghios, zise Luc.

— Lasă-l în pace! Mai bine să mergem să-l căutăm pe Bubi.

— Dar CRONICA? întrebă Luc.

— Așa e. Și CRONICA trebuie scrisă.

— Păi, dacă pleci în lume, ce-ți mai trebuie CRONICA?

— Of… Cheful de fiecare vineri trebuie onorat, în orice caz.

Pentru cronicile sale, Prontozil căpăta câțiva sfanți nenorociți, pe care ei doi îi cheltuiau în fiecare vineri la grădina de vară de deasupra portului: banii le ajungeau tocmai cât să ia fiecare

câte doi țapi. Apoi, toată săptămâna, Prontozil, care era un lăudăros – dar un lăudăros simpatic – zicea: „Am tras vineri un che-e-ef!”

După ce se bălăciră pe săturate, plecară „să vadă orașul”. Acesta era programul zilnic. Unul dintre ei doi spunea ca și cum ar fi fost brusc luminat de o idee genială și originală:

— Să mergem să vedem orașul!

— Să mergem! aproba celălalt ideea genială.

De data aceasta, Prontozil adăugă:

— Azi încep în piața mică reprezentațiile fachirului Afisau Anufi.

— Știu, zise Luc. Mergem la reprezentație.

— N-avem para chioară.

— Intrăm fără bani, zise Luc, sigur.

— Bine, aprobă Prontozil. Ești demn de Bubi Covaci. Știi să te descurci.

— Da. Mai ales când e vorba de „împrejurări neprevăzute”.

— Ah! Ce m-aș face fără tine?

— Ah! făcu Luc teatral.

Îi însoți în continuare galeșa Susana. Luc voia s-o aibă mai mult în preajmă acum, când fusese vândută. Susana avea un guler alb, bogat, ca toți câinii din rasa Colley, și urechile fine, ascuțite, îndoite ciudat înainte. Luc i se adresa cu „dumneata”, știind că această rasă e foarte sensibilă; o vorbă rostită pe un ton ceva mai ridicat îi dă câinelui o stare gravă de melancolie. La fiecare sută de metri o mângâia pe cap și-i spunea câte-o poveste.

Prontozil chicotea prostește auzindu-l:

— Susana dragă, te compătimesc… Mâine vei părăsi acest oraș, micuț și tâmpit, și care de fapt nici nu există, și vei pleca într-altul, mare și tâmpit, și care nici ăla nu există… Pe noul tău stăpân l-am văzut: e un cretin. Tu ești mai deșteaptă decât el. O să te plimbe cu mașina și o să te pună să

dansezi în fața altor cretini.. Dar tu să refuzi! adăugă Luc cu o stranie patimă. Să nu te compromiți arătându-le ce știi. Tu ești o cățea micuță și genială.

— De ce-ți place așa de mult cuvântul „micuț”? întrebă Prontozil.

— Fiindcă e dulce. Ascunde o doză infinită de imbecilitate…

La un colț auziră muzică: fanfara baptiștilor, făcându-și rondul încet, de la un capăt la altul al orașului.

În zilele din urmă, probabil, nu luase calea cerului niciun baptist, și muzicanții ieșiseră să se dezmorțească. Nu prea vedeai oameni arătoși și întregi printre ei. Marele trombon avea piciorul drept din lemn. Și nu de prima calitate! Un trombon mai mic n-avea decât ochiul drept, și o panglică neagră… Toboșarul principal părea să fi trecut de optzeci de ani și se uscase ca o mumie nu prea bine conservată; n-ar fi fost greu să convingi pe cineva că el este inventatorul primei tobe de pe pământ. Ideea aceasta îi aparținea lui Luc.

Așteptară până ce măreața muzică trecu, legănându-se, prin fața lor, apoi o luară încet în urma celor două duzini de bărbați care scoteau din alămurile lor melodii tânguitoare.

Din proprie inițiativă, Susana se ridică în două labe și începu să meargă așa, legănându-se și ea în ritm cu fanfara. Lumea se amuza. O mulțime de copii se porniră și ei după procesiune. Luc alergă, prinse zgarda cățelei de curelușă și o ținu pe Susana alături de el. O dojeni, fiindcă, oricum, nu se făcea, câine fiind, să te ții mergând în două labe în urma unei formații serioase, cum era aceasta fanfară.

Susana dădu iute din coadă, semn că-și recunoaște greșeala.

Merseră așa o vreme, în timp ce muzica, tunând, se tot îndepărta. Luc se simțea al dracului de deprimat. Prontozil, mergând alături, înjgheba în gând fraze pentru „cronica” sa. Nu ieșea nimic, și era îngrijorat că timpul trece.

CAPITOLUL 5

Discuția despre celălalt prezent avusese loc în urmă cu vreo trei-patru zile.

— Ascultă, zisese dintr-odată Luc, este imposibil să fie *doar atât!*

— Ce anume doar atât?

— Toate astea… cu un cuvânt: viața!… Nu se poate să fie doar atât cât o trăim noi! Trebuie să mai fie și altceva!…

— Pricep, mormăi Prontozil, cu gândul la CRONICA sa, ai mai spus chestia asta și altă dată. Las-o baltă!

— Tot timpul mi se pare că trec pe lângă ceva… lângă ceva important, ca un orb, și îmi scapă, nu văd…

— Nu te zbuciuma, Luc… N-are rost. Tot ce era de descoperit s-a descoperit până acum. Am atins culmea perfecțiunii!

În capul lui Luc, gândurile se succedau în zigzag, confuze. Nu reușea să se explice precis.

— Am impresia că pe lângă prezentul nostru există un alt prezent, complet diferit… Și ceva mai viu, pricepi? Mă refer la timp… Pricepi?

— Nu. Dar fiindcă ai adus vorba de timp, să știi că s-a făcut târziu. E nouă și jumătate, și…

— Adică vreau să spun – continuă Luc – că poate există mai multe prezenturi, și fiecare are viața lui, oamenii lui… Numai prezentul nostru vezi ce amărât e, ce mort, și de fapt cred că nici nu mai e prezent, ci trecut. Oare n-am putea sparge timpul, ca să facem un salt din prezentul nostru într-un alt prezent? Într-un prezent mai vesel…

— Ce conversație interesantă! se strâmbă Prontozil. N-ai putea s-o amâi până dai de un om

mai inteligent decât mine?

— Tu ești inteligent, Căline… dar în ultimul timp parcă te rușinezi de asta…

— Am ajuns la o concluzie genială: mi-a mers mult mai bine când i-am lăsat pe alții să fie inteligenți, iar eu am făcut pe prostul.

— Asta nu e o soluție.

— Prostii, Luc! Ce-i aia soluție? Eu nu caut soluții, eu mă acomodez.

— Te felicit! Acomodează-te în continuare.

— Luc, ești plictisitor. Lasă prostiile, mai bine gândește-te la CRONICĂ, altfel ne-am ras de cheful de vineri!

— Într-adevăr, ar fi o nenorocire…

— Ți-ai pierdut tot humorul. N-ai dormit bine azi-noapte?

Luc îl privi furios. Ce-l făcuse să se refere la „azi-noapte?”

Prontozil mergea crăcănat, pe picioarele lui nesfârșite, și mormăia fraze ciudate.

„Ieri, în ambianța optimistă a restaurantului *Pipa lui Neptun,* a avut loc un incident straniu, despre care…” O, dumnezeii mă-sii! Mi se scrântește limba! Ambianță optimistă! Ha! Incident straniu! He!…

— „Cronica” o facem după aceea, în zece minute… îl liniști Luc. Întâi să vedem reprezentația…

În piața mică a orașului, trupa fachirului Afisau Anufi, compusă din trei persoane: fachirul însuși și din alți doi ajutori de fachir, ridicase un fel de cort, în care încăpeau douăzeci, douăzeci și cinci de persoane, înghesuindu-se bine.

La intrare, un ajutor de fachir vindea bilete. Luc intră în șirul celor care le cumpărau.

— Două bilete gratuite, pentru maestrul (Luc îl arătă pe Prontozil) și pentru prietenul maestrului.

— Pen’ ce gratuite? întrebă ajutorul de fachir.

— Cum, nu ne cunoști? Suntem colegi.

— Ia fă ca trenul! zise ajutorul de fachir, îmbrâncindu-l pe Luc la o parte.

— Bine, zise Luc.

Se aplecă, o mângâie pe Susana și fluieră într-un anumit fel. Cățeaua, înveselindu-se dintr-odată, se ridică în două picioare și începu să valseze. Luc fluiera o melodie, un bătrân *Walzer,* îngrozitor de fals. Asta n-o împiedica pe Susana să danseze cu mult foc.

Lumea se adună împrejur, părăsind reprezentația fachirului. Era foarte caraghioasă Susana cum valsa, și grațioasă în același timp, cu urechiușele ei ascuțite. Împungând înainte, demnă, ca o arhiducesă de Bavaria. Lumea râdea, îngrămădindu-se, și nimeni nu mai cumpăra bilete la reprezentația marelui fachir. Zadarnic ajutorul de fachir de la casă începu să urle înfuriat:

— Veniți! Ultimele bilete! Spectacolul începe! OMU CARE DISPARE! OMU JUPUIT DE VIU! Senzație mondială! OMU TĂIAT ÎN DOUĂ! OMU PISAT ÎN PIUĂ! OMU TRECUT PRIN STRECURĂTOARE! OMU TRECUT PRIN MAȘINA DE TOCAT CARNE!!!

Dar Susana înregistra un succes neașteptat. Îngrijorat, însuși marele fachir Afisau Anufi își scoase superbul cap, împodobit cu un turban scânteind de diamante, perle și rubine.

Ajutorul de fachir, cel cu biletele, îi șopti ceva. Marele fachir se încruntă, apoi îi întinse lui Prontozil două bilete.

— Haide, Luc, zise Prontozil. Apoi către gură-cască: Spectacolul se repetă mâine, la aceeași oră.

Intrară la reprezentația lui Afisau Anufi.

După ce o savurară din prima până la ultima secundă, în aceeași piață, mai la o margine, pe o masă plină de foi ofilite de varză, Luc îi dictă lui Prontozil CRONICA MARILOR RESTAURANTE.

Scrâșnind din dinți, Prontozil scria strâmb cu un vârf de creion, încercând să modifice unele propoziții. Luc însă nu accepta nicio modificare. Se distra dând cronicii un aer de blândă idioțenie. Susana stătea cuminte, la umbră, și-i privea, părând a-i compătimi.

— Ar trebui să ceri ridicarea tarifului, zise Luc ștergându-și fruntea asudată.

Prontozil dădu fuga la redacție, să-și lase opera. Se întoarse îndată, și merseră acasă la Luc. Intenționau să mai facă o baie, fiindcă zăduful devenise de nesuportat.

În fața casei lui Flentea se oprise o limuzină lungă, mare, neagră ca un dric. În ogradă, negustorul de câini discuta cu un personaj impozant. Flentea făcea gestul de a se dezvinovăți („împrejurări neprevăzute, domnule, vă cer cu umilință o clipă de…"), când îl văzu pe Luc aducând-o pe Susana.

— Sunt pierdut, șopti Luc. E noul proprietar al cățelei.

Flentea, mărunt, șchiop, cu nasul bont ca, un cârnat, urât ca dracu, înaintă, și-i cârpi la rând patru palme.

Luc nu se clinti. Flentea îi smulse din mână cureluța care era legată de zgarda cățelei. La fereastră stătea Virginica. Admirase toată scena. O ronțăise cu plăcere, ca pe-o aripioară de pui, și acum ar mai fi dorit un supliment.

Peste un minut, coborau către Dunăre. Pe obrazul lui Luc lunecau niște lacrimi răzlețe.

— Nu fi măgar și nu plânge! îl consolă Prontozil. Și adăugă: Toate acestea, tot ce ni se întâmplă fac parte din trecut, fiindcă, vorba ta, prezentul nostru, cel în care trăim, e de fapt trecut. Dar noi doi – da, noi doi – vom sparge timpul și vom găsi adevăratul prezent.

Glasul lui Prontozil suna destul de fals.

Luc privi înapoi. Marele doberman Cocktail îi ajungea din urmă, făcând salturi mari. Luc își șterse ultima lacrimă.

— Uite… zise Luc. Tot timpul îl tratez pe Codrea ca pe-un prost… și el… vezi bine, și-a dat seama că m-aș bucura de-ar fi și Cocktail cu mine. L-a dezlegat, l-a trimis după noi…

— Dar pe Cocktail nu l-a cumpărat nimeni? întrebă Prontozil.

— Ba da, oftă Luc. E reținut de un general. În toamnă, când vine de pe front, îl ia.

— Poate nu mai vine, poate crapă, zise Prontozil.

— Poate, șopti Luc. Deși… ăștia nu prea crapă…

În timp ce se prăjeau la soare, văzură un bătrânel ce cobora șchiopătând malul Dunării. Avea obrazul uscat și încrețit, și Luc fu sigur că-l cunoaște de undeva. Era atât de bătrân, că părea a se fi dezlipit dintr-o stampă îngălbenită. O, zei filipinezi! tresări Luc. Dar ăsta e inventatorul tobei!

— Cum?

— Ce gură de rechin ai căscat! Uită-te atent la el! E tobosarul fanfarei baptiștilor. Sărmanul!

— Crezi? Ăsta e în stare să mai bată și toba?

— Desigur! El e.

Bătrânul se așezase în iarbă, nu departe, și privea Dunărea.

— E singur, zise Luc. Nu mai are pe nimeni, nenorocitul!

— Cum să nu?! Îi are pe colegii de fanfară. Știi ce, Luc? Nu-mi plac accesele tale de milă! Ele nu prevestesc niciodată nimic bun.

— Ar trebui să mergem la el, să-i vorbim.

— N-are rost. Ăsta a uitat să vorbească. A retrogradat până la gradul de sinantrop.

Luc se ridicase. Prontozil, totuși, îl urmă. În spatele lui Prontozil venea Cocktail. Bătrânelul nu se clintea. Privea Dunărea. Apa se mișca încet,

imensă, plină de sine. Pescărușii cenușii zburau razant cu valurile. De departe, din direcția portului, se auzea un urlet de motor. Un avion german, culegător de mine, plana la mică înălțime.

— Bună ziua, domnule! salută Luc școlărește.

Inventatorul tobei abia ridică privirea. Luc văzu ochii aceia tulburi și se îndoi că mai au facultatea de a vedea.

— Suntem doi iubitori ai muzicii… doi admiratori, vorbi Prontozil, păstrând o mică distanță.

Luc îi făcu semn să fie serios.

— Suntem niște melomani incorigibili, continuă Prontozil. Când auzim fanfara, și în special toba, lăsăm totul baltă.

— De ce ești cretin, Căline? șopti Luc.

— Nu sunt cretin, dar dacă tot am venit…

— Nu vă e cald? întrebă Luc pe inventatorul tobei. Nu faceți baie?

În același timp își dădea perfect seama de stupiditatea vorbelor sale. Da, Prontozil avea dreptate…

Când să se convingă definitiv că toboșarul e surdomut, acesta se întoarse spre ei și vorbi. Un timp, Luc nici nu înțelese ce spune. Ochii tulburi, apoși, îl fascinau și-l înspăimântau.

— În vechime – bătrânul avea un glas limpede, ascuțit, pietros – pe morți îi duceau în Valea Cailor. (Cei doi băieți se priviră.) Acum mă vor îngropa în cimitir, lângă hoitul lui Tintișan. Acolo mi-au și cumpărat loc, lângă Tintișan. Nu-i totuna pentru niciun mort dacă-l duce în Valea Cailor sau în cimitirul orașului, lângă Tintișan. Nu-i totuna!

— Domnule, de ce vorbiți așa? se bâlbâi Luc, stângaci. Sunteți sănătos, arătați excelent, și…

— Mai am de trăit câteva zile, a spus doctorul. N-am să-i las să mă îngroape în cimitir, lângă

Tintișan. Intru în Dunăre, să mă ducă apa, mai bine așa.

Luc desena în nisip, cu piciorul, o pipă. Dete drumul următoarei enormități:

— Dacă țineți neapărat și dacă se întâmplă cumva să muriți, eu și prietenul meu o să vă ducem în Valea Cailor! Vă dau cuvântul meu!

— Ți-ai pierdut mințile, Luc?

— Băiete, ar fi prea frumos, zise bătrânul, continuând să privească spre Dunăre. Orice mort visează să fie dus în Valea Cailor.

— Nu, așa ceva e peste puterile mele, eu mă retrag… explodă Prontozil.

— Păstrează-ți humorul, Căline! Ce naiba!… Domnule, dar Tintișan ăsta…?

Inventatorul tobei nu reacționă. Poate nu era dispus să dea lămuriri în legătură cu Tintișan. Mai târziu, discutând, băieții ajunseră la concluzia că acesta fusese poate vreun dușman… Firește, omului nu-i surâdea perspectiva somnului de veci lângă un afurisit care-l bâzâise și-n timpul vieții.

Prontozil încercase să spună:

— N-aveți grijă, chiar dacă vă înmormântează lângă Tintișan, situația nu va dura mult. Curând, orașul, cu cimitir cu tot, va sări în aer…

Bătrânelul nu mai spuse nimic. Luc îl întrebă unde locuiește, pentru cazul că… dar nu mai obținu de la el nici măcar un geamăt.

CAPITOLUL 6

— Acolo?

— Da, acolo, răspunse Prontozil.

Stăteau lungiți pe iarbă, între două alei ale parcului, în plin centru.

— Chiar sub tabla cu interdicții?

— Exact.

— Ai calculat tu?

— Două zile, de dimineață până seara!

— Ai cheltuit tu două zile calculând?

— Închipuie-ți! Dar aceasta e opera capitală a vieții mele. Totul e gata. Am și vreo câteva planșe, le-am ascuns sub pat, acolo e schema tunelului ce trebuie săpat sub tabla de interdicții, apoi schema puțului în care va fi clădit explozibilul, puțul de control, paralel cu cel principal, și în fine, al doilea puț de control, prin care va trece firul electric ce va declanșa explozia simultană. N-avem nevoie decât de o sută de oameni, pentru început, ca forță de muncă, și cam o mie de tone de explozibil. Și un acumulator puternic. Va fi suficient pentru ca explozia să se difuzeze radial, pe toată suprafața orașului.

Luc continuă să-și păstreze un aer grav.

— A, zise el, dacă n-ai nevoie decât de atât, lucrurile vor merge strună. Doi oameni avem: noi. Mai avem și capsa aceea veche, restul explozibilului va fi ușor de găsit.

Prontozil rămase și el serios.

— Ar trebui să vorbim cu o parte din colegi… Explozibilul îl luăm din depozitul de sub Dunăre. Punem la cale o lovitură…

— A, perfect! zise Luc nepăsător. E simplu. Și când începem?

— Știu eu?… N-are rost să mai amânăm.

— Nu, n-are. Te-ai gândit ce nume să-i dai acestei afaceri? Fără nume nu se poate!

— Știu, m-am și gândit. Acțiunea Finis. Ce părere ai?

— Minunat!

Cocktail lătră și el.

— Liniște! îl potoli Luc.

— Gândește-te, reluă Prontozil, că primul lucru care va sări în aer va fi tabla cu interdicții!

— Ard de nerăbdare să mă apuc de lucru… Dar ți-am spus condiția. În clipa când se va produce explozia, noi doi vom fi aici, fiecare ținându-se de câte-un picior al tablei de interdicții. Altfel – nu!

Ei priveau spre panoul uriaș, așezat pe două picioroange, lângă fântâna arteziană, dominând cu obrăznicie centrul orașului. Sus, cu litere mari, văruite, scria: „SE INTERZICE”. În fiecare zi apăreau interdicții noi, desenate cu creta, agramat, de un slujbaș al Primăriei, care pentru a ajunge sus la panou se servea de o scăriță dublă. În ziua aceea fusese anunțată oprirea trecerii pietonilor după ora șapte seara pe o străduță din vecinătatea portului. Cu o zi înainte se interzisese organizarea tradiționalei bețiii, cu dans, de sâmbătă seara într-o sală din vecinătatea Căpităniei portului. Cu două zile înainte fusese oprită specula cu zahăr și ulei (!) și – sub pedeapsă capitală – găzduirea de persoane străine și suspecte fără avizul autorităților. Luc își frecă nasul cu poftă.

„Nu vom arunca orașul în aer – chiar dacă lucrul acesta ar fi posibil, gândea el, chiar dacă ar exista numai motivul că aici trăiește o fată care a fost logodită fără voia ei cu unul Kr… cum l-o fi chemând? O fată care umblă noaptea, lătrată de câini, și care…”

„Nu voi arunca orașul în aer – chiar dacă lucrul acesta ar fi posibil, gândea Prontozil, fiindcă

niciodată, niciodată n-aș avea atâta curaj. Sunt fricos, nimeni nu știe că sunt fricos, am reușit să mă camuflez, chiar și față de Luc…”

„Sunt curios să știu dacă Prontozil, vechiul meu prieten, simte că între noi… s-a… ceva… în ce măsură formula magică a lui Codrea, acea „o treime de fiară”, poate fi aplicată la oameni, la Prontozil, la mine…”

„Sunt curios să știu ce se întâmplă cu Luc. A spune că e îndrăgostit ar fi o explicație facilă. Cu mulți ani în urmă, prietenia noastră a început cu o strașnică păruială. Mama zice că se va sfârși la fel. Cu o păruială. Dar eu niciodată n-am luat în serios spusele ei…”

„În Valea Cailor… Să fii înmormântat în Valea Cailor… Trebuie să ai o structură cu totul aparte ca să-ți pese de ce se va întâmpla cu tine după… Inventatorul tobei e poate un poet. Poet! Specie nesuferită… Pe cinstea mea, aș fi în stare să-l car până în Valea Cailor dacă ar muri, și să-l îngrop acolo, într-o noapte cu lună… Ar fi un gest gratuit – ar fi frumos, gesturile gratuite sunt cele mai frumoase… De ce nu? Dacă vrea omul…”

În clipa aceea, fără niciun efort, Luc văzu chipul maică-sii. O văzu aplecându-se, fiindcă imaginea era veche, foarte veche, de pe când el era mic de tot; o văzu foarte apropiată, ca atunci când se pregătea să-l ia în brațe – totul dură o veșnicie închisă între limitele unei clipe, și apoi nu mai văzu nimic, o pierdu iar, și închise ochii. Când îi deschise se pomeni că privește tabla uriașă, pe care scria cu litere mari, văruite: „SE INTERZICE”.

„Ar merita, totuși, să punem dinamită dedesubt!”

CAPITOLUL 7

Zilele deveneau tot mai fierbinți; deasupra orașului, la amiază, albastrul tresărea deodată, o mișcare febrilă de unde și lumini se stârneau dintr-o parte în alta, și-n cele din urmă cerul începea să fiarbă. În fiecare dimineață, soarele se ivea tot mai furios, hotărât parcă să termine odată cu păcătosul de Pământ, planeta asta mică, ilară și lăudăroasă, ce pretinde că poartă, singură, prin spațiile negre, teribila minune omenească.

Dunărea înainta încet, răscolită de curenți subterani, stăpânită ca de o patimă fatală, gata-gata să izbucnească. Avioane negre, cu cercuri uriașe lipite de burtă – magneții – zburau încet la firul apei, să repereze minele. Alte avioane, mici, argintii, zumzăiau zi și noapte, sus de tot. Se încăierau, câte unul mai cădea, lumea se obișnuise, încetul cu încetul, pârjolul anotimpului înainta către casele, către inimile oamenilor. În văzduh începea să stăruie presimțirea unui mare incendiu. Totul trebuia să ardă – și totul trebuia luat de la început.

În timpul nopților, la orizont se iveau pe neașteptate flăcări uriașe, o clipă, două. Inima pământului se zbătea, sufocându-se.

Luc stătea lângă, un chioșc părăsit, cu geamurile sparte. Simțea cum tâmplele îl apasă, de căldură poate. Îl văzu pe Prontozil ivenind. Îl văzu prin sticla chioșcului, și, cum sticla era spartă și mișcată din loc, văzu un Prontozil deformat, strâmb și turtit, mic de tot. Apoi Prontozil ieși din dreptul sticlei. Dar imaginea îl urmări pe Luc.

Se salutară, ridicând câte-un deget.

Acum mergeau încet pe o stradă ce avea case – niște bordeie amărâte – doar pe partea stângă. În dreapta se întindea un fel de chei ruinat, și de acolo veneau mirosuri cumplite. Dar nasul lor nu era atât de sensibil. Mergeau ca și cum n-ar fi simțit nimic. Cămășuța lui Luc, prea scurtă de la un timp, fâlfâia descheiată. Prontozil făcea pași mari, trăgând anevoie pantofii scâlciați și crăpați, pe care taică-său poate-i încălțase la nuntă, să danseze carioca, în urmă cu douăzeci de ani.

— Se duce dracului și vacanța, zise Prontozil.

Așa cum se târau unul lângă celălalt, fețele lor păreau trase și cam șifonate. Arătau a fi cu mult mai bătrâni decât în realitate.

— Crezi — zise Prontozil – că în „celălalt prezent” lucrurile stau mai bine în privința vacanței?

— În „celălalt prezent” toate ar trebui să fie frumos orânduite, după calculele mele, răspunse Luc.

O pisică cenușie, jigărită, sufocată de căldură trecu drumul prin fața lor și se strecură pe sub bolovanii de sub chei, în speranța că va prinde și ea vreun șobolan. Se opri o clipă, urmărindu-i cu privirea. Și cine știe ce gânduri treceau prin craniul ei pisicesc!

— Nu, zise Luc.

— Ba da, zise Prontozil.

— Ba nu!

— Ba da!

O șalupă, cu pușcă-mitralieră instalată pe punte, trecu aproape de mal.

— De-am avea-o pe asta… Dar și a lui Bubi Covaci e bună, zise Prontozil.

Unul dintre cei doi marinari de pe șalupă aruncă pe mal o cutie de conserve, goală. Metalul zăngăni uscat printre bolovani. Luc simți înțepături în urechi.

— Știi cum suntem noi? întrebă el. Ca și câinii care au zahăr pe vârful nasului și tot încearcă să-l culeagă cu limba, și nu reușesc. Așa suntem.

— De-am avea zahăr pe vârful nasului!

— „Celălalt prezent”…

— Ești un prost, zise Prontozil.

Cuvântul „prost” sună familiar în urechile lui Luc, dar era prea cald ca să mai știe de unde să-l apuce.

— „Celălalt prezent” nu există, știi bine.

— Ceva trebuie să existe. E imposibil ca totul să se reducă doar la atât..

— O să plecăm pe front… O să vezi tu acolo „celălalt prezent”!

— Celălalt prezent nu poate fi pe front… E altceva… altceva…

— Ar trebui să intrăm în apă, zise Prontozil. Eu nu mai pot.

— Nu. Mergem mai departe.

— Unde?

— Am o însărcinare… din partea lui Flentea.

— Unde mergem?

— Ascultă, știi să-ți ții gura?

— Ce, mă cunoști de ieri?

— Mergem la țarcul secret, explică Luc.

— Ești nebun. Ce-i aia țarcul secret?

— Ieri s-a întors acasă Susana…

— Cățeaua?

— Da, cățeaua.

— Parcă fusese vândută!

— Nu pricepi? Flentea pune să i se dreseze câinii în așa fel, că fug cu prima ocazie de la noul stăpân și se întorc acasă. Și atunci, o vreme sunt ținuți la țarcul secret, afară din oraș. Li se schimbă numele, înfățișarea, dacă se poate… Asta pentru cazul că o să vină fraierul cu reclamații…

— Colosală idee! Nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva! Merită toată stima!

— Colosală ticăloșie, vrei să spui. Într-o bună zi o să explodeze – eu îți spun –, o să explodeze!

— Taică-tu are un cap teribil! Cu toate că-i foarte mic capul. Nu te superi, nu?

— Nu e taică-meu, pufni Luc cu dispreț.

— Dar setterul maro cu alb, care a fost vândut italianului nebun, a revenit și ăla?

— Care, Bambus?

— Exact, Bambus îl chema.

— Pe Bambus, săracul, l-am pierdut… Nu se întorc toți, firește. Cei care pleacă departe, în străinătate, s-a zis… Dar cei din țară, aproape toți. Săptămâna trecută s-a întors bracul ce-ți plăcea ție, Vaxi. Îl cumpărase un bou din Brăila. Tocmai de acolo a venit!

— Din Brăila! Deștept! Și?

— A fost rebotezat: Krin. Nu crin, floarea, ci Krin, cu kapa.

— Dar Susana?

— Acum se numește Viki. Tot cu kapa. Cel care o cumpărase a telefonat, a făcut scandal. Flentea i-a răspuns că ar putea să-i vândă o soră a Susanei, pe Viki. Pricepi?

— Și s-a aranjat?

— Nu știu cum a rămas până la urmă. Cretinul ar fi în stare s-o cumpere pe Susana, pentru a doua oară.

Se aflau la marginea orașului, într-un loc cam pustiu. Drumul se depărtase puțin de Dunăre. În față se vedea o pădurice. Zăpușeala devenise cumplită.

— Ieri, Flentea a fost teribil de bine dispus, zise Luc. Egon Morbitzer l-a anunțat că-l va vizita curând: vine să-și aleagă un câine. E la modă să ai un câine cumpărat de la Flentea. Un câine „Flentea”.

— Și cine-i Egon Morbitzer?

— Comandantul garnizoanei, ziarist nătăfleț ce ești!

— Ce, sunt obligat să-i știu numele?

— Și a mai venit o scrisoare. Din partea unui ăla japonez.

— Ce fel de „ăla”?

— Mandarin, sau lămâi, dracu știe! Un „ăla” caraghios… îi trebuise și lui doi câini, un pointer și un boxer. Flentea nu-și mai încăpea în piele. „Am ajuns știut și-n Japonia”, zicea.

— Mare om, mare! oftă Prontozil.

„Țarcul secret” se afla în pădurice. Acolo trăiau oamenii lui Flentea, doi frați gemeni. Îi chema Petru și Mihail, ca pe cunoscuții arhangheli, și ei, ca totdeauna, se prefăcură a-l vedea pentru întâia oară în viață pe Luc. Acesta le înmână cu un gest solemn o epistolă din partea lui Flentea, parcă și-ar fi încredințat scrisoarea de acreditare unui șef de stat, amândoi o citiră, verificară iscălitura, caraghioși mai erau, și abia după asta îl scoaseră de la „secret” pe Tarzan, un uriaș dog de Bordeaux.

Plecară cu el, nu înainte ca Luc s-o fi mângâiat pe Susana, care trase un danț de bucurie când îl văzu.

— Hei, Susana! zise Luc.

— Viki! îl corectară automat și militărește cei doi bătrâni…

— Da, Viki, zise Luc.

Frumoasa cățea se tăvălea la picioarele lui, schelălăind. Sărea în două labe, valsa, și iar se arunca pe jos.

— E mai deșteaptă decât trei consuli la un loc, zise Luc.

— Marș în cușcă, Viki! porunci unul dintre bătrânei.

Umilită, Susana-Viki se târî înapoi.

— Cum ai călătorit, Viki? o întrebă Luc. Ai luat acceleratul?

Cățeaua, încântată că-i vorbește, se repezi iar, și-i mai trase un danț.

— La loc, la loc! strigară bătrâneii.

— Cretinii! zise Luc după ce plecară. Ar trebui să știe, după atâția ani, că nu e voie să te răstești la câinii din rasa Colley.

Mergea, ducându-l de curelușă pe Tarzan, care se comporta foarte sobru. La drept vorbind, era grozav de urât, dar așa e rasa: fălci mari, urechi mici, pielea încrețită pe cap, pe frunte, ochi fioroși. Cu Tarzan ăsta, povestea era următoarea: fusese vândut în urmă cu vreo câteva săptămâni unui fel de ministru. După câteva zile venise acasă, calm și indiferent, și fusese pus la secret. Acum ziarele scriau că ministrul crăpase subit de amoc, sau așa ceva, deci n-avea niciun rost să mai fie ținut în pădurice. Trebuia repus în circulație. Valora foarte mult.

— Să-ți țin o conferință despre dogii de Bordeaux? întrebă Luc. Și continuă: Rasă veche, strămoșii lor sunt zăvozii din antichitate. Curtezanele din Roma lui Caligula erau totdeauna prevăzute cu un astfel de zăvod.

— Dă-i înainte! făcu Prontozil.

— A existat un dog celebru – Mina. Prin o mie opt sute și nu știu cât, la Neuilly-sur-Seine, Mina a halit trei urși dintr-odată, și încă nu se săturase, tot schelălăia de foame… Codrea pretinde că Tarzan e stră-strănepotul Minei.

— Dan Codrea al vostru în ce ape se scaldă?

— E ardelean, zise Luc.

— Și tu ești ardelean.

— Eu sunt maramureșean, prostule!

Puțin înainte de a intra în oraș se opriră în umbra unei sălcii bătrâne. Luc ar fi vrut să spună că-l încearcă tot mai des un inexplicabil sentiment

de nesiguranță. Se pomenește că i se face frică, așa, fără motiv. Fără motiv plauzibil. Foarte vag. Simțea că și-ar dori o certitudine, dar nicăieri nimeni nu vorbea despre viitor. Probabil așa e pe timp de război. Și, la urma urmei, certitudinile, oricum ar fi, sunt meschine!

Îl privi pe Prontozil, Prontozil îl privi, și niciunul nu spuse ce ar fi vrut. Ciudat lucru!

— Ce este Maramureșul? întrebă apoi Prontozil.

— O țară… foarte îndepărtată.

— Și… există?

— Da. Da.

— Ba nu!

— Ba da!

— Ba nu!

CAPITOLUL 8

Era vineri, zi de chef. La grădina de vară Baba Lupa se servea numai ziua, pe lumină, din cauza camuflajului. După aia venea fanfara, nu a baptiștilor, alta, și întunericul se umplea cu scrâșnet de alămuri. Până să se întunece, la Baba Lupa cântau niște țigani, iar ofițerașii țopăiau cu damele lor, pe un mic platou de beton.

— Nu! zise Luc. Nu!

— Ba da! zise Prontozil.

— Ba nu!

— Ba da!

De acolo se vedea Dunărea și portul. La intervale aproape exacte, un remorcher se pornea să urle, fără motiv. Exact sub grădina de vară ancorase vasul Carol. Niște lupi-de-mare sătui de viață ciocăneau rar la zbaturile roții din stânga, înjurând, că se auzea cu toată muzica.

Pac! Muzică. Înjurătură. Muzică. Pac! Înjurătură. Pac-pac! Muzică. Pac! Înjurătură.

Luc și Prontozil se așezară la margine, mai în umbră, pentru, orice eventualitate, să nu dea vreun profesor peste ei. Cu toate că profesorii nu veneau pe acolo.

Berea avea un gust neutru, ușor sălciu. Soarele dispăruse, dracu știe unde, și înserarea cădea plină de colțuri și ascunzișuri. Ei se grăbiră să comande al doilea rând de țapi, zece minute mai târziu servitul urmând să fie întrerupt. Prontozil culegea de pe frunzele viței melcișori și-i arunca în capul ofițerilor ce treceau dedesubt. Luc privea către cei care țopăiau pe platoul de beton. O fată subțire, înaltă, se învârtea cu un bărbat scund, cărunt de-a binelea, dar zvelt și el, și neobișnuit de

agil. Fata striga spre un ofițeraș ce ședea molcom la masă, ceva mai încolo, urmărindu-i:

— Kraig!… Kraig!… Nepriceputule! Vezi ce bine pot să dansez cu tata? Tu nu știi să dansezi! Nu știi!

Fata părea foarte veselă. Părul mare, întunecat se răsfirase în șuvițe grele.

Luc își simți tâmplele zvâcnind,. Și apoi auzi în urechi un fel de „Sușșșuuu! Su-șșșuuu!” cum fac vapoarele când prind viteză.

„Proasto! gândi. Văd că te înțelegi foarte bine cu logodnicul… De ce pretindeai că fugi de el? Ai să-l înveți să danseze, și atunci… vă veți potrivi perfect! N-o să mai umbli noaptea… Proastă, proastă, proastă! Să te mai prind că fugi de el! De ce să fugi? Vă înțelegeți atât de bine! Sunteți făcuți unul pentru celălalt. Drăguțul de el! Uite ce mutră de cretin perfect are! Cimpanzeu în concediu de nuntă! Dacă se mărită cu el, sunt ca și răzbunat pentru noaptea aia…”

Luc îl mângâie pe Tarzan, care dădea totdeauna dovadă de mult calm, dar era vădit că muzica și zarva ce-o făceau dansatorii îl plictiseau nițel. Era un câine prea înțelept ca să nu se simtă jignit de lipsa de bun-simț a oamenilor…

Îi privi capul mare și urât, îl privi atent și fix, până ce trăsăturile puternice ale câinelui se desfăcură în elementele lor componente, apoi închise ochii, îi deschise, și văzu cât de profundă și demnă și gravă e urâțenia lui Tarzan și ce proporții echilibrate au capul, gâtul voinic, urechile mari, și cât e de frumos, la drept vorbind.

În acest timp, Prontozil vorbea. Luc ridică ochii. Da, o cunoștea bine. Acum își aducea aminte. Nu făcea parte din frumusețile faimoase ale orașului. Cu doi sau trei ani în urmă, la o serbare școlărească, lumea fusese cât pe-aci să leșine de râs când Mariana Anca – da, așa o chema – se

încurcase la o recitare, inversase versurile și ieșise ceva cât se poate de ambiguu. Toată sala se tăvălise de râs. Luc nu uitase această întâmplare. Era pe atunci și mai subțire, mai imaterială, crescuse dintr-odată, și toată recitarea ei se desfășurase atât de caraghios, că unii se întrebau dacă nu fusese organizată anume așa…

Prontozil își terminase lungul discurs și-l observa de la o vreme pe Luc. Nu se mai răbdă.

— Ce te uiți la ea cu gura căscată? N-ai mai văzut-o pe Mariana Anca? N-o cunoști? E drept, s-a schimbat ceva în ultima vreme…

— S-a logodit, zise Luc. Vezi, asta n-o știai, reporter nătăfleț și de două parale!

— Nu, ce vorbești?! Cu cine?

— Cu Kr… Uite-l, se scobește în nas. E un pasionat.

— S-a logodit Mariana cu ăla? De unde știi?

— Mi-a mărturisit-o singură, într-o noapte, pe la două, sub un cer înstelat și romantic, acompaniată de lătrăturile câinilor.

— Dar ce? Între voi e ceva?

— O iubire tragică. Neînțeleasă.

Unul din orchestră începuse să cânte:

„Anișoara, Anișoara,
Nu te pot uitării da, oricât aș vrea,
Anișoara, Anișoara,
Știi tu ce chinuitoare-i dragostea!…
Iubire ca a noastră
N-a mai fost vreodată…”

Întorcându-se, Mariana îl observă și ea pe Luc. Rămase așa, oprită din dans, apoi se duse la masă, urmată de tatăl ei, care-și îndrepta, cu un gest căutat, pletele albe, ce-i dădeau o anumită distincție.

— Știai că tatăl ei a fost actor, sau cam așa ceva? zise Prontozil.

Mariana îl privea țintă pe Luc. Prontozil observă. Ar fi preferat să fie el cel privit.

— Nu te scapă din ochi!

— E o proastă, zise Luc.

Pe Dunăre, în înserare, veneau trei șlepuri, unul după altul, mari și întunecate, și Luc simți fizic greutatea aceea imensă tăbărând dintr-odată peste trupul său, amintindu-i parcă de un lucru îndepărtat, cețos, întunecat, nu, mai mult gri decât întunecat, ceva de care nu-și va aminti niciodată precis ce e, ceva ce poate nici nu existase, și șlepurile treceau acum chiar prin dreptul izvorului Baba Lupa. Avusese loc o întâmplare, demult, într-o seară ca și asta, cu apă tulbure și șlepuri urâte, burduhănoase, poate nici nu erau șlepuri – și Luc simți o dorință teribilă ca toate acestea să treacă; șlepurile, apa aceea tulbure, înserarea aceea nesigură, ascunzând surprize – neplăcute, firește – în fiecare colțișor, și totul, totul, totul fiindcă dincolo, undeva „dincolo de toate acestea”, neapărat trebuia să existe niște culori mai luminoase, mai curate, niște glasuri deosebite, dar trebuia să aibă loc o mare explozie, așa simțea, un mare cutremur, ceva violent, ceva care să-l arunce, să-l proiecteze în alt timp.

— Celălalt prezent! mormăi.

— Cum?

— Nimic.

— Mi-e foame, zise Prontozil.

— Și mie.

— Să ne mâncăm reciproc.

— Bună idee!

— S-o mâncăm pe Mariana Anca.

— Și pe Tarzan.

— Și pe chelner.

— Și pe Kr…

— Bravo! Și pe el.

— A treia parte de fiară.

— Ce e aia?
— Ceva foarte rezistent.
— Da! Da! urlă Prontozil.
— Nu!
— Ba da!
— Ba nu!

CAPITOLUL 9

În „țarcul-școală”, Codrea reluase exercițiile cu cei doi câini polițiști, airedale-terrierul Bob și lupul Rin. Aceștia erau pregătiți special pentru un cunoscut detectiv particular, ce urma să-i ia în primire la toamnă.

Codrea își instalase în țarc un manechin mobil.

Nu e lipsit de interes amănuntul că îmbrăcase manechinul cu niște haine vechi de-ale lui Flentea.

Codrea stătea într-un colț al țarcului și dădea comanda:

Șezi!

Câinii se aliniau lângă el. Apoi Codrea alerga de-a lungul gardului, și cei doi câini îl însoțeau „la picior”.

Deodată, Codrea urla, arătând spre manechin:

Prinde!

Bob și Rin se năpusteau asupra manechinului, răsturnându-l, sfâșiind hainele.

Înapoi! comanda Codrea.

Câinii se retrăgeau, rămânând de o parte și de alta a manechinului, din care curgeau paiele.

Șchiopătând, Flentea, care începuse o inspecție de seară prin gospodări, se apropie de țarc. Codrea nu-i dădu nicio atenție. Chipul de maimuțoi bătrân al lui Flentea luă o expresie de încordare, falca îi tremura. Voia să dea dovadă de curaj, să intre în țarc, și se temea în același timp ca de diavol de cei doi câini.

Chiar atunci, Codrea se lăsase în jos, aproape în genunchi, și cuprinsese cu mâinile grumazurile câinilor. Și ținându-i așa îmbrățișați, le mormăia ceva. De aia-l iubeau și pe el câinii. Sau poate că nu de aia. În orice caz, câinii știu pe cine să

iubească și pe cine nu, în privința asta judecata lor nu dă greș. Flentea își luă inima-n dinți și intră în țarc.

În clipa aceea, Codrea șopti:

Prinde!

Urlând, dulăii se repeziră la Flentea, care abia avu vreme să treacă înapoi pe portiță și s-o zăvorască.

Câinii se ridicaseră pe labele dinapoi, cât erau de mari, și râcâiau cu ghearele sârma gardului.

— Ce faci? gâfâi Flentea. Ce faci?

Codrea nu răspunse. Chemă câinii, care încă mai urlau furioși către Flentea.

— De ce le-ai dat drumul? Vrei să mă omoare? întrebă Flentea.

— Ce vină am eu că nu vă iubesc? grăi domol Codrea.

— Am să te dau afară, mai zise Flentea, plecând.

Dar știa că n-o va face. Alt îngrijitor n-avea de unde să scoată, pe vreme de război. Codrea scăpase cu ceva certificate medicale care-l scuteau de militărie. Flentea nu știa ce fel. Nu le cercetase niciodată. Poate erau certificate că e nebun…

Puțin mai târziu, Codrea hrăni câinii. Măruntaiele miroseau urât, din pricina căldurii. Bob și cu Rin primiră ficați. Ludovic XIV cel fandosit și micuțul grifon Vova primiră și ei niște ficați. Celelalte javre primiră inimi, bojoci, rânze și alte delicatețuri. Codrea îi privea cum mănâncă și fiecăruia îi mormăia câte ceva.

Era un om trist Codrea ăsta, și nici dracul nu știa ce ascunde în inimă. Cu Luc ce mai schimba o vorbă, două. Când Flentea îl înjura, nu-l lua în seamă. Părea că n-aude. Când Virginica îi cerea ceva, nici nu se uita către dânsa. În afară de câini, nu punea mâna pe nimic. De trei ori pe zi mergea la bucătărie, și coana Diana, sora lui Flentea, care era șefă acolo, îi dădea crăpelnița respectivă, cu

care se retrăgea în curte. Nu mânca mult, și deseori împărțea hrana cu javrele. Burcuș, cățelușul cu sânge amestecat, dormea în camera lui, în fața ușii. Atât reușise să-l învețe.

— Prin Maramureș ai fost?

Luc stătea în fața lui. Pe pieptul gol, printre firele străvezii ce-i crescuseră în ultimul timp, se rostogoleau picăturile de sudoare. Văzduhul confuz al serii vibra, fierbinte.

— Fost, răspunse Codrea.

Părul scurt, creț, i se învârtejea deasupra frunții dreptunghiulare, înguste.

— Și cum e?

— Țară… oameni, altceva ce?

— Acolo m-am născut, explică Luc.

— Codrea! zbieră coana Diana, sora lui Flentea. Adu apă!

Codrea n-o luă în seamă. De ani de zile, Virginica și coana Diana nu reușiseră să priceapă că i se adresau zadarnic. Luc umplu gălețile, le duse în bucătărie, reveni.

— Acolo m-am născut eu. În Maramureș.

Codrea toca pe scândură un amestec de frunze și ierburi. Unul dintre câini se îmbolnăvise.

— Într-o zi am să plec, zise el.

— Unde?

Celălalt își aprinse încet o țigară, trase un fum și privi în sus, gospodărește, ca și cum ar fi vrut să vadă cum va fi timpul. Luc își pipăi pieptul umed; ura din tot sufletul tăcerile lungi ale lui Codrea, îl ura chiar și pe el, avea impresia că e jignit mereu de lipsa de importanță ce i-o acordă, și totuși ar fi vrut să discute, să se apropie cumva, simțea o atracție nelămurită. „E semidoct”, zisese Prontozil despre Codrea, dar asta nu lămurea nimic.

— Habar n-am cum e Maramureșul, reveni Luc. Eram prea mic când am plecat de acolo. Acum mă

gândesc la țara aceea ca la un loc ciudat, ca la un ultim refugiu…

Desigur, Codrea nu-l mai asculta, și dacă-l asculta, nu pricepea nimic. Totuși, Luc continuă să vorbească. Când se aștepta mai puțin, Codrea îl întrerupse:

— Loc de refugiu nu există nicăieri, domnule. O să murim împreună.

Luc își duse la ceafă mâna umezită. Codrea continua să toace ierburile, liniștit.

De undeva, poate dinspre Dunăre, venea o respirație fierbinte, înăbușitoare. Se întunecase, și sus, deasupra orașului, balonul captiv se legăna, exact între roțile Carului-mic.

CAPITOLUL 10

„Flentea!

Când se înnoptează bine, târziu de tot, după ce se culcă lumea, vino în grădină, tot acolo. Dacă nu vii, te ia mama dracului! Vezi să nu latre câinii, că mă tem. Și să vii!

Mariana."

— Proasta! scrâșni Luc citind biletul. Ce tot are cu Flentea, Flentea, Flentea? I-am spus doar…

Biletul i-l aruncase din mers, pe măsuță, în timp ce pleca. Gata-gata să nimerească în bere! Dar cum de reușise să-l scrie – pe o margine de ziar – sub ochii lui taică-su, bătrânul cabotin, și ai cretinului de Kr…?

— Mă Luc, ce vrea aia cu tine? îl întrebase Prontozil.

— Îi place să glumească, zise Luc. Nici n-o cunosc.

După ce mâncă repede în bucătărie ce i se dădu de cină, Luc se culcă și stinse lumina. Cât să fi fost ora? Geamul se mișca încet în țâțâni, singur, fără vânt. Multe obiecte neînsuflețite încep o existență misterioasă noaptea. Luc vedea din pat o parte din cer. Ședea așa, cu mâinile sub cap, gândindu-se la părinții lui. La cei adevărați… Se gândea la ei cu o anumită luciditate, fără duioșie. N-avea nicio amintire cu ei. Doar o imagine, două, legate de maică-sa. Cât privește pe tatăl său, nici nu știa cum arăta; nu-i rămăsese vreo poză. Din unele cuvinte ce-i scăpaseră lui Flentea, aflase că fusese inginer de poduri și șosele, sau cam așa ceva, și pierise într-un accident, când Luc avea doar câteva luni. Se gândea la ei, la tatăl necunoscut, și la

mama cunoscută prea puțin, întrebându-se ce defecte și ce tainice calități moștenise oare de la ei.

Ca totdeauna, asemenea gânduri nu depășeau o anumită limită; se izbeau deodată de zidul opac al necunoscutului, ricoșau îndărăt.

— Mefisto! strigă Luc.

— Da, te aud!

— Ce faci?

— Sunt ocupat. Merg. Pe întuneric e mai greu. Te împiedici.

— Ascultă, are vreun sens să mă duc la întâlnire?

— Nu. Fii om practic!

— Bine. Voi încerca. Poți s-o ștergi.

După ce mai trecu un timp, își puse sandalele și merse în grădină. Câinii dormeau liniștiți, deci știau că Mariana nu venise încă. Dar la trecerea lui se treziră cu toții și alergară, cerșind o mângâiere.

Luc îl luă cu el pe micuțul grifon Vova, foarte simpatic și caraghios, cârlionțat cum era, cu ochii mici și vioi și nasul cât un năsturaș.

Coborâră spre Dunăre. Apa curgea potolită și bătrână. Luc intră în valuri numai până la genunchi. Grifonul rămase pe mal. Celălalt mal abia se vedea, ca o dungă întunecată, deasupra căreia sclipeau stelele.

Vapoarele treceau noaptea pe Dunăre, întunecate, având în ele ceva sinistru. Mai toate păreau a fi vase de război, cu încărcături groaznice, fără niciun om pe bord, dirijate de o forță infernală, rea în orice caz. În lumina lunii se înconjurau parcă de flăcări spectrale. Nu era o priveliște veselă.

Luc ieși la mal, și picioarele i se înfundară în nisipul cald încă. Vova își mișca iute codița.

— Pușiule! îi zise Luc. Pușiule!

Vova privea la el, în sus, cu ochișorii săi ageri. Luc îl mângâie, și „puștiul” începu să salte pe nisip, începu să gonească, în cerc. În mijlocul cercului stătea Luc.

Deodată, auzi ceilalți câini lătrând și înțelese că venise. Ar fi putut s-o lase acolo să aștepte până se va sătura și să plece apoi – fiindcă nu de asta ieșise, ci de dragul unei plimbări până la Dunăre.

Însă Luc refuză să fie un om practic, așa cum îl sfătuise Mefisto. Prea era plină lumea de ei… De oameni practici. De aceea Luc alergă iute în sus.

Mariana stătea rezemată de nucul bătrân, în aceeași rochie deschisă.

„Ce deșteaptă! își zise Luc. Nu s-a gândit să-și ia o rochie neagră, să nu bată la ochi…”

— Hei, tu! strigă Luc. Vino aici!

Coborâră înapoi spre Dunăre, urmați de Vova.

— Ce vrei de la mine? întrebă Luc.

Mariana se așeză pe un bolovan mare, alb. Vova ocupă loc în fața ei, urmărind-o cu multă simpatie, dar, pare-se, și cu oarecare bănuieli. Luc rămase în picioare. Dinspre Dunăre bătea un vânt care-i umflă cămașa. După ce realiză această ispravă, vântul trecu dintr-un salt spre pletele fetei, încurcându-se între ele.

— Cred că știu ce vrei, zise Luc. Cred că-l ajuți pe cretinul de Kr… să recruteze tineri pentru Germania. Ai pus ochii pe mine, asta e!

— Ce tâmpit ești, Flentea! zise ea fără să-l privească.

Se uita spre Dunăre. Pe Luc îl scotea din sărite când îi spunea Flentea, dar se hotărî să-și păstreze calmul, bărbătește.

— Șezi jos, aici. De ce stai în picioare? Ești și așa destul de lung.

Luc se așeză pe același bolovan, fierbând de ciudă, dar stăpânindu-se. În cele din urmă, Vova le

întoarse spatele și privi și el spre Dunăre. Toți priveau către Dunăre. Apoi fata se ridică.

— Trebuie să plec.

— Grozavă idee! Cum de ți-a venit?

Urcară iar, unul lângă celălalt, tăcând. Fata se opri în locul unde cărarea intra în grădina lui Flentea.

— Eu locuiesc acolo, zise ea. Pe străduța dintre bulevard și parcul Ferdinand, la doi pași…

— Și crezi că mă interesează unde locuiești? Spune-i lui Kr…

— Ți-am adus ceva.

Îi dădu un obiect învelit în hârtie de ziar. Luc îl reținu automat.

— La revedere, Flentea! și se duse.

— Mă cheamă Luc, proasto! strigă în urma ei.

Ajuns în cameră, astupă geamul și aprinse lumina. Desfăcu pachetul, care era legat bine și învelit în nenumărate ziare. Dădu de o sanda, foarte veche, cârpită și răscârpită, a fetei. „O glumă demnă de ea!…”

Azvârli sandaua cât colo, după sobă, furios, mormăind niște înjurături.

CAPITOLUL 11

Prontozil veni aducând numărul proaspăt al ziarului *Lupta continuă*, cu CRONICA MARILOR RESTAURANTE. Luc își citi opera și râse cu poftă singur văzând cât ieșise de tâmpită.

— La tine în cameră a fost o femeie, zise deodată Prontozil.

— Ce prostie! Sigur, doamna Virginica vine în fiecare zi aici, în inspecție. Și stă cam un ceas în fața oglinzii. E cea mai mare oglindă din casă. Singura ce o poate cuprinde.

Prontozil ridică nasul, însușindu-și o mutră de Sherlock Holmes în acțiune. Reuși să fie cu totul caraghios.

— Nu! Altcineva a fost. Știu cine a fost, nu mă face să spun, mărturisește singur!

Luc îi urmări privirea. De după sobă se vedea sandaua veche a Marianei. N-avu ce face: îi povesti lui Prontozil întâlnirea de aseară.

— Și ce ați discutat?

— Nimic, răspunse Luc. Când ne-am despărțit, ea, închipuiește-ți, mi-a oferit ca amintire talpa aia veche, învelită în ziare. E nebună!

Prontozil aprinse o jumătate de țigară, furată de la taică-său, și medită profund trei minute.

Luc fierbea. Prontozil pocnea din unghii, la mici intervale.

— Luc, tu nu înțelegi eternul feminin!

— Ceee?

Prontozil se așeză. Părul negru, lung îi cădea peste ochi.

— Dacă te caută, zise, înseamnă că are nevoie de tine!

„Undeva are dreptate”, simți Luc. Și asta-l înfurie și mai tare.

— Mă plictisești! Ce nevoie poate avea de mine? Îl are pe Kr…!

— Pe care tu ești gelos!

— Bravo! Sunt gelos…

— Însă fata are nevoie de tine, nu de Kr… Nu l-ai văzut cum arată?

— Prontozil, amice! Aș înțelege să faci pe psihologul față de alții care nu te cunosc… Eu însă…

— Dar de ce crezi tu că ți-a lăsat sandala? Numai ca să râdă de tine?

— Nu-mi pasă… Râsul ei nu mă atinge.

— Te atinge. Faci prea multe băi, și mintea ți s-a scurs în Dunăre. Chiar nu pricepi ce-i cu sandala?

— Nu, scrâșni furios Luc.

Era furios că nu aruncase sandaua afurisită undeva, ca să n-o vadă Prontozil. Prontozil devenea insuportabil câteodată, când dădea deșteptăciunea peste el.

— Înseamnă că Mariana are mai multă minte decât tine. Știi ce s-a gândit ea? A văzut că ai o droaie de câini, câini deștepți, care te ascultă. Ți-a spus că stă la doi pași de aici. Ți-a lăsat sandala… Ei, pricepi?

Luc îl privi dintr-o parte pe Prontozil, mirându-se de atâta judecată la el.

— Pricep… spuse. Dar cred că nu se poate…

— De ce nu se poate?

Luară sandaua și merseră în grădină. Luc îl fluieră pe Cocktail. Dobermanul sări direct peste gardul țarcului și se apropie demn, atent. Luc scrise pe o hârtie: „Mariana, du-te la mănăstire!”, o împături, o făcu sul. Îmbrățișă câinele, îi mormăi ceva la ureche.

Se aflau exact în locul unde se despărțise aseară Luc de Mariana. Luc avea în mână sandaua fetei.

O întinse lui Cocktail.

— Miros! ceru el.

Apoi prinse bine sulul de hârtie de zgarda câinelui.

— Du! comandă Luc. Du!

Cocktail nu ezită decât o clipă. Dispăru printre copaci, adulmecând pe jos. Prontozil mormăi admirativ. Supoziția în legătură cu rolul sandalei o exprimase mai mult în glumă, însă Luc nu era omul care să amâne o experiență.

— Cine l-a dresat pe Cocktail? Nu cumva tu?

— Codrea, răspunse Luc. Ar fi vesel ca simpaticul Kr… să fie la Mariana acasă și să pună mâna el pe bilet.

— Și chiar tu speri că va ajunge câinele la Mariana? întrebă Prontozil, devenind neîncrezător.

— Dar ce-ți închipui? Urmele sunt încă proaspete.

— Și dacă-l fură cineva pe Cocktail? Îl prinde, și-l duce, și salut, nu-l mai vezi!

— Cocktail nu se lasă furat, nătărăule! Du-te tu la circ și fură un tigru! Încearcă!

— Cocktail nu e tigru.

— Te cred. Ar însemna să-l jignești considerându-l tigru.

— Parcă ziceai că e cumpărat de un general!

— Da, însă generalul e pe front. Nu toți se întorc de pe front.

— Majoritatea se întorc, afirmă Prontozil, cu mutra lui de cunoscător. Nu e niciun pericol în a sta îngropat la zece metri sub pământ, bând cafele și dând la răstimpuri, scârbit, câte-un ordin: „Mai aruncați un regiment în linia-ntâi!…”

Marele doberman apăru exact peste zece minute. Luc îl văzu gonind printre pomi, și inima i se opri. Conform celor învățate, Cocktail se așeză exact la doi pași în fața lui Luc și lătră scurt.

— Hârtia e tot acolo, zise Prontozil, dezamăgit.

— Dar în altă poziție. A fost citită, precis.

Scoase sulul, îl desfăcu și se strâmbă.

— Ei! strigă Prontozil.

Luc feri hârtia, ascunzând-o în buzunar.

— De ce nu-mi arăți și mie?

— Ce să-ți arăt?

— Răvașul! Ce scrie acolo?

— Nimic. În afară de ceea ce am scris eu, nimic.

— Minți, Luc! Pe mine mă minți tu? Am văzut precis, cu ochii mei, încă un rând. Nu-mi arăți? Bine!

Prontozil, jignit, se îndepărtă.

— Stai! strigă Luc. Îți arăt. Crezi că e scris cine știe ce, cine știe ce deșteptăciune? Poftim, citește!

— Nu-mi trebuie! făcu Prontozil pe supăratul. Nu mai vreau să văd!

Luc îl ajunse din urmă, Cocktail sări cu picioarele pe pieptul lui Prontozil, ca și cum ar fi înțeles că trebuie să-l îmbune. Luc îi întinse hârtia.

— Nu-mi trebuie biletul tău, îi împinse mâna Prontozil. Dacă e vorba să umblăm cu secrete, bine! Bine că știu!

— Sunt gata să-ți cer și scuze, zise Luc, prinzându-l de mână. Haide, citește, și să terminăm! Nu mi-a scris nimic deosebit.

Și mormăi ceva pe un ton ciudat.

Pe hârtie, sub rândul scris de Luc, care fusese șters, erau următoarele cuvinte, zgâriate cu o peniță stricată:

„Ce vesel ești, stăpâne!”

— Și de ce n-ai vrut să-mi arăți? se miră Prontozil.

Luc se feri.

— Habar n-am, lasă-mă-n pace!

Prontozil se sprijini în celălalt picior.

— Nu văd nimic care să te fi jignit.

— Jignit! Ce cuvânt inutil și caraghios! Termină odată!

— Ahaaa!…

— Ce ahaaa?

— Pricep, pricep.

— Tu pricepi? Tu n-ai priceput în viața ta nimic. Cine se ridica în picioare singur din toată clasa când profesorul întreba: „Ați înțeles?” și toți urlau plictisiți „Daaa!”? Cine zicea că nu, că n-a înțeles?

— Destul de urât că profiți de lipsa mea de talent în ale chimiei, matematicii sau anatomiei… Da, măi Luc, n-am înțeles, și n-am să înțeleg vreodată, de ce și cum se combină hidrogenul cu oxigenul ca să dea apa! Asta n-o înțelege nimeni, ascultă-mă pe mine! Toți se prefac a înțelege – și tu, și profesorii… E absurd! Alte lucruri, însă, le pricep prea bine.

— Te felicit. Pricepe-le. O pricepere minunată… triunghiulară și cosmică.

— I-ai scris „Du-te la mănăstire” și te credeai cu zece etaje mai sus decât ea. Când colo, Mariana ți-a dat o replică… o replică tot din Shakespeare – nu te așteptai! – și încă una foarte bine aleasă, care pur și simplu te-a minimalizat!

Luc îl privi.

— Prostii! Pun pariu că ea nici nu s-a gândit la…

— Tatăl ei a fost actor.

— De mâna a șaptea.

— Dar tocmai astfel de oameni nasc copii geniali.

— Știi ce, Căline?

— Da, da!

— Nu, nu!

— Ba da!

— Nu! Nu! Nu!

CAPITOLUL 12

Luc se așezase la una din măsuțele scoase afară în fața cofetăriei Ancora și bea cu multă însuflețire un pahar de sifon – sec –, când apăru Prontozil. Titularul CRONICII MARILOR RESTAURANTE purta o cravată scămoasă, redusă la forma unei frânghii.

— Altă dată să-mi furnizezi o otravă mai puternică! strigă Prontozil. Abia au murit, după un ceas!

Doi oameni se opriră pe stradă, făcând niște mutre stupide. Luc se întoarse către Prontozil.

— Dar ăia zece, de ieri?

— A mers mult mai repede, în câteva minute s-au curățat!

— Bună treabă! zise Luc. Totdeauna am zis că otravă mai eficace decât *Aconitum napellus* nu există.

— Da. În schimb, ultimul lot de arsenic e foarte slab.

Proprietarul cofetăriei ieșise și el în ușă. Întinsese urechea dreaptă, să audă mai bine.

— Îți amintești – vorbi iar Prontozil – de zilele frumoase când i-am otrăvit pe toți cu doze mari de cantaridă?

— Cum să nu?! Atunci când ni se terminase acidul oxalic… Frumoase vremuri!

— Pe urmă am primit iar un lot de acid oxalic. Însă nu mai era pur ca primul.

— Cel mai neinteresant a fost când, în lipsă de altceva, otrăveam cu acid prusic.

— Puah! făcu Prontozil cu scârbă. Niciodată nu mi-a plăcut lucrul cu acid prusic.

— Dar cadavrele au fost trimise?

— Da, dimineața a venit camionul. Șoferul se cam îmbătase, dar i-am făcut o cofeină.

— Ce oameni nesiguri! Cei de azi…

— I-am transmis șefului că dacă ne mai trimite bețivi lăsăm totul baltă și plecăm. Mergem la „V”.

— N-ar fi mai bine la fratele său?

— Nu, am auzit că plătește slab…

De la Prefectura Poliției ieșiră abia seara. Tocmai ajunseseră la concluzia că vor fi arși pe rug, în zori, ca ereticii și vrăjitorii, când dincolo de ușa grea a celulei se auzi o voce groasă de șef:

— Aici sunt otrăvitorii?

— Aici, dom’ comisar, răspunsese o voce mult mai modestă.

— Deschide!

— Da, să trăiți!

Luc și Prontozil stăteau jos, pe o scândură, într-un colț.

În celulă intră comisarul Bușuioc, cu urechile lui mari și clăpăuge, ținând de curelușă un frumos aieredale-terrier, cu spatele negru.

— Ridicați-vă! porunci polițistul cu cheile. Băieții nu se clintiră. În clipa aceea, câinele, smulgându-se, se repezi lătrând bucuros spre Luc. Luc îl mângâie.

— Ce faci, Slim? Nu te așteptai să mă vezi aici? Comisarul Bușuioc îl cumpărase pe Slim în urmă cu vreo câteva luni. El îi privi plictisit.

— Ștergeți-o!

— Nu ne ardeți pe rug? întrebă Luc.

Bușuioc îl țintui cu o privire din cale-afară de scârbită. Urechea sa dreaptă începu să fâlfâie.

— Afară, Flentea! Și ăstălalt afară! Nu sunteți demni să înnoptați în arestul poliției.

„Și boul ăsta clăpăug îmi zice Flentea”, gândi Luc.

Merseră în parc și dădură de câteva ori ocol tablei de interdicții. În ziua aceea apăruseră două

interdicții noi, proaspete.

— Acțiunea Finis, zise Prontozil.

— Da, zise Luc.

— Când?

— Unde mergem? întrebă Luc.

— La Ancora, desigur. Are sifon rece.

Patronul, cel care chemase poliția dimineață, rămase cam descumpănit, apoi îi șopti ceva băiatului care servea pe la mese. Băiatul veni să ia comanda, patronul îl urmărea. Prontozil ceru sifoane, și apoi vorbi tare:

— Cât despre dinamita aceea, se aranjează…

Luc privea drept înainte, și câtva timp nu mai auzi nimic. Oare pe unde rătăcește la ora aceea inventatorul tobei? Se face întuneric, și odată cu întunericul vin gândurile despre moarte și spaima de a fi îngropat lângă Tintișan…

— Luc!

Luc tresări.

— Ce-i?

— Patronul a zis să facem plata și să plecăm. Eu nu plec. Să cheme poliția.

Luc se ridică.

— Mergem, Căline! Cu ăsta vrei să te lupți?

CAPITOLUL 13

— Nu, zise Luc. Nu.

— Da, zise Prontozil.

— Nu.

— Da…

— Nu!

Și Luc se aruncă în apă. Înotă departe. Două bărcuțe de pescari întindeau năvoadele. Simți nevoia de a vorbi, de a schimba un cuvânt. Strigă:

— Se prinde azi?

Omul din barcă îl privi, dar nu-i răspunse. Luc înotă mai departe. Nu se temea de apă, erau prieteni. Buni. Făcu pluta, privi în sus. Un avion culegător de mine cobora lin, cu magnetul mare, rotund, lipit de burtă. Dar era încă sus, și magnetul părea un cerc din acelea pe care le mână copiii pe stradă.

— Hai înapoi! strigă Prontozil, care se bălăcea lângă mal.

El se temea de adânc, adică nu de adânc, ci de Dunăre, deși se născuse aici, pe malul ei. Se temea de ea, dar o și iubea. Luc nu se temea de Dunăre, dar nici n-o iubea prea tare.

Luc continuă să înoate împotriva curentului. Uneori, strecurându-se printre unde, îndemânatic ca un pește, avea impresia că se spală astfel de toate amintirile neplăcute ale vieții. Avea o mulțime… Când revenea pe uscat, totdeauna își dădea seama că se înșelase. Nu se putea spăla de nimic, viața îl urma, slugarnică, îl urma cu toate amănuntele și meschinăriile ei.

— Ai citit ce scrie aici? îl întrebă Prontozil când reveni la mal.

Îi arătă ziarul. La rubrica externă scria despre situația de pe frontul Iașilor.

— Nu mă interesează, spuse Luc.

— Doi copii ai nimănui… zise Prontozil.

— …Se scăldau într-o zi la Dunăre.

— Apa era caldă, și cerul senin.

— Doi pești făceau tumbe. Pescarii crăpau de ciudă.

— Viața era minunată.

— Și cei doi copii erau veseli.

— Unul dintre ei…

— …spuse:

— O să vină războiul, o să facă „hap-hap!” și o să ne înghită. Și n-o să mai rămână nici urmă de Luc și de Prontozil. N-ar fi păcat? Nu știu cum e în privința ta, dar în ce mă privește, eu zic că e păcat să nu rămână nicio urmă de Prontozil. Nu vezi ce băiat simpatic și deștept e?

Luc râse și începu să salte pe mal, rotindu-și brațele.

— În ce mă privește, n-o să fie mare nenorocire dacă nu rămâne nicio urmă din Luc…

— Ba da… Lui Prontozil o să-i fie dor de măgarul ăsta de Luc. Și de aceea, Prontozil vine cu o idee.

— Ascultă-mă, tu când vii cu idei îți pierzi tot farmecul, serios…

— Luc, noi doi ce așteptăm?

— O mare explozie… Totul sare în aer…

— Acțiunea Finis?

— E meschină. Nu va sări în aer decât orașul. Eu vreau totul…

— Să renunțăm la „totul”. Să ne gândim la noi doi.

— Noi doi nici nu existăm.

— Știm noi ceva despre viață?

— Desigur. Știm foarte multe.

— Taci, măgarule! Nu vezi că minți? De ce nu știm nimic despre viață? Poți afla ceva despre

viață la școală? Aș! Poți afla din cele două sau trei duzini de cărți tâmpite pe care le-am citit? Să nu glumim!

— Nu înțeleg de ce mă iei așa de departe. Parcă nu te-aș cunoaște! Spune ce ai de spus – mii de șlepuri pline cu cadavre de indieni cu țestele sfărâmate!

— Bun, așa-mi placi! Aici voiam s-ajung, la mii de șlepuri! Trebuie să ridicăm ancora. Am discutat iar cu Bubi Covaci.

Luc se tăvăli de râs în nisip.

— Știam că aici vei ajunge. Și eu am discutat cu el. Și mie mi-a propus să coborâm pe Dunăre-n jos, până la mare, acolo să vindem coaja aia de nucă, și… Filipine… Galapagos… Marea de Sargassum… Marea Roșie… Marea Verde… Marea Triunghiulară…

— Și ție ți-a propus? întrebă Prontozil amărât.

— Tuturor nătărăilor din orașul ăsta le-a propus. Bubi e maniac.

— Du-te dracului, nu mai râde… Eu credeam că m-a ales pe mine, având în vedere prestanța mea, aerul meu de aventurier neînfricat. Zicea că are nevoie de doi băieți deștepți. Eu m-am gândit la tine – nu că ai fi deștept, dar fiindcă-mi ești prieten. Deștept sunt eu destul pentru amândoi…

Luc desena în nisip o corabie cu trei catarge și pânze uriașe. În dosul corabiei răsărea luna.

— Totuși, poate că ar fi acceptabilă combinația, ce zici, Luc? De acord că Bubi Covaci e un cretin, dar ce importanță are? La urma urmei, ne putem scăpa de el.

— Îl tăiem bucățele și-l azvârlim într-un… chepeng ascuns! rânji Luc. Pe o noapte neagră.

Prontozil scuipă cu scârbă în apă.

— Glumești, zise, și nu e de glumit. Azi-mâine, frontul e aici, și – hap-hap – s-a zis cu noi! O să fie un iad. Tata știe cum e războiul, de aia n-are decât

un picior. A zis că dacă ajunge frontul aici, el nu mai așteaptă, se aruncă în Dunăre și termină.

— Ca și inventatorul tobei…

— Dar el și-a trăit traiul, de noi însă e păcat. Nimeni nu se aventurează cu Bubi, e disponibil oricând, are nevoie numai de doi băieți. Gândește-te, Luc! Poate undeva, acolo departe, dăm și de „celălalt prezent”!

— Tu n-ai înțeles deloc cum e cu „celălalt prezent”. Nu e undeva la dracu, în alt punct geografic, ci aici, lângă noi, cu noi… însă nu putem să-l vedem, fiindcă trăim în prezentul nostru, care e, de fapt, trecut…

— Nu mă încurca! Eu nu sunt filosof! Eu vreau pur și simplu să plec!…

— Văd; și tu cauți „celălalt, prezent”, mormăi Luc. De aia suntem prieteni…

— Nu caut niciun „celălalt prezent”! Îți cânt în strună, ca să nu ne certăm. Caută-l tu și pentru mine, eu nu te împiedic. Dar acolo, dacă plecăm, nu-l poți găsi?

Când se întoarse acasă, o găsi pe Virginica discutând cu niște colegi de-ai lui, Timi și Roca. Aceștia erau doi vlăjgani și veniseră să-l cheme pe Luc la antrenamentul echipei de fotbal a liceului, care avea meci peste câteva zile cu aleasa garnizoanei germane.

— Nu merg nicăieri, zise Luc. Nu mai joc fotbal.

— Nu se poate, zise Roca. Nu poți lipsi din echipă. Nu ne putem descurca fără cel mai bun jucător. Haide!

Luc juca fotbal ca un zmeu. De mic. Îl pasiona. În cele din urmă, acceptă.

Meciul avu loc într-o sâmbătă după masă, pe stadionul urbei. Fuseseră puse afișe mari, ce anunțau „formidabilul joc.”. Lumea veni să vadă. Într-o parte a terenului se îngrămădi orașul, în cealaltă nemțișorii din garnizoană, care urlau

mereu, încurajându-și echipa. Luc juca centru. Echipa liceului ieși prima la încălzire, apoi apărură și ceilalți. Luc nu privi către ei. Nu privi nici când începu jocul. Primi o minge, trecu ușor pe lângă unul (Dumnezeule, îl zări în goană, i se păru că e Kr…), apoi dădu o pasă, mingea fu respinsă, recâștigată, pe urmă o primi pe dreapta, pe extremă, strecură mingea printre picioarele unui bec (ce dracu, și acesta parcă ar fi fost Kr…), apoi se luptă cu centrul half, care-l urmărise, îl învârti, își bătu joc de el și îi pasă lui Roca. Roca trase din unghi, dificil, puternic, dar pe alături.

Ăia nu prea știau fotbal. Erau țepeni, parcă ar fi purtat și pe teren uniforme și cizme. Și albi. Băieții erau bronzați, negri ca niște diavoli. Galeria garnizoanei îi încuraja pe nemțește.

Din nou Luc primi balonul. Înaintă pe stânga, și acolo un half năvăli peste el, din față, și văzu stupefiat că acela e într-adevăr Kr… fără putință de tăgadă, un Kr… asudat și cu ochii mici, de o fixitate derutantă.

Luc îi evită atacul, ușor, fugi înainte, și marcă, hohotind în sinea sa de stângăcia lui Kr…

Și tot jocul, Luc se distră cu popândăul acela cu ochi mici, învârtindu-l și fentându-l. Kr… luneca și cădea. O dată, Luc îl învârti în jurul său aproape un minut. Aceasta era o figură de-a sa, proprie.

Când se întoarse acasă, Luc scrise pe o hârtie: „Cretinul de Kr… habar n-are de fotbal. Spune-i să se spânzure!” Și-l expedie pe Cocktail să-i ducă Marianei răvașul.

Peste puțin timp, câinele aduse răspunsul.

„Am să-i spun, Flentea. Mâine dimineață să fii dincolo de cherhana, pe la nouă. Dacă nu vii, o pățești!”

În seara zilei cu meciul, învingătorii chefuiră într-o clasă a liceului. Era prezent și Prontozil, care nu jucase fotbal – nu se demitea; el făcuse rost însă

de cinci fetișcane pentru dans, și de un alt elev, de prin a cincea, care să cânte la acordeon. Camuflară ferestrele cu pături, de la internat. În toiul petrecerii veni sora unuia dintre jucători, sora unuia Dumitrescu, un băiat blond, scund, care juca bec. Discutară câteva clipe, apoi fata fugi.

— Eu plec, zise Dumitrescu.

— Dar ce ai? îl întrebară.

— L-au arestat pe tata.

— Cine, mă?

— Siguranța!

— De ce, mă?

După ce Dumitrescu plecă, Luc se făcu turtă. Nu era deloc obișnuit cu băutura. Prontozil îl duse acasă. Și el era trăscănit, totuși se mai ținea. Se azvârliră amândoi pe pat și se porniră să sforăie.

Pe Dunăre, remorcherele se chemau, jalnic…

CAPITOLUL 14

Luc se trezi cu un cap greu, și mare cât o geamandură. Stătu o clipă și ascultă ce urlet se aude, urletul însă venea din interiorul capului său, iar când începu să asculte cu toată stăruința, nu mai auzi nimic.

Era ora obișnuită a deșteptării sale, clipa când poarta scârțâia, pentru a face loc căruciorului încărcat cu mărunțaie. Clătinându-se încă amețit, se duse la geam. Codrea trăgea căruciorul, cu mutra lui de totdeauna, împietrită, cu o expresie de încăpățânare și răutate, cu bărbia scoasă în afară.

Luc așteptă să treacă, apoi scuipă peste florile din fața casei, scuipă ceva amar și grețos, ce-i stătea în gât.

Prontozil continua să doarmă dus, cu gura căscată, îmbrăcat, așa cum se culcase. Lui Luc îi veni' să-i arunce cu un scaun în cap. Așa, fără motiv.

Ieși în curte, rătăci amețit de la un copac la altul. Altădată, în zori mergeau la câini, să vadă ce mai fac. Acum nu se duse.

Și iar se opri, atent la vuietul acela lung, nedeslușit, din capul său. I se părea că vin niște valuri, vin să se spargă de un țărm cu stânci ascuțite ca niște dinți, ca niște colți de fiară, un uriaș țărm arcuindu-se – și Luc se gândi la vajnica ambarcațiune a lui Bubi Covaci în largul acelui ocean monstruos, și chiar o văzu, și înăuntru se afla el, cu Prontozil, cu Bubi; și valurile îi repezeau în colții de fiară de pe țărm, cu toată puterea, nicio salvare nu exista, dar imediat vuietul se

stinse. Privind în altă parte însă, furtuna se dezlănțui iar…

Când se întoarse în cameră, Prontozil nu mai dormea. Arăta și el ca un diavol izgonit din infern, verde la obraz, cu fața strâmbă.

Luc se întrebă dacă și-n capul prietenului său se petrece aceeași scenă de naufragiu, și chiar ascultă să audă furtuna din craniul lui Prontozil, apoi râse fără motiv, și între hohote auzi iar urletul din propriul său cap. Deodată, îl urî pe Prontozil. Și, pentru a ascunde ce simțea, plecă privirea și-și examină picioarele. Le văzu pline de vânătăi de la meciul din ajun. Când se privi în oglindă, văzu și vinele de la frunte și tâmple umflate, zvâcnind repede. Se așeză pe pat.

— Nu! strigă Luc.

— Ba da! răspunse Prontozil.

— Nu, nu!

— Da, da!

Pe urmă se petrecu un lucru ciudat și inexplicabil. Se încăierară. Probabil a fost o clipă de nebunie…

Mai târziu reconstitui toată scena. Luc se repezi la Prontozil cu ochi înroșiți, cu buzele tremurând. Prontozil sări, speriat de înfățișarea lui. Luc îi trânti un pumn în nas. Prontozil se clătină, își reveni, și-i răspunse cu un pumn în față. Se agățară unul de altul ca niște diavoli, răsturnând totul. Apoi Luc, deodată, își dădu seama de ce se întâmpla și se ridică. Prontozil, cu sângele șiroindu-i pe obraz, se ridică și el. Se priviră așa câteva clipe. Apoi Prontozil își șterse obrazul cu batista, își îndreptă cămașa și ieși. Luc se repezi la fereastră. Îl văzu trântind portița…

CAPITOLUL 15

În ziua aceea toate culorile înnebuniseră. O luaseră din loc, se amestecaseră, niciuna nu rămăsese acolo unde ar fi trebuit. Dunărea părea galbenă și roșie, plaja – fumurie, cerul – roșcat…

Laurențiu, câinele alb, de rasă Samoyede, călca apăsat pe nisip, uneori fugea înainte, și apoi se oprea să privească dacă Luc îl urmează.

Când Mariana îl văzu pe Luc cum arată, exclamă:

— Dar ce-ai pățit, Flentea?

Luc se mai liniștise între timp, dar când o auzi că iarăși îi spune Flentea simți dorința netă de a o îneca în Dunăre. Merseră așa pe lângă apă, desculți, cu sandalele prinse, aruncate pe umăr. În dreapta se vedea pădurica unde locuiau cei doi bătrânei gemeni care se îngrijeau de „țarcul secret”. Cherhanaua rămăsese în urmă. Sălcii se aplecau peste apă. Dunărea curgea leneșă și caldă.

— Ai auzit tu, Flentea, de „Doamna voalată”? îl întrebă Mariana.

— Nu. Cine e?

— În pădurile braziliene – zise Mariana – există o plantă ciudată, seamănă cu o ciupercă uriașă… Crește văzând cu ochii, într-o jumătate de oră, și în timp ce se înalță se înconjoară cu un voal străveziu, mare, ca o crinolină.

Mariana îl privi pe Luc; el rămase descumpănit de expresia chipului ei, și Mariana vorbi iar, repede.

— Și totul se desfășoară sub semnul unor culori neobișnuite, și un parfum amețitor plutește împrejur… Totul durează câteva ore, apoi Doamna voalată moare. Dispare. Dispare…

— Și? făcu Luc, cam nedumerit.

— Numai atât. Am vrut doar să-ți spun despre Doamna voalată. Că există.

Mariana se opri să privească un remorcher cu două-șlepuri. Pe remorcher, departe, cineva le făcea semne cu mâna.

— Ascultă, zise Luc, cu toate că nu mă interesează prea mult, spune-mi, pentru ce te-ai logodit cu Kr…?

— Dacă trebuia… zise Mariana.

Luc venea în spatele ei și se pomeni că-și potrivește pașii așa ca să calce pe urmele Marianei în nisip. Urmele ei în nisip ardeau. Se supără și-și dereglă pasul, apoi îi urmări picioarele, lungi, fusiforme, și din nou observă că-i merge pe urme. Făcu un salt în lături, neliniștindu-l pe Laurențiu.

— Nu-mi place cuvântul ăsta! Cum trebuie? De ce trebuie? Eu nu-l cunosc pe trebuie!

— Nu-ți place, fiindcă și tu ești sclavul lui trebuie! Toată viața noastră e jalonată de acest cuvânt, stimate domn Flentea!

(Din nou Luc simți dorința aproape irezistibilă de a-i face vânt în apă.)

— Trebuie să fii cuminte, trebuie să mergi la școală, trebuie să înveți acolo tot felul de prostii și de lucruri inutile, trebuie să mergi la biserică, trebuie să-ți asculți părinții, dacă vrei să faci dragoste trebuie întâi să te măriți… dacă tatăl n-are para chioară și se găsește un cretin care să-i dea când și când pentru băut, trebuie să te măriți cu cretinul, fiindcă tatăl n-are de unde să-i dea înapoi.

— Deci, ai fost vândută, cu alte cuvinte? Asta vrei să spui?

— Am fost vândută, răspunse Mariana.

Luc simți dorința de a se descotorosi de umbra care-i da târcoale.

— Mă miră că dă parale pentru tine! zise.

— Zice că sunt proaspătă…

— Aha…

— Știi că el s-a născut aici, în orașul nostru…

— Cine el, Kr…?

— Da.

— Spune așa, atunci, Kr… și nu „el”. „El” e un pronume cinstit, nu-l jigni.

— E născut în orașul nostru, dar acum îi este rușine să mărturisească. A trăit zece ani la Potsdam.

— De acolo a venit cu drăguțul nume de Kr… De sub sălcii, dintr-o adâncitură, se ivi o bărcuță cu motor. Pârâia bezmetic. Deasupra valurilor tremura o undă albăstruie de fum înțepător.

— Alo, Luc! strigă din barcă Bubi Covaci.

— Bună dimineața! salută Luc, ridicând mâna. Ce faci?

— Am ieșit la pescuit… Nu trage nici pe dracu! Domnișoara nu vrea să facă o plimbare?

Luc se strâmbă, nu-i surâdea deloc, Mariana însă răspunse direct, încântată:

— Ba da, domnișoara vrea să facă o plimbare!

Bubi Covaci era un grăsun roșcovan. Îi luă în barcă, porni motorul, care tușea și uneori se zgâlțâia ciudat, mergând în gol, strănutând. Zise că e din cauza benzinei proaste.

Luc și Mariana stăteau alături, cu mâinile pe parapetul bărcii.

— V-a spus domnul Călin Prontozil ceva? se întoarse Bubi Covaci către Luc.

— Mi-a spus.

— Și? Răspunsul?

— Îl dau la momentul oportun, zise Luc.

— Multă vreme pentru gândit nu e. Domnul Flentea ce mai face? Sănătos? I-am trimis, acum o săptămână, o clientă. Îi trebuia un pointer alb cu negru. Dar zicea neapărat alb cu negru.

— Aproape toți pointerii sunt alb cu negru, domnule Bubi.

— Se poate, eu nu mă pricep. Așa voia baba aceea: alb cu negru.

Barca se depărtase de mal. Era al naibii de plăcut să luneci pe apă și să vezi spuma învârtejindu-se în urmă și să simți deodată că există și răcoare într-o zi fierbinte. Bubi Covaci stătea cu o mână pe cârmă și cu cealaltă în șold, în picioare, crăcănat, privind în zare. Poza în matroz încercat. Barca lui arăta rablagită de tot, dar tot se mai urnea din loc. O întoarse către malul bulgăresc, apoi o întoarse din nou, pe urmă o îndreptă în direcția portului. Către mal, în locul acela, piroteau ancorate două vedete rapide germane, camuflate.

— Bine-ar fi să mergem și să mergem tot timpul, fără să mai revenim vreodată, fără să privim înapoi! zise Mariana.

Luc o privi.

— Te pomenești că și tu cauți un alt prezent?!

— Cum?

Luc nu-i mai spuse nimic. Motorul bărcuței pârâia strașnic, nu era prea ușor să vorbești. Și deodată, se petrecu ceva neașteptat. Mariana începu să cânte. Încet, cu voce joasă, răgușită parcă; cuvintele nu se înțelegeau, părea că ar povesti ceva sau că rostește o vrajă – Luc o urmări cu coada ochiului, uluit, fără să știe de ce – poate de expresia ei, poate de notele joase pe care abia le prindea, și acum erau trei, umbra aceea străvezie, scăpărând de culori nedeslușite veni lângă el, adică erau patru cu Bubi, și când Mariana tăcu Luc o întrebă:

— Cânți? Ai cântat într-adevăr?

Ea zâmbi, fu un zâmbet ca o strălucire de oglindă, drept în față, orbitor.

— O clipă, înainte, am fost foarte fericită: Dar numai o clipă. Nu știu de ce.

Luc înjură în gând umbra zveltă, vag parfumată, pe care o simțea apropiindu-se iar. „O fi Doamna voalată!” își spuse. Marș de-aici! Și iar spuse o prostie:

— Am înțeles: Ți-e dor de Kr…!

Mâinile ei se încleștară de marginea bărcii. Luc se simți cu adevărat idiot. Fata îți mărturisește că a fost fericită, iar tu îl amesteci, deodată, pe Kr…

Nu îndrăzni s-o privească. „Totul e caraghios. De un caraghioslâc negru… lichid… triunghiular. De-aș putea să mă arunc în apă și să înot până ce m-aș dizolva! Minte chimia. Nimic nu se dizolvă. Nimic, nimic, nimic! Nu! Nu!”

CAPITOLUL 16

Bubi îi lăsă în port. Luc îi mulțumi pentru plimbare. Bubi îl îndemnă să se gândească mai iute; știe el la ce. Trecură de-a lungul plajei, și aici Mariana îi spuse că are întâlnire cu Kraig, pe la zece. Luc tresări, ca trezit din somn, bombăni ceva, o făcu proastă cu jumătate de glas, ridică din umeri și dădu să plece.

— Stai, Flentea! Mergem amândoi la întâlnire.

— Ce treabă am eu cu Kr… al tău?

Ea îl târî de mână în sus, spre parc. În Luc se trezi curiozitatea; la urma urmei îi era absolut indiferent ce va zice cretinul, însă ar fi vrut să vadă ce mutră o să facă văzându-l, mai ales după meciul de ieri. Dar apoi Luc își aminti de beție, își aminti de tot ce se întâmplase azi-dimineață, îl văzu în fața ochilor pe Prontozil, cu obrazul șiroind de sânge, și totul deveni întunecat împrejur, apoi culorile înnebuniră ca la început, și-i zise fetei că se duce acasă.

Mariana însă îl conduse într-un loc, și acolo se așeză pe banca strâmbă și putredă. Din nou totul deveni indiferent pentru Luc. Avea sentimentul inutilității. Tot ce făcea era inutil și ridicol. Chiar și plimbarea asta… Urmări furnicile ce alergau pe scândura veche și se simți al dracului de trist. Nu-l înveseli nici ceea ce a urmat.

Stăteau într-un loc ferit, înconjurat din toate părțile de tufișuri. De acolo îl văzu pe Kr... apărând în capătul aleii. Parcă i se și auzeau cizmele scârțâind. Și tot ce simți Luc fu un dram de scârbă la adresa lui Kr… și a cizmelor sale împuțite. Kr… avea întâlnire cu logodnica sa vreo sută de metri mai la stânga, la încrucișarea celor două alei

principale. Se așeză, puse picior peste picior și aprinse o țigară. O fumă, fără să schimbe poziția picioarelor, fără măcar să-și întoarcă o dată capul. Nici nu ridică privirea. Luc îl invidie pentru siguranța lui. El, într-o asemenea situație, s-ar fi învârtit ca bezmetic, s-ar fi ridicat și s-ar fi așezat de o sută de ori. Kr… aprinse a doua țigară, o fumă liniștit și apoi plecă.

— Fugi după el! zise Luc cu ciudă. Nu cumva să-l scapi! Ce comoară! Ce simți când se uită la tine cu ochii ăia ai lui? Haide, fugi după el!

— Nu. Nu trebuie.

— Cum nu trebuie? Ziceai că „trebuie", e buricul pământului și că toate se învârtesc în jurul lui.

Buzele fetei se mișcară, Luc însă nu înțelese ce a spus.

— De fapt, dacă mă gândesc mai bine, nu blestematul „trebuie", ci Kr… e buricul pământului, zise Luc. Iar tu ești logodnica buricului pământului. Asta dovedește cât de deșteaptă ești tu, prima fată care s-a logodit și care se va mărita cu buricul pământului. Și vei naște, bineînțeles, tot niște burici ai pământului, niște cretini pe măsura lui Kr… numai că atunci lucrurile se vor cam încurca, lumea e obișnuită cu un singur buric al pământului, nu cu mai mulți… Cum veți face?

Luc se simți dintr-odată teribil de obosit și descurajat. Își aminti iar de păruiala sa cu Prontozil. Și de ceea ce fusese înainte de păruială. Și de figurile lui idioate de ieri, de pe teren, când driblase ca un aiurit, numai ca să-și bată joc. Ce stupid! Ce ambiții de provincial amărât și neurastenic! A doua oară n-ar mai fi făcut așa. N-ar mai fi făcut clovnerii pe teren, numai ca să-și bată joc de un oarecare Kr… care de fapt nici nu există, fiindcă se anula singur pe sine – nici pentru tot aurul din Klondyke!

Și apoi ce se îmbătase! Băuse în ură, pahar după pahar, și știți de ce? Cred că nu. Să vă spun. În momentul când Dumitrescu, blondul acela mititel care jucase bec, anunțase că pleacă, fiindcă-i fusese arestat tatăl, aproape toți se îndepărtaseră, nu, mai precis: o șterseseră din preajma sa, ca niște șacali fricoși, și atunci Luc simțise că trebuie să meargă la el, la Dumitrescu, să-i întindă mâna, să-i spună ceva – nu știa ce anume – și să-l conducă, să nu-l lase așa, să plece singur, ca un câine, să nu-l lase să iasă neobservat pe ușă, în vreme ce toți șacalii s-ar fi prefăcut că sunt ocupați cu altceva. Fiindcă Dumitrescu le era de atâția ani coleg, de atâtea ori jucaseră în aceeași echipă, și, deși era micuț și firav, băiatul ăsta se lupta ca un leu, și pe partea lui nu se trecea. Și nu trebuia să-l lase să plece așa, singur, și fără un cuvânt, fiindcă era un băiat tăcut, care nu se plângea niciodată de nimic, deși se spunea că vine uneori la școală nemâncat, un băiat care în general vorbea rar, și ceilalți își aminteau de el numai când trebuia înjghebată echipa de fotbal sau când trebuia să le facă tezele la matematică. Și n-ar fi trebuit să-l lase singur, fiindcă Luc știa cât de amară e singurătatea la necaz și fiindcă pe fața acestui băiețaș blond citise o mândrie tăcută, despre care de asemenea știa cu ce preț se plătește…

Și Luc își aminti de sora lui Dumitrescu, cum intrase acolo, cum trecuse printre șacalii ăia veseli, cum îl apucase de braț pe fratele ei, și dispoziția i se strică și mai tare.

După ce sora lui ieșise din hărmălaie, Dumitrescu rămăsese câteva clipe nemișcat, apoi le spusese băieților despre ce e vorba… Și pe urmă, când, rămas complet singur, se îndrepta spre ușă, Luc vru să fugă după el, dar tălpile refuzară să se desprindă de parchet. Nu știa ce să-i

spună lui Dumitrescu, sau pur și simplu se temea să-l conducă? Și ajunse la concluzia că se temea, și se simți șacal, mai șacal decât toți ceilalți. Se temea! Ce caraghios! Pentru cine se temea? Pentru el? Pentru bătrânul Flentea, aschimodia aia? Nu, nu se temea pentru cineva anume, ci – lucru îngrozitor – se temea pur și simplu. Se temea și de ceea ce vor spune ceilalți șacali văzându-l că aleargă după Dumitrescu.

De aia se îmbătase Luc, ca să omoare șacalul. Dar șacalul nu moare ușor, șacalul continuă să urle…

CAPITOLUL 17

— Tu, seara când te culci, adormi imediat, Flentea? îl întrebase Mariana.

Poftim întrebare! Demnă de logodnica unui Kr…! Nici nu se mai enerva că-i zice Flentea…

— Eu adorm foarte greu, zise Mariana. Mereu îmi vin în cap diferite tâmpenii… De cele mai multe ori visez că aș fi băiat, că fac tot felul de năzbâtii, acte eroice, și așa mai departe. Dar tot ce-mi închipui nu se poate petrece niciodată aici, ci undeva la dracu-n praznic, într-o țară care nu există…

— Celălalt prezent, mormăi Luc. Toată lumea caută celălalt prezent, chiar și o fată proastă ca tine.

— Flentea, dacă mă mai faci proastă îți scot ochii, zise Mariana.

— Nu merge cu închipuirile, zise Luc. Și eu făceam la fel. Îmi închipuiam că sunt fotbalist celebru, care marchează douăzeci de goluri într-un meci. Îmi închipuiam că sunt Nansen… sau vedetă de cinema, d-aia care atunci când apare toți încep să urle de fericire că au văzut-o o clipă, sau că sunt, știu eu ce inventator… Prostii! N-are niciun haz. Mă jur pe tot ce vrei că cel mai vesel lucru e să-ți închipui că ești câine. Uite, ca ăsta, ca Laurențiu. Un câine de rasă Samoyede… Când nu-mi vine somnul, îmi închipui că sunt câine, și adorm împăcat.

— Am să încerc și eu. Încă nu mi-am închipuit niciodată că aș fi câine. Altceva, orice, numai câine nu. Și prințesă am fost, și dansatoare la circ…

— Nu merge. Toți șacalii se visează duci și miliardari și prim-miniștri… Nu-i nicio scofală într-

asta. Mult mai vesel e să fii câine. Ori, dacă n-ai destulă fantezie să-ți închipui că ai fi câine, imaginează-ți cel puțin că ești măgar. Chiar și măgar e mai bine decât toate celelalte. Măgarul e mai uman decât știu eu ce duce ori vedetă… Îți duci acolo povara, desagii, și uneori ai chiar dreptul să te încăpățânezi. Nimeni nu se miră dacă la un moment dat nu vrei să pornești din loc. E dreptul tău de măgar.

— Nu, Luc, măgar nu vreau să fiu. Câine am să încerc. Spune-mi o rasă frumoasă.

— Samovede-ul nu-ți place?

— Ba da. Dar vreau să știu și alta.

— Ai putea să-ți închipui că ești un câine considerat raritate: un kerry-blue-terrier *lilas-bleu*, sau mai bine bleu-argintiu, cu părul moale și ondulat. Și noi am avut unul, îl chema Toky. L-a cumpărat însuși prim-ministrul, a dat pe el o groază de bani.

— Bravo, a venit special la voi prim-ministrul, ca să-și cumpere câine!

— Nu, proasto! Povestea a fost așa: l-am auzit pe Flentea povestind-o unui dobitoc de la poliție. Soția prim-ministrului, sau mai precis amanta lui, a dorit să aibă un kerry-blue-terrier, fiindcă cu un asemenea câine se fălea și soția sau amanta vărului regelui – și se consideră că asta e totul. Dacă posezi un astfel de câine, nu-ți mai trebuie nimic de la viață, poți să te spânzuri liniștit. Prim-ministrul a dat sfoară după un kerry-blue-terrier. Și iată că șeful poliției îi raportează: „Domnule, prim-ministru, în toată țara avem doar trei câini din rasa asta, și toți trei aparțin unor persoane și majestăți sus-puse, care nu-i vând. Însă cunosc un escroc, pe nume Flentea, care cred că ar putea face rost de unul.”

Și prim-ministrul i-a dat ordin să se deplaseze urgent aici, la Flentea. Bătrânul ticălos nu poseda

niciun blue-terrier, dar a scris tocmai în Austria, altui ticălos, și acela i-a trimis un cățel. A stat la noi o vreme, până ce Codrea l-a mai dresat, până a crescut puțin, și apoi… însă nu cred că e foarte vesel să fii un kerry-blue-terrier în casa prim-ministrului. Pariez că te tot îngrași, și crăpi de plictiseală în cele din urmă…

— Să te întreb ceva, acest Toky n-a șters-o de la prim-ministru, nu s-a întors înapoi acasă?

Luc o privi mirat și bănuitor. Șuvițele ușoare de păr tresăreau când bătea vântul, și privind-o mai bine, Luc aproape se înfurie: Mariana parcă și-ar fi schimbat înfățișarea de la zi la zi.

— Dar tu de unde știi povestea cu întorsul acasă al câinilor? o întrebă.

— Mă privește.

— Într-adevăr. Puțin îmi pasă, n-ai decât! Toky nu s-a întors, n-a fost dresat să se întoarcă. Crezi că avea vreun interes bătrânul Flentea să se pună rău chiar cu prim-ministrul?

— Povestește mai departe, îi ceru Mariana. Ce câine aș mai putea să-mi închipui că sunt?

Luc se gândea iar la sora lui Dumitrescu, la fața ei mică, și la codițele legate cu panglică albastră parcă. Blestemată treabă să nu poți uita nimic! Probabil că avea fetița vreo doișpe ani, nu mai mult… Și cum s-a strecurat, mică, printre șacalii gălăgioși, cum și-a rotit capul, căutându-și fratele…

— Ai putea fi un doberman, zise Luc fără chef. Cum e Cocktail.

— Nu, nu… ceva mai micuț, mai…

„Ceva mai micuț”! Să nu plesnești de ciudă?

— S-o-ntindem dracului din parcul ăsta nenorocit! zise Luc. Ei, ai putea fi un chow-chow, cu botul mic și turtit, urechile mari și blegi, negru sau gri, drăguț în general.

— Ați avut și dintr-ăsta?

— Nu, eu n-am văzut niciodată un câine din rasa chow-chow. Dar a avut Codrea unul, pe când era la circ. Îl chema Mercur și-l dresase să fure diferite lucruri…

— Ah, Codrea al vostru e un hoț?

— Un hoț cinstit, săracul. Și-l mai dresase să miaune și să facă pe pisica, să toarcă și toate celelalte.

— Să miaune… un câine?

— Așa pretinde Codrea. Zice că rasa asta are ceva la gâtlej, că poate fi învățată să miaune.

— Nu mi-ar displace să fiu un câine-pisică.

— Cred și eu, ai putea să te fandosești în ambele feluri – și câinește, și pisicește. Cred că și Kr… te-ar adora nemăsurat mai mult, mult mai mult decât acum… Nu plecăm din parcul ăsta puturos?

După ce ieșiră din parc, Luc zise:

— Cred că ar trebui să speli putina către casă.

— Nu vreau acasă!

— O să ne vadă Kr… și o să ne împuște pe amândoi, ca pe Romeo și Julieta, rânji Luc. O să fie foarte vesel. Și n-ai să mai poți să-ți închipui că ești un chow-chow.

— Kraig nu vede bine. De la zece metri te confundă și cu stâlpii de telegraf, dar nu poartă ochelari, de teamă să nu pară bătrân.

— Acum pricep de ce tot șuta ieri în glezna mea. Credea că lovește în minge. Dar, oricum, fetițo, ar fi bine să speli putina spre casă. Ce să fac cu tine?

— Nu vreau acasă! Tata stă trântit pe divan și se plânge că n-are bani, și întreabă mereu dacă n-a venit Kraig, să-l ducă la un „șnapsli”. Iar mama tace… Nu-mi plac oamenii care tac mereu.

— Mie-mi plac!…

— Dacă vorbesc mai puțin, mă duci cu tine, Flentea?

— Unde? Unde să te duc?

— Acolo unde mergi tu acuma!

— Și tu unde-ți închipui că merg? La vreo petrecere?

— Nu mă interesează, dar nu vreau acasă.

— Bine-bine, ai să pățești tu cu Kr…! La urma urmei, ești, sau nu ești logodnica lui?

Curios lucru! Luc se gândi că, deși văzuse de nenumărate ori mâinile fetei, habar n-avea dacă poartă sau nu vreun inel. Se chiorî în jos.

— Da, port inel, zise Mariana băgându-i mâna sub nas. Mi l-a dat Kraig; e prea mare, lunecă, și l-am pierdut de vreo câteva ori…

Luc scuipă într-o parte, plictisit.

— Inelul e mai mare decât mi-ar fi necesar – explică Mariana – fiindcă Kraig a mai fost logodit o dată sau de două ori.

— El ți-a spus?

— Nu știu… Adică da, cred că el… Pe prima logodnică, cea din Germania, o chema Helga, sau cam așa ceva, și Kraig și-a retras inelul și promisiunea, fiindcă tatăl ei a fost ridicat…

— Pentru ce?

— Nu știu… Ba știu.

— Știi, sau nu știi?

— Știu, dar mi-e rușine să spun.

— Iarăși te fandosești, ca un câine-pisică, deși, de fapt, nu ți-e rușine deloc. Vrei numai să fii rugată, dar cu mine nu-ți merge, eu nu te rog, nici nu-mi pasă pentru ce a fost ridicat ăla…

— Ascultă, Flentea, mi-e rușine într-adevăr, însă partea ciudată e că el mi-a povestit-o, fără să-i pese, fără să se rușineze cât de puțin.

— Ce-i aia el? Spune clar: Kr… sau cretinul, ca să nu facem confuzie.

— Da, cre… cretinul mi-a povestit că tatăl Helgăi a fost ridicat pentru că… nu, serios, mi-e rușine!…

— Dar las-o baltă! Ce, eu te rog să-mi spui?

— Totuși, vreau să-ți spun, ca să vezi că ei nu se rușinează de o asemenea vorbă.

— Mii de șlepuri încărcate cu… Ce fel de ei? Care ei? Kraigii? Cretinii?

— Da, da! Ei nu se rușinează, la ei e foarte firesc. Ascultă, tatăl logodnicei lui dintâi a fost ridicat pentru că a tras un… pârț într-o cameră unde se afla portretul lui Hitler… L-a auzit un vecin, și l-a pârât.

— A tras un ce?

— Un… pârț, ce Dumnezeu, nu pricepi?

Luc se roși tot, ca o sfeclă. Și ea se roșise. Luc făcu pe indiferentul.

— Aaa… Ce porcărie! Mai bine o spuneai direct pe românește, suna mai plăcut…

Apoi, cu intenția clară de a o jigni, spuse:

— Ascultă, Helga, ce-ar fi să te cari totuși acasă?

— Ascultă, Flentea, măgarule, eu nu sunt Helga!

— Ei, și ce, mare lucru? Pun pariu că și Kr… te confundă.

Tot mergând, ajunseră în fața casei unde locuia Prontozil. Luc intră. Mariana rămase în stradă. Mama lui Prontozil întindea, rufe pe o frânghie. Ca să poată ajunge, urca pe un taburet, fiind al naibii de scundă. De mirare cum putuse să nască un măgar atât de lung cum era Călin Prontozil.

Luc înaintă. Nu știa cum să facă, ce să-i spună bunului său amic, diplodocul acela lăudăros. Să-i ceară scuze – Prontozil ar fi hohotit două secole de scuzele lui. Sau să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Nu era exclusă nici varianta ca Prontozil să iasă la el cu o bâtă mare și să-i ardă câteva.

În fundul curții, o javră nefericită, care se încolăcise la umbra ipotetică a unui gard, tresări la venirea lui, dar nici n-avu puterea să latre. Lui Luc îi venea să moară când vedea câte-un astfel de câine nenorocit, care se stingea încet de foame.

— Sărut mâna, se gudură el. Călin mai doarme?

Femeia, pe cât era de mică, pe atât avea vocea de groasă. Vorbea tare, că se auzea până-n Calafat.

— Ce să doarmă? S-a învârtit pe-aici puțin, apoi s-a dus la tine. Zicea că te-a snopit azi-dimineață, și mergea să-ți ceară iertare.

În glasul ei vibra o anumită mândrie că fiul ei snopise pe cineva.

Abia făcură Luc și Mariana câțiva pași, că în capătul străzii apăru ceva lung și caraghios. Era Prontozil.

— Te-am căutat! strigă. Pardon, sărut mânuțele, Mariana! Nu vă observasem… Am o grămadă de bani, Luc.

— Ei, aș! tu, și bani! De unde?

— Am cerșit un avans de la ziar. Dar asta e o nimica toată. Am reușit, printr-o minune, să pornesc ceasul meu, ăla ce nu mai mergea de patru ani. I-am tras vreo două: ori pornește, ori se face bucăți. A pornit. Și am fugit repede în piață, să prind un fraier, cât mai merge. Și am găsit: un popă de la țară. Tot tremuram să nu se oprească rabla în mâinile lui. Nu s-a oprit! Proclam ziua de azi de petreceri și de bețiii!

Așa era Prontozil. Uita repede. Luc ar fi putut să parieze că nici nu mai știe nimic din tot ce se întâmplase dimineață…

CAPITOLUL 18

La început Luc se bucură că Prontozil trecuse atât de ușor peste incident, dar imediat se încruntă. Fără discuție, în ziua aceea avea ceva gărgăuni, fiindcă nimic nu era bine, nimic nu-i era pe plac. Ba chiar și faptul că Prontozil făcea pe omul cu memorie scurtă începu să-l irite. Ce treabă era asta să le uiți pe toate imediat, ce încredere poți avea într-un astfel de om? Luc intra din complicație în complicație…

De aceea, când se așezară toți trei la o masă a restaurantului *Viforul mării,* primul dintre marile restaurante ale orașului, Luc făcu o mutră întunecată.

— N-ați dori cumva să deveniți câine, domnule Prontozil? întrebă Mariana. Un kerry-blue-terrier, sau un grațios chow-chow?

Prontozil renunță o clipă la mutra de om de lume și făcu ochii cât cepele. Când își reveni, îl întrebă pe Luc:

— Fata asta e nebună? S-a molipsit de la tine?

Luc simți o vie dorință de a-i arunca scrumiera în cap. Se înfuria tot mai mult la gândul că Prontozil îl iertase atât de ușor. Atât de repede!

La *Viforul mării*, Prontozil era bine cunoscut, ca de altfel și la, *Pipa lui Neptun,* celălalt „mare" restaurant al orașului. Cronicile lui (adică ale lui Luc) din ziarul local, atât de caraghioase și de ridicole, se bucurau de mult succes și, poate aduceau un client în plus. Dacă, de pildă, Prontozil afla că primarul intrase în aceste localuri și băuse un șnaps împreună cu subprefectul, totul se ridica sub pana fantastică a lui Luc la nivelul unei recepții grandioase…

Așa se face că la masa lor apăru patronul, domnul Ivășcoiu, văr al respectabilului Bubi Covaci.

Cu glas de nabab plictisit, Prontozil comandă vin și aperitive. Luc tăcea. Cum nu mâncase nimic nici în seara trecută, nici dimineață, cu tot cheful tras în ajun, cu tot răul de după aceea, simți – când fură aduse aperitivele – că i se face o poftă sălbatică, motiv pentru ca furia lui să devină apocaliptică. Cum adică, abia în urmă cu câteva ore erai gata să-ți verși și mațele, nătărăule, și acum – gata, voios, o iei de la capăt? Luc înjură în gând totul: viața, lumea, planetele, pământul în speță, orașul în care trăia, restaurantul *Viforul mării*, cu patron cu tot, îl înjură de asemenea vârtos pe Prontozil și se ridică.

— Eu plec, zise.

— Hai, lasă gluma! făcu' Prontozil. Uite ce cașcaval…

— Nu, eu plec. Vă las. Și duceți-vă dracului, cu cașcaval cu tot!

Luc traversă repede sala restaurantului și ieși în stradă. O apucă la întâmplare în direcția portului, întâi fu ajuns din urmă de Laurențiu. Uitase cu totul de el. Apoi îl ajunse Mariana. Asta îl exasperă. Se vede că nu-i era dat să mai scape vreodată de ea.

— Flentea, ești supărat și pe mine?

Un cordon de soldați împiedicau intrarea spre port. La chei ancoraseră niște vase de război. Camioane încărcate cu lăzi soseau într-una. Soldații cărau lăzile pe vapoare. Păreau foarte grăbiți. Chiar atunci se dădu alarma. O dâră argintie de avioane apăru pe cer. Totdeauna treceau pe acolo, la acea oră, spre București, să-l facă praf. De pe bordul vaselor de război, tunurile și mitralierele urmăriră pe cer traiectul insectelor argintii, dar nu fu tras nici măcar un singur cartuș.

Locuitorii acestui orășel nu avuseseră încă ocazia să audă explozia unei bombe sau șuierul unui proiectil înălțându-se în gol. Ciudat lucru, dacă te gândești că războiul dura de atâta timp. Doar de urlet de avioane avuseseră parte din belșug. La amiază, când mergeau să toace Bucureștiul cu bombe, și apoi, peste vreun ceas, două, când se întorceau înapoi, fără încărcătură și uneori cu câte-un avion lipsă. Câteodată un avion rămânea în urmă, ca o pasăre ce n-are putere să se țină de stol, și de obicei când rămânea în urmă începea să și coboare, zbura mai jos, și băieții orașului îl observau imediat și-l urmăreau cu gurile căscate. Te gândeai că, iată, avioanele ce merg în față au scăpat și de data asta, și piloții încântați se grăbesc la bazele lor, să mai tragă o beție până la zborul următor, fiindcă, cine știe… și ei, ăștia, piloții grăbiți, știu cu toții că unul de-al lor a rămas în urmă, și probabil se va duce dracului, și cu toate acestea, zboară mai departe, cu inima ușoară, către sticla cu alcool…

E drept că băieții nu se gândeau la toate acestea, nu complicau așa de mult lucrurile. Curiozitatea lor era directă: ce se va întâmpla cu pasărea ce a rămas de stol? Și de vreo două ori curiozitatea le-a fost satisfăcută pe-deplin. Chiar deasupra orașului, o dâră, la început abia vizibilă, țâșnea din avionul singuratic. Dar era înspăimântător să vezi cum, din clipă în clipă, dâra se îngroșa, înnegrindu-se. Deasupra Dunării, pilotul sări o dată fără parașută, iar avionul se prăbuși arzând în pădurile de pe malul bulgăresc.

E drept că, în afară de urletul avioanelor, unii tipi cu urechea foarte ageră pretindeau că auziseră și un altfel de concert, în urmă cu vreo săptămână, două, când, după un raid de noapte Turnu-Severinul ardea ca Roma incendiată de Nero.

Făcând un ocol, coborâră spre Dunăre, departe de port, și Luc se dezbrăcă. Mariana se dezbrăcă și ea, și-și aruncă rochița peste cămașa lui Luc. Intrară în apă, și Luc înotă iar departe, și repede, ca să se spele, să se spele de toate. Dar nu se spălă de nimic, se întoarse la fel de murdar, și se așeză pe nisip. Toate fierbeau în el. Și atunci se petrecu ceva senzațional. Adică, de fapt, nu se petrecu aproape nimic, doar lui Luc i se păru senzațional. Mariana se apropie de el, îi puse o mână pe umăr, mâna ei stângă pe umărul drept, și-l întrebă:

— Ascultă, Flentea, tu *măcar știi* în al câtelea cânt s-a împăcat Agamemnon cu Achile?

Luc o privi și apoi se prăvăli în nisip, hohotind ca un nebun. Și râzând așa, avu senzația că e curat, foarte curat, că se spălase de toate câte îl stânjeneau, în timp ce se scutura de râs. Te pomenești că râsul spală!

Și văzându-l că râde, samoyedul, atât de liniștit totdeauna, se molipsi parcă, și începu să zburde și să se tăvălească în nisip, și să latre către ei doi, parcă voind să arate că ia parte cu plăcere la veselia lor.

— Nu știu, proasto, nu știu, caraghioaso! spuse Luc după ce-i trecu. În al câtelea cânt?

— În al șaptesprezecelea…

Luc se întinse pe burtă și închise ochii, conștient că în dreapta lui stă Mariana, în aceeași poziție. Se prelinseră câteva minute fierbinți, venind din direcția soarelui și poticnindu-se de umerii săi. E greu să stai cu ochii închiși când nu ți-e somn… Luc privi drept în față. Văzu cum tufișurile se mișcă. Apăru un individ lung și zdrențăros, care privi împrejur și ieși la apă vreo sută de metri mai jos. Luc ar fi putut jura că-l cunoaște. Se ridică și merse încet spre el. Zdrențărosul se întinse între două tufișuri și părea că doarme.

Mariana se ridicase în cot.

— Unde pleci? Flentea, unde pleci?

Luc îi făcu semn să stea liniștită. Laurențiu îl urmă pe Luc. Nu putea fi nicio îndoială: zdrențărosul era colegul său de clasă, Vladimir Balomiri, cel care stătuse la spital vreme îndelungată din cauza unei boli de era să se curețe, și pierduse astfel doi ani de școală.

— Ce-i cu tine, Vlad? întrebă Luc.

Celălalt ridică o față slabă, ostenită și bărboasă.

Balomiri ăsta își rădea barba de vreo doi ani.

— Ascultă, zise el, ia-ți javra și cară-te de-aici, dacă nu vrei să-ți sparg capul!

— Ești scrântit? Dar ce ți-am făcut?

— Nu te cunosc, nu mă cunoști – bine? Umblă să mă ia la armată, dar eu nu mă duc, mai bine mă înec. Hai, du-te!

— Dar ce crezi? C-am să te torn?

— N-am încredere în fiii negustorilor de câini. Ia-ți javra și du-te, hai!

— Vlad, dar eu!..

— Du-te, du-te. Nu vreau să stăm de vorbă. Lasă-mă în pace!

Adânc jignit și înfiorat de o groază nouă, pe care n-o cunoștea, de care se molipsise într-o secundă de la Balomiri, Luc se întoarse la Mariana.

Luc lipsise de acasă toată ziua. Între timp se petrecuse câte ceva. Pe la amiază, Burcuș, cățelul lipsit de valoare, cu sânge amestecat, fusese călcat de un camion. Roata îi zdrobise picioarele dinapoi, și Codrea, pentru a termina, îl înjunghiase, vârându-i cosorul său tăios în piept, drept în inimă. Apoi îl îngropase.

Și pe urmă, ca și cum Burcuș ar fi fost singurul lucru ce-l reținea pe aceste meleaguri, Codrea plecase. Din vizuina lui lipseau cele câteva lucruri pe care le avea.

Casa era în fierbere. Trebuia găsit un nou îngrijitor pentru câini. De unde? Flentea bătrânul își smulgea părul din cap. „Iată, în fine, o împrejurare neprevăzută”, cugetă Luc privind calendarul pe care Codrea îl ținea deasupra patului. Semăna cu un răboj; fiecare zi era însemnată cu o linie pe varul alb. Unele linii erau mai lungi, altele mai scurte, sau prelungindu-se prin semne ciudate, în formă de cruce sau x.

„Se vede că totuși Codrea n-a iubit câinii, gândi Luc. Ciudat, ei îl ascultau…”

În odaia lui găsi un bilet, strecurat sub Mefisto. „Îmi pare rău de câini și de tine. Nu mai pot sta. Pleacă și tu.”

CAPITOLUL 19

„Pentru mine, mersul timpului va rămâne totdeauna un mister, gândi Luc. Știu, știu totul, domnilor, domnilor savanți și domnilor profesori, rămâneți la locurile voastre, nu vă îngrămădiți să-mi explicați lucruri pe care voi le numiți simple, elementare, puerile… Că timpul înaintează uniform, cu aceeași viteză (cu 80 pe oră. Nu? Cu 85? Bine.), și că numai eu sunt de vină că uneori îl văd galopând, alteori târându-se ca melcul… Nu e vorba de asta, lucrurile sunt ceva mai complicate. Și degeaba m-aș chinui să vă explic: nu veți înțelege. Parcă pe voi vă atinge într-un fel oarecare faptul că în Brazilia trăiește o plantă bizară, numită Doamna voalată? Sau că Agamemnon s-a împăcat cu Achile în cântul al șaptesprezecelea? În al șaptesprezecelea, nu în altul!

Nimic nu pricepeți! Dacă un mic grifon se va opri în fața dumneavoastră, domnilor savanți și domnilor profesori, și va face sluj, privindu-vă insistent, foarte insistent, o să spuneți: «Marș, javră, șterge-o, scârbă, potaie!» Știu, asta veți spune, vă cunosc eu!

Sărmanul Prontozil s-a chinuit ani de zile să înțeleagă de ce oxigenul se combină cu hidrogenul, ca să dea apa, *de ce* și *cum* – voi însă i-ați explicat în așa fel că tot n-a înțeles, și în plus a rămas scârbit pe vecie de orice reacție chimică.

Domnilor savanți și domnilor profesori, nimic n-ați reușit să ne explicați. Cât am înțeles – mult-puțin —, am înțeles singuri, și că am vrut… însă timpul… timpul rămâne pentru mine un mare mister. Nici nu încerc să vă spun ceva despre «celălalt prezent». Să risc să împrăștiați zvonul că

aș fi nebun? De altfel, puțin îmi pasă ce veți zice, domnilor savanți și profesori, despre mine, dar mi-e lene, nu vreau să pierd timpul degeaba.

«Celălalt prezent»! Mariana, fata asta care stă lângă mine și se piaptănă cu degetele, își închipuie că ar fi nemaipomenit de frumoasă, dar, serios, ea face parte un pic din «celălalt prezent». N-am să i-o spun. N-am să i-o spun nici dacă m-ar tăia în două cu fierăstrăul, ca în baraca magică a fachirului Afisau Anufi.

Admit că sunt un ticălos. Și situația aceasta îmi convine de minune, voi ajunge în iad (iar acolo mă voi întâlni știu eu cu cine, și tot n-o să fie rău), în schimb sper că domnul Flentea își are loja asigurată, de pe acum, în rai. Domnul Flentea este un om foarte bun. Da, domnilor savanți și profesori. Ieri a dat dispoziții severe la bucătărie, soră-sii, coana Diana, să nu-mi dea masa la prânz și seara. Cu pedeapsa aceasta sunt obișnuit, nu mă deranjează prea mult.

Dar, pentru a îmblânzi «împrejurările neprevăzute», pentru a pune un tampon moale și cald în fața destinului, tot ieri, domnia-sa a venit acasă cu un nenorocit de cerșetor pe care-l culesese de pe stradă și a pus-o pe soră-sa, Diana, să-l hrănească pe săturate din porția mea, cea de la prânz și cea de seară. Nu e prima dată când procedează astfel, și la o adică puțin mi-ar păsa; enervant este că totdeauna înscenează cu asemenea ocazii un tapaj înfiorător. Toți vecinii, tot cartierul trebuie să afle ce faptă generoasă s-a comis în orașul nostru. Și după ce m-a lăsat flămând, domnul Flentea a și avut obrazul să vină la mine, întrebându-mă dacă Prontozil n-ar putea insera în ziar o știre cu privire la generozitatea lui. Nu glumesc!

Gândurile mele au un drum cam anapoda, astăzi, domnilor savanți și domnilor profesori. Nu

că aș fi obosit… Dar…”

Luc tăcu. Mariana privea undeva departe, peste case, peste copaci, și Luc călători pe privirile ei până sub peretele de stâncă al muntelui Păunul Mic, se izbi de el și reveni, tot pe privirile fetei, până lângă ea, și-și continuară mersul.

După ce ieșiră din oraș (și orașul nu era mare; un glumeț făcuse o propunere, să se lipească pe străzi următorul anunț: „Mergeți încet, că se termină târgul”. Autoritățile nu acceptaseră, din motive de neînțeles), Luc zise:

— Ce idee, să mergem tocmai până în Valea Cailor!

— Acolo e bine, zise Mariana. Cândva, caii sălbatici tropoteau pe prundișul râului… se ridica un ecou între dealuri, și caii negri goneau liberi și era o umbră grea în vale…

Discuția deveni ciudată, fiecare începu să vorbească despre altceva.

— Oh, toate acestea le cunosc, zise Luc.

— Dar noi unde eram atunci? Când trăiau caii sălbatici? întrebă Mariana.

— Am promis cuiva să-l duc să-l înmormântez în vechiul cimitir, dacă moare, mormăi Luc.

— Totdeauna am fost curioasă să știu cum era înainte de mine. Tu nu, Flentea?

— Ciudat lucru că pe unii oameni îi preocupă ceea ce se va întâmpla cu trupul lor păcătos după… își pregătesc cripte… Uf! Își cumpără loc în cimitir, parcă s-ar teme să nu rămână cumva pe dinafară! Și silesc astfel o liotă plictisită de urmași și supraviețuitori să vină, să le pună flori pe mormânt, și apoi să le și îngrijească! Parcă n-ar ști ce mutră au acești urmași când își îndeplinesc asemenea obligații… În ce mă privește, dacă o să mor, deși am unele îndoieli în această privință – puțin îmi pasă! Pot să hrănească și câinii domnului Flentea cu mine, și dacă stau să mă gândesc, ăsta

ar fi un lucru chiar vesel și folositor. Bunăoară, ficatul să mi-l înfulece bunul și cârlionțatul Vova, inima – încântătoarea Susana, iar brațele – Cocktail. Da, Cocktail. În general, înmormântările sunt o porcărie. Într-un viitor secol civilizat, omenirea sper că va renunța la așa ceva. Pur și simplu vor fi anunțate rudele și șeful de birou unde lucra răposatul: „Domnul cutare a plecat". Atât. Și n-ar mai exista cimitire, procesiuni, marșuri funebre. Aceasta e părerea mea…

Mariana zise:

— Pot să-mi închipui ce va fi după mine, dar cum a fost înainte de a fi existat eu, nu pot deloc. Când citesc că în urmă cu atâtea mii de ani fenicienii au incendiat flota lui Alexandru Macedon[1], iar pe acesta l-au înecat într-un butoi cu vin, și pe urmă au vândut vinul în fiole mici, la preț însutit, mă apucă o durere aici, în dreptul stomacului. A existat într-adevăr acest „în urmă cu atâtea mii de ani"? Dar cum? Când? Ce este timpul? Poate ar trebui să mă doară capul, nu stomacul – tu, răutăciosule, știu ce te pregătești să spui, dar eu am zis adevărul. Nu e o durere obișnuită… (Pauză.) Ai observat că se înserează? Dacă ne prinde o ploaie?

Vechiul cimitir din Valea Cailor, acum de mult părăsit, se întindea pe o coastă de deal. Aici se produseseră lunecări de teren, și mormintele fuseseră întoarse. Prin iarbă, printre movile, se vedeau ici și colo oseminte, coaste și femururi care se pierduseră de craniul lor, sau cranii care-și pierduseră maxilarul…

— Aici a fost îngropat un bunic. Al meu. Nu l-am cunoscut.

Mariana rupse un smoc de iarbă și-l aruncă în vânt.

— De aceea nu mi-e frică să vin aici, chiar singură. Nu știu care oase vor fi ale lui. A fost un

om rău, așa spun ai mei… Poate de aceea-l iubesc.

— Vedeți, domnilor profesori și domnilor savanți, fata asta iubește un bunic pentru motivul că despre el se vorbește ca despre un om rău.

— A fost condamnat la moarte, nu știu pentru ce, dar n-a murit atunci, ci mult mai târziu. Iar când a murit cu adevărat, l-au adus să-l îngroape aici niște prieteni – niște blestemați și ăia. Familia s-a făcut că nu-l cunoaște.

— O fi el, zise Luc punând piciorul pe un craniu.

— Nu-l apăsa. Poate-l doare, răspunse Mariana.

Luc merse mai departe. Se opri și privi înapoi.

— De ce te uiți tot timpul în spate?

— Mă tem să nu apară Kr… de undeva.

— Dar e în oraș… De unde să știe?

— Oh! Kr… există peste tot.

Mai departe, cimitirul se termina, și începea cu adevărat Valea Cailor, și aici, între dealuri, era mai puțină lumină și mai multă răcoare, și pe culmile înalte din față se văzură primii brazi, și acolo sus lui Luc i se năzări că vede tabla uriașă cu SE INTERZICE; el mergea înainte, și Mariana venea pe urmele lui, dar Luc căuta să meargă tot mai repede, să nu se lase ajuns nici de Mariana, nici de umbra ce-l urmărea – și era obosit, așa că nu observă că Mariana se oprise, iar el mergea, tot mergea, și împrejur începuse deodată să ningă, cu fulgi imenși, așa cum se întâmplă uneori vara. În loc de ploaie.

Erau acum atât de departe unul de celălalt, că abia se vedeau prin ninsoare și abia mai auzi glasul Marianei..

— Ninge, Flentea, ninge! Și la tine ninge?

Sus, peste Valea Cailor, un nor se prefăcea în fulgi de zăpadă, ce se topeau imediat, la atingerea cu pământul.

— Vrăjitoare! strigă Luc. Tu ai făcut să ningă!

CAPITOLUL 20

În Valea Cailor e pustiu și liniște. Mai înainte au fost aici doi, care au mers tot timpul depărtați, dar acum s-au dus, nu mai e nimeni, și într-unul din brazii de sus stă o veveriță.

Pe frunzele stejarilor licăresc picături de apă, fulgii topiți, iar acolo, în stânga, pe povârnișul cu cimitirul, s-a rostogolit un craniu, s-a pierdut în iarbă.

Urmele celor doi, care au mers atât de depărtați unul de celălalt, ca și cum s-ar fi temut unul de celălalt, se văd bine în prundișul pârâului, ele duc până la capăt, până în fundul văii, și apoi, după ce fac un ocol, se întorc.

Aici trăiau caii sălbatici. De aceea locului i se spune Valea Cailor. La cimitirul vechi nu mai sunt aduși morți noi. Orășenii își păstrează morții în apropiere, din dragoste pentru ei.

Cei doi, trecând pe aici, au purtat o discuție ciudată. Fiecare vorbea despre altceva și cu totul anapoda.

El ar fi vrut să-i facă o mărturisire originală – că ține la ea, dar și-a zis că nu e cazul.

Ea ar fi vrut la un moment dat să plângă – dar s-a temut că el va râde. Se temeau puțin – unul de celălalt.

Caii sălbatici erau negri, aveau coamă imensă și nu mureau niciodată. Cel puțin, niciun om n-a văzut niciodată un cal sălbatic mort. Acesta e un argument, nu?

Azi a murit în orășel un bătrân care ar fi vrut să fie îngropat în Valea Cailor, ca în vechime. Dar nimeni n-a ținut seama de dorința lui, și l-au vârât

în pământ în cimitir, lângă o groapă nu prea veche, a unuia Tintișan.

Asta e totul. Da, domnilor savanți și domnilor profesori. Nu mai există cai sălbatici.

CAPITOLUL 21

— Iarăși dau de tine! zise Luc.

— Mergem, zise Mariana. Vreau să mă scald…

— Singură nu poți?

— Mergem undeva departe, în josul Dunării. E un loc unde am fost cu tata, demult.

Mariana indică direcția, și Laurențiu, câinele, o zbughi înainte. Laurențiu se purta ca un adevărat cavaler. Era ora șase dimineața, și Mariana îl așteptase pe Luc la capătul cărării, acolo pe unde trecea el totdeauna.

O luară pe niște străduțe. Femeile măturau în fața caselor, comunicându-și ultimele noutăți. Noutățile erau vechi. Apoi ieșiră iar la Dunăre. Mariana adusese două felii de pâine cu margarină și două roșii. La amiază se înfruptară din acest menù bogat și nu vorbiră mai deloc. Laurențiu mâncă și el o bucățică de pâine, dar felia de roșie ce i se dădu o refuză din politețe.

Soarele începea să se potolească, puțin obosit, când se întoarseră.

Orașul era întors cu josul în sus. Treceau urlând mașini, în toate direcțiile, și apoi în mijlocul acestei nebunii apăru fanfara baptiștilor, care traversă încet, legănându-se, orașul, de la sud spre nord. Se vede că Laurențiu n-avea simțul artistic la fel de dezvoltat ca al Susanei. Când fanfara se apropie, câinele începu să urle sfâșietor. De aceea, Luc o zbughi pe o stradă lăturalnică.

Și deodată se ciocniră nas în nas cu sora cea mică a Marianei. Luc habar n-avea că Mariana are și o soră! O chema Dora, părea a fi de vreo treisprezece ani, avea o fețișoară mică, mucalită, cu nasul cârn, exact ca și al Marianei.

Când o văzu pe sora cea mare, Dora începu să râdă, apoi deveni deodată foarte serioasă.

— Te caută! strigă ea. Te caută cu tot regimentul!

Spre Luc nici nu ridică ochii.

— Cine mă caută?

— Logondicul! strigă Dora, și pufni în râs. Te caută, fiindcă pleacă în Germania. I-a spus tatii că ai fost răpită, că ai fost văzută în tovărășia unui individ periculos, de mai multe ori (din nou hohote), și că o să-l împuște pe individ… (Nicio privire către Luc.) Tot regimentul lui te caută. Au fost și la negustorul de câini (râsete), l-au arestat, fiindcă zice că ai fugit cu fiul lui (râsete, râsete).

— Măi șoarece, tu-ți bați joc de mine? făcu Luc.

Abia atunci Dora își ridică ochișorii, ca și cum nici n-ar fi bănuit existența lui, rămase două secunde serioasă și iar începu să râdă.

— Răpitorul! zise înecându-se. Fiul regustorului de câini!…

Aici începu să râdă și Mariana. Numai Luc rămase între ele două, furios și încurcat. Și vă închipuiți ce a simțit el auzind-o pe Mariana:

— Vezi ce mi-ai făcut, Flentea? Vezi ce pățesc din cauza ta?

— Din cauza mea? răcni Luc, în timp ce pe o stradă paralelă mai răsunau acordurile tânguitoare ale fanfarei baptiștilor, iar Laurențiu abia se stăpânea să nu urle. Deci, din cauza mea?

— Tot regimentul vă caută, pe cuvântul meu de onoare! zise Dora, care ba pufnea în râs, ba făcea o mutrișoară caraghios de serioasă. Și pe fiul lui Flentea îl caută, Kraig vrea să-l împuște, adăugă, ignorând din nou prezența lui Luc.

— Nu te trimit eu, fir-ar al dracului, acasă, încă de dimineață? strigă Luc.

— Aha, Flentea se teme… se teme că-l împușcă Kraig! se strâmbă Mariana.

— O, că proastă mai ești! Bine, mă tem! Hai, Laurențiu!

Și Luc o luă din loc, fierbând. Le mai auzi pe cele două surori sporovăind în spatele său, dar în fine, scăpase! Deci, îl arestaseră pe bătrânul Flentea! Nu, absurd, tâmpita aia mică își bate joc. Dar nu răsuflă bine de două ori, că Mariana îl ajunse din urmă. Luc se opri.

— Ce mai e?

— Bine, Flentea, mă lași singură tocmai acum?

— Ce înseamnă „tocmai acum”?

— Acum, când Kraig mă caută… poate vrea să mă ducă nu știu unde cu el…

— Să te ducă?… N-are decât! Bună ziua!

Luc porni iar. Mariana îl urmă. Luc se opri.

— Spune odată, ce vrei?

— Nu știu ce vreau… Știu numai ce nu vreau. Nu vreau la Kraig.

— Fiindcă-i miroase gura?

— De unde știi?

— Mi-ai spus încă în prima seară.

— Nu vreau să plec cu el!

— Nu te ia, n-avea grijă! O fi el cretin, dar nu chiar într-atât!

— Eu vin cu tine.

— Unde?

— Unde mergi tu!

— Ba ai s-o ștergi acasă!

— Ba nu!

— Ascultă-mă, fetițo, începu Luc, căutând să vorbească potolit, spune-mi, ce-i adevărat din ce-a bâiguit netoata aia mică de soră-ta?

— Dar e adevărat totul, Flentea!

„Ce încăpățânare diavolească! îi trecu lui Luc prin minte. Numai Flentea îmi zice.”

— Mă caută… cu toți prietenii, și cu tot regimentul… adăugă Mariana.

— Kr… nu comandă un regiment. Poate un pluton. Un pluton de idioți, de manechine…

— Atunci, cu tot plutonul mă caută.

— Și pe… Flentea l-au arestat?

— Da, da… L-au dus cu mașina la comandament, să facă declarații – Mariana râse și ea – cum m-ai răpit!

— Uite ce-i, zise Luc, n-au decât să descurce ei singuri totul. Eu n-am chef să mă poarte și pe mine la comandament. Tu du-te acasă și spune-i cretinului că n-ai fost răpită. Iar eu merg în pădure…

— Te temi, Flentea?

— Da, mă tem. Nu vreau să mă ducă și pe mine cu mașina la comandamentul lor puturos să dau declarații. Nu vreau să le văd mutrele de cretini.

— Pentru tine toți sunt cretini!

— Aproape toți! Mai ales ăștia. Nu e greu să-ți dai seama că sunt cretini. Marș acasă! Adio!

— Vin și eu în pădure cu tine, Flentea.

— Vii pe mama dracului!

— Ba să știi că vin!

— Vreau să scap de tine, nu înțelegi? Ce, ești umbra mea?

— Dacă aș fi un kerry-blue-terrier, precis că m-ai lua cu tine!

— Trebuia să te faci actriță!

— Sigur! Am hotărât-o de mult, fără să-mi spui tu.

— Glumești. Și eu glumesc. Nu, îmi bat joc de tine. Actriță! Ai vrea tu să lingi zahărul de pe vârful nasului!

— Să mergem, Flentea, să nu ne prindă…

Și deodată, Luc își aminti cum îl întrebase ea dacă știe în ce cânt se împăcase Agamemnon cu Achile, și așa, pe neașteptate, printr-o inexplicabilă întorsătură a gândurilor, i se făcu o

milă teribilă. Dar în acest val de milă se cuprindea și pe sine.

— În pădure sunt stafii, zise. E întuneric ca dracu și sunt stafii.

— Îmi plac stafiile, Flentea. Încă n-am văzut una niciodată, dar cred că-mi plac.

Luc zâmbi, ridicând din umeri.

— Mariana Anca, zise el, ce-ar zice părinții tăi, dacă ar ști că mergi cu un băiat în pădure?

— Crezi că e mai grav decât să fii logodită cu Kraig?

Doamna voalată! Trăiește câteva ore, și apoi…

— Nu; cred că nu e mai grav, răspunse Luc.

Mergeau unul lângă celălalt, iar Laurențiu alerga vesel în față. Când Luc spusese că se duce în pădure, nu se exprimase exact. Se gândise să meargă la cei doi bătrâni care îngrijeau de „țarcul secret”, la ei se gândise, și la căsuța lor, atât de ispititoare în ambianța ei ușor exotică. Știa prea bine Luc că bătrâneii, deși nu vor fi încântați, îl vor primi oricând, fără să crâcnească, fiindcă bojdeuca în care locuiau aparținea bătrânului Flentea. Și deodată, Luc se opri din nou.

— Nu, serios, e o mare prostie, zise. Dacă vrei într-adevăr să vii, bine, dar ce rost are?

Luc se strâmbă. Nasul i se mișcă în sus și-n jos.

— Uite, îți spun sincer, merg la niște șontorogi bătrâni, pe care-i cunosc, la vreo cinci kilometri de oraș. Nu merg să mă ascund, ci fiindcă a venit prilejul.

— Știu unde vrei să mergi, zise Mariana. La „țarcul secret”.

— Dar tu ce să faci acolo? Nu e mai firesc să te întorci acasă și să potolești zarva care s-a iscat?

Mariana îi prinse mâna, o strânse, apoi o lăsă.

— Dar eu nu vreau să se potolească zarva! șopti ea. Dimpotrivă!

— Ce dimpotrivă!

— N-au decât să înnebunească toți, căutându-mă!

— Și părinții tăi?

— Nu-i cunoști. Ei nu vor înnebuni, n-avea grijă. Tata o să se îmbete, și va fi fericit, n-are nevoie de altceva, iar mama n-o să spună nimic, o să croșeteze. Părinții mei nu mă iubesc. O iubesc pe Dora. Puțin le pasă de mine!

— Ce prostie! De ce să nu te iubească? Dacă-ți sunt părinți, ce altă treabă au decât să te iubească?

— Fiindcă nici eu nu-i iubesc!

— În privința aceasta nu există reciprocitate. Tu poți să nu-i iubești, dar ei…

— Ba da, ba da, nu mă iubesc, știu eu. Dacă mă iubeau, l-ar fi dat afară pe Kraig, nu m-ar fi logodit cu el… Și dacă ar fi numai atât!

— Dar tu de ce nu-i iubești?

— Nu știu… Ba știu!

— Ei, știi sau nu?

— Fiindcă sunt mici!

— Mici?

— Da. Oameni mici. Mărunți.

— Or fi și ei niște sărmani, proasto!

— Da, mici și sărmani. Și situația asta le convine de minune.

— Dar nu pot fi toți bogați!

— Ah!…

Mariana dădu din mână ca pentru a risipi un fum de țigară.

— Nu e vorba de bogăție, Flentea…

— Știi ce-i caraghios? Că faci pe deșteapta, și de fapt ești o proastă.

— Nu, nu sunt proastă. Dacă eram proastă ar fi fost grozav de bine. O proastă nici nu poate visa o fericire mai deplină decât să se mărite cu un Kraig!

— Dar tu cu cine visezi să te măriți?

— Eu nu visez să mă mărit.

Soarele se cobora, și Luc simți în el o foame bestială; de aceea, cu toate necazurile care coborâseră pe capul său, se gândi cu poftă la peștele prăjit pe care-l va înfuleca la cei doi bătrânei, mari pescari, care se și hrăneau numai cu pește.

Pe cei doi frați gemeni, care împreună însumau frumoasa cantitate de timp ce se exprimă prin o sută patruzeci de ani, îi chema: pe unul Petru, iar pe celălalt – Mihail. Nu se știe dacă, botezându-i astfel, părinții lor, al căror colb plutea demult pe Dunăre în jos, fuseseră bântuiți de gânduri biblice. Luc cunoștea doar frânturi din viața foarte încurcată și – cine ar crede?! – aventuroasă a celor doi frați. Cum văzuseră lumina zilei cu mult încă înainte de începuturile veacului nostru, soarta îi zvârlise în toate direcțiile, și trecuseră prin multe, și fără îndoială autorul acestor pagini s-ar apuca să le istorisească viața dacă n-ar fi mult mai interesat și îngrijorat de soarta lui Luc, la care ține foarte mult.

Partea tristă a existenței noastre e că, oricâte minunății ai vedea și face, oricâte ar fi întâmplările extraordinare prin care ai trecut, spre apusul vieții toate încep să se șteargă dracului din memorie și de pe chipul tău: privindu-i pe cei doi bătrânei, care toată ziua zvârleau zarurile (jucând nu table, ci un alt joc, o să vedeți care), în afară de întreruperile pe care le făceau când și când pentru a pescui peștele cel de toate zilele, n-ai fi zis că făcuseră vreodată și altceva. Asta în ceea ce-i privește pe bărbați, de altfel ca și pe femei: când ți se arată o babă cocârjată, explicându-ți-se că aceasta a fost o frumusețe pentru care oricine și-ar fi zburat creierii fericit, nu-ți vine să crezi nici în ruptul capului.

Deci, când Luc și Mariana ajunseră la bojdeuca din pădure, bătrâneii azvârleau zarurile pe o

măsuță înjghebată din scânduri vechi, bătută în pământ. Ca de obicei, îl priviră pe Luc ca și cum nu l-ar fi văzut niciodată. În momentul acela apăru ca din pământ grațioasa Susana-Viki; se repezi nebună de fericire la picioarele lui Luc. I le linse, sări să-i lingă și mâinile, îi sări în piept, gemând, se tăvăli, și în cele din urmă îi trase un danț de toată frumusețea. Laurențiu, calmul samoyed, urmări cu un ochi circumspect această manifestare debordantă, ca și cum și-ar fi zis că e tipic muierească, dar la un moment dat se înfurie, începu să mârâie, și cum Susana nu termina cu drăgălășeniile, se repezi la ea, gelos. Într-o clipă, câinii se încăierară.

— Laurențiu! Ticălosule! urlă Luc. Marș de-aici! Să nu te mai văd!

Samoyedul se desprinse și se dădu înapoi. Îl privi pe Luc, cumva rușinat.

— Susana, vino aici! chemă Luc.

— Viki! îl corectară bătrâneii simultan.

— Iar tu, Laurențiu, zise Luc întinzând mâna, pleacă de-aici! Să nu te mai văd! Te-ai făcut de râs!

Luc vorbea liniștit, dar poate tocmai din pricina asta îl ascultau câinii. Samoyedul se retrase printre copaci, vârându-și coada între picioare. Între timp, ceilalți doi câini închiși în țarc (erau ținuți acolo să nu fugă-n oraș, la vechea locuință), un brac și un setter, îl recunoscuseră pe Luc și începură să facă și ei gălăgie. Luc se duse la ei și-l mângâie pe fiecare, îmbrățișându-i, așa cum făcea totdeauna.

Apoi se întoarse și, fără nicio urmă de jenă, ceru de mâncare. De altfel, el se mai îndopase și-n alte ocazii cu pește pescuit de Petru și pregătit de Mihail. La drept vorbind, diferența dintre cei doi gemeni era foarte mică. Mihail era nițel mai chel decât Petru, însă Luc uita totdeauna care e mai chel.. Deci, Mihail aduse o farfurie cu pește fript, Luc o puse în iarbă, se așeză în fața ei, îi făcu

Marianei semn să ia loc în partea cealaltă, îi întinse pâine și se apucă să mănânce. Netulburați, ignorându-i complet, bătrâneii continuară să arunce zarurile și să mormăie.

— Patru-trei, zise Petru.

— Cinci-trei, zise Mihail. Îmi dai Elveția.

— Da. Acum jucăm Franța. Cinci-doi!

Mihail aruncă și el zarurile.

— Șase-doi! Am și Franța. Acum jucăm Italia.

— Italia o împărțim în două, propuse Petru. Fiindcă e lungă. De Nord și de Sud.

— Bineînțeles, ca totdeauna. Aruncă!

— Cinci-patru, zise Petru.

— Șase-șase! zise Mihail. Am Italia de Nord.

— Trei-doi.

— Șase-unu. Am toată Italia, zise Mihail.

— Acum jucăm Olanda.

— Olanda ți-am câștigat-o deja! protestă Mihail.

— Când? Poate ieri!

— Cum ieri? Azi! După ce am câștigat Danemarca și înainte de a câștiga Belgia. Între Danemarca și Belgia, ai uitat?

— Minți! Olanda n-am pierdut-o încă!

Urmă o ceartă, în cursul căreia Luc avu timp să mănânce trei pești. În cele din urmă ieși victorios Petru; ajunseră la concluzia că Olanda nu fusese jucată, Mihail însă o câștigă în două clipe, dând patru-trei contra doi-trei, cât aruncă fratele său.

— Acum Spania, zise Petru abătut. Aruncă tu întâi.

— Doi-unu, zise Mihail.

— Ahaaa!…

Petru aruncă: doi-unu.

— Se repetă. Trei-unu, zise Mihail.

Petru dădu iar doi-unu și pierdu și Spania. Apoi avu un mic reviriment: recâștigă Spania, Belgia și Italia de Sud. Și imediat le pierdu, plus Finlanda, plus Scoția.

În privința Angliei și a împărțirii ei geografice se stârni o nouă ceartă, o ceartă de cinci pești și jumătate. Atâția înghiți Luc în acest timp. Mihail susținea cu încăpățânare că, odată ce câștigase Scoția, avea în buzunar Anglia toată. Petru, ghinionistul, protesta, zicând că Scoția e una, și Anglia e alta.

În fine, după ce pierdu toată Europa, Petru propuse să treacă la Africa.

— Egiptul! zise Mihail. Poftim: cinci-cinci!

— Patru-doi, anunță trist Petru.

— Și acum, restul Africii. Șase-patru!

Era clar că în afară de Egipt nu mai știau nicio țară din Africa.

Petru dădu cinci-trei și pierdu și restul Africii.

Trecură la America, pe care o împărțiră în „America” și „Restul Americii”. Mihail câștigă totul, imediat. Apoi jucară Asia, pe o singură carte, și Mihail deveni stăpânul întregului glob. Cei doi frați nu se mai încurcau cu bagatele, ca Australia, Noua Zeelandă… Mihail intra zilnic în stăpânirea lumii, fratele său având un ghinion teribil la zaruri.

Între timp Luc mâncase o cantitate incomensurabilă de pește – e drept, nu erau mari, Mariana abia mâncase doi sau trei, nu se pricepea să evite oasele, și mereu i se părea că se înecă. La început Luc voise s-o prezinte drept verișoară, dar ajunse la concluzia că e inutil; bătrânii nu-l întrebau niciodată nimic.

CAPITOLUL 22

Înserarea căzu străvezie, cu zumzăit de țânțari. Odată cu înserarea, apăru și Laurențiu, care se gudură – destul de demn totuși – la picioarele lui Luc, recunoscând astfel că se purtase ca un nerod. Apoi se apropie de Susana, încercând o împăcare. Susana, sau mai precis Viki, era prea inteligentă pentru a nu o accepta. Se mirosiră, conform tuturor rigorilor câinești, și astfel se făcu pace.

Petru cel ghinionist la zaruri luă undița, luă și mălaiul frământat cu apă, drept momeală, și se duse la Dunăre, urmat de Luc, Mariana, Susana-Viki și Laurențiu. Ajuns la mal, Petru își suflecă nădragii și intră în apă. Înfipse acolo, la vreo trei-patru metri de mal, o scurtătură pe care lipise mai multe straturi tari de momeală, apoi puse o fărâmitură și în cârlig și aruncă undița. Peștii veneau unul după altul, să muște. Cei mai mulți se desprindeau singuri din cârlig, în timp ce-i arunca pe mal și săreau acolo, argintii, până ce mureau.

Câinii, întinși pe burtă, cuminți, îl urmăreau cu urechile înălțate atent pe pescar. În mai puțin de un ceas, fără să spună o vorbă, fără să se miște din loc, Petru prinse o groază de pești. Apoi strânse undița, scoase din apă momeala, adună peștii într-un paner și plecă înapoi spre casă, urmat de întreaga escortă.

În timpul pescuitului, Mariana făcuse două-trei tentative de a vorbi; îi era greu să nu trăncănească cât de cât. Luc îi făcu semn să tacă. La pescuit nu se vorbește.

Odată întorși acasă, Mihail luă în primire prada, și peste un sfert de ceas, un miros ațâțător de pește prăjit pluti în pădurice. În bucătărie ardea

un foc zdravăn – în bucătăria de vară a bătrâneilor, instalată într-un șopron ce masca bine focul din toate părțile.

La fel de tăcut ca totdeauna, în afară de cazurile când se certa cu fratele său pentru vreo țară sau un continent, Petru hrăni câinii cu ce rămăsese de la ospățul lui Luc și al Marianei și cu ce mai scoase el dintr-un dulăpaș.

Câinii îl ascultau și pe el. Îi chema pe rând și le făcea porție, și dacă vreunul se obrăznicea, râvnind la partea confratelui, era destul să mormăie, ca să-l pună la respect.

— Unde ne găzduiești peste noapte? îl întrebă Luc pe Mihail sau pe Petru – nu știa nici el precis care-i unul și care-i celălalt.

Voia în felul acesta să dea de știre că rămâne acolo.

— Rămâneți aici? întrebă unul dintre bătrânei, fără veselie, dar nici prea mirat.

— Da, rămânem aici.

Iar Marianei, Luc îi șopti:

— N-ar fi bine totuși să te cari acasă?

— Ți-e frică, Flentea!

— Ți-o fi dor de logodnic, de Kr… rânji Luc, cu gândul la noile porții de pește prăjit, fierbinte și proaspăt.

— Cinați cu noi? se interesă Petru.

— Dar cu cine? Regele nu ne-a invitat pentru astă-seară.

— Atunci poftiți!

Și Luc se gândi că, la urma urmelor, bătrâneii n-aveau inimă rea, erau ospitalieri chiar, și probabil ursuzenia lor se datorește bătrâneții, precum și faptului că el e fiul – așa știau ei – fiul lui Flentea.

Cei doi stăpânitori ai lumii întinseseră masa sub șopron, unde putea să ardă lampa, adică prin „întinseseră masa” trebuie să înțelegem că puseseră tava cu toată cantitatea de pește, și la

cele patru colțuri ale mesei așezaseră câte-un colțuc de pâine, nu prea mare, ceea ce era firesc, pâinea fiind pentru ei infinit mai scumpă decât peștele.

În timp ce mânca, Luc se gândi la Vladimir Balomiri, și pofta de mâncare îi mai scăzu. Dacă din întâmplare ar fi avut și el vreo doi sau trei ani mai mult, s-ar fi aflat în aceeași situație, numai că, probabil, Luc n-ar fi fugit. Ar fi plecat pe front, și acolo ar fi crăpat cu prima ocazie, și așa ar fi fost mai bine, să mori dintr-odată. Așa se gândea el, nefiind încă vizat direct. Nu se știe cum s-ar fi gândit aflându-se cu adevărat în situația lui Balomiri.

Bătrâneii nu mâncară mult; se retraseră iute în casă, ca să joace iar lumea la zaruri; mai aveau o lampă acolo.

— Ascultă, Flentea, ce dracu e cu noi că suntem tot timpul ca niște animale fugărite?

— Nici nu mă mir… Când te caută tot „regimentul” lui Kr…

— Nu glumi. Nu e vorba de asta… Eu și înainte de a mă fi logodit cu Kr… mă simțeam așa. Uneori seara, alteori dimineața… Uneori tot timpul. Un fel de neliniște… Am citit o mulțime de cărți… în cărți sunt tot felul de oameni – mai buni sau mai răi, care admiră natura, se iubesc, mănâncă, se îmbată… și-s foarte încântați și liniștiți, știu să prețuiască fiecare oră… Eu n-am fost niciodată liniștită.

— Nimeni n-a fost niciodată liniștit, decretă Luc, privind tava cu pești, de care îi era silă acum.

Luă doi pești și-i dădu câinilor. Când i se întindea hrană, Susana se ridica în două labe.

— Nu mai citi cărți, zise Luc. Cărțile mint.

— Ce se va întâmpla cu noi, Flentea?

— De unde vrei să știu?

— Știi că te-am văzut și eu zilele trecute jucând fotbal? Și nu numai atunci…

Luc se simți parcă jignit amintindu-și, și mai aruncă niște pești câinilor. Apoi se duse la țarc, și-i hrăni și pe ceilalți doi. Îi privi cum mănâncă, apoi le dădu drumul din țarc. Setterul sări să se încaiere cu Laurențiu. Înțelept de data aceasta, Laurențiu se feri din calea sa.

Luc se așeză iar la masă, și-și rezemă bărbia în pumni. Din casă se auzeau mormăielile bătrâneilor.

— Șase-unu. Am și Austria.

— Acum Italia de Nord. Patru-patru!

— Cinci-patru! Am și Italia de Nord.

— Ce crezi că gândesc câinii despre noi? întrebă Mariana.

— Acum Italia de Sud. Cinci-doi.

— Câinii probabil ne invidiază, răspunse Luc.

— Șase-trei! Am și Italia de Sud.

— Se spune că părinții tăi, cei adevărați, începu Mariana, erau de undeva din Ardeal. Cum de ai ajuns tu aici?

— Văd că ești destul de bine informată. Numai că erau nu din Ardeal, ci din Maramureș.

— Am auzit de Maramureș… Era o legendă în cartea de citire, nu știu în ce clasă… Dar tu crezi că Maramureșul există într-adevăr?

— Uneori mă îndoiesc, deși m-am născut acolo…

— Și ai vreo amintire?

— Da…

— Ce?

— Munți… Munți… Ceva ce se ridică și se coboară. Nu ca în șesul ăsta afurisit, unde toate liniile sunt paralele totdeauna.

Se auzi semnalul. Luc sări în picioare.

— Prontozil! zise el. Ce caută aici?

Și răspunse la semnal.

Câinii se năpustiră, hămăind ca turbați; nu i-ar fi putut opri nicio forță din lume, dar îl recunoscură pe Prontozil și se întoarseră împreună cu el, înconjurându-l.

Prontozil intră sub șopron aplecându-se, într-atât era de lung, și rămase câteva clipe cu mâinile în șold privind când spre Luc, când spre Mariana, când spre tava cu pești calzi încă, de pe masă.

Luc intui cu câtă repeziciune i se adună saliva în gură. Tăcu, îi făcu plăcere să fie puțin crud.

Prontozil înghiți în sec, răsuflă și zise:

— Frumos vă stă! Vă ghiftuiți aici cu pește prăjit! Și totul zbârnâie din cauza voastră… Cred că și poliția întregii țări e pe urmele tale, Luc!

— Cred că exagerezi.

Intenționat, Luc vorbise nepăsător, privind spre Dunăre. Prontozil se simți inutil și ridicol.

— Ei, puțin poate că exagerez, dar…

Din nou Luc se zburli la gândul că Prontozil uitase așa de ușor totul, cearta lor, scena de la restaurant. Și-l invidie.

— Ai fost pe la mine? îl întrebă.

— Fost. Casa e asediată cu tancuri și branduri.

— Mă plictisești! Nu poți vorbi serios? Ia spune, ce-i cu Flentea?

— L-au arestat, și i-au dat drumul. Cred că s-a lepădat de tine, te-a renegat.

— Foarte bine! Eu m-am lepădat demult de el.

— Și am fost, urmă Prontozil, așa, dintr-o curiozitate, și până la casa… domnișoarei. De asemenea asediată.

— Știi ce, zise Luc, mă enervezi cum tot trăncănești despre una și alta, iar ochii ți s-au mutat aici, în tavă. Așază-te și crapă, vorbești după aceea!

— Frumos îți stă – zise Prontozil urmând imediat invitația – să vorbești așa unui prieten,

care nici n-a mâncat la amiază de îngrijorare… Nu știam unde ai dispărut.

— Minți! Te cunosc prea bine. La amiază ai golit totul din farfuria pe care ți-a pus-o în fața botului maică-ta, și abia după aia te-a apucat îngrijorarea pentru soarta mea, dacă te-a apucat într-adevăr.

Prontozil crănțănea peștii, fără să ia seama la oase. Nu se încurca deloc cu oasele.

— E adevărat, recunoscu. Dar ce, era să fac foame pentru doi nebuni?

— Și, ca să mergem mai departe: nu din grijă pentru mine ai venit tu până aici în pădure – sunt convins pe cât sunt de convins că mă cheamă Luc.

— Drace, și asta e adevărat. Cum de le ghicești pe toate? Am venit să-mi faci CRONICA. Ce naiba, ai uitat? Mâine trebuie să dau materialul. Pentru care am și primit avans. Dar…

Prontozil își dădu seama că lăsase să-i scape marele secret în ceea ce-l privește pe autorul CRONICII MARILOR RESTAURANTE, și o privi chiorâș pe Mariana. Fata râse.

— Nu te speria, domnule Prontozil, eu știu de multă vreme cine scrie CRONICA!

Prontozil, mestecând de zor, se încruntă spre Luc.

— Deci, i-ai spus! Discretule!

— Nu i-am spus nimic! Însă domnișoara logodnică știe mult mai multe decât își poate închipui mintea ta neroadă.

Prontozil trăgea de la un timp cu urechea la ce se petrecea în casă. De data asta auzi deslușit:

— Patru-patru. Am și „Restul Americii”.

— Acum Asia. Șase-cinci.

— Șase-cinci. Se repetă.

— Șase-doi.

— Cinci-patru. Am și Asia. Am toată lumea.

— La naiba, ce e asta? întrebă Prontozil.

— Se împart teritoriile, explică Luc. Ia zi; acum, că te-ai săturat: ce se petrece în oraș?

— Ți-am spus: vă caută, asta e. O mulțime de tipi v-au zărit în ultimele zile, ba în parc, ba pe plajă, ba la dracu… Acum, fiecare aleargă să spună, să bârfească. Demult nu s-a întâmplat o răpire în orașul nostru! Logodnică răpită!

— Văd că și tu ești un cretin, zise Luc.

— Nu mă jigni pe gratis! Am o idee. Îmi vine să fac în locul cronicii un reportaj pe seama voastră. E un subiect gras.

— Poate, dacă l-aș scrie eu, rânji Luc.

— Vedeți cum mă jignește, domnișoară? Și eu, care am venit aici…

— Ca să-ți scriu CRONICA, râse Luc. Dar spune odată, ce se întâmplă în oraș?

— Dar n-am spus?

Prontozil ridică brațele către cer.

— Vă caută, toți vă caută, toți bârfesc – și în general e vesel.

— Părinții ei…? întrebă Luc.

— A, pe domnul Anca l-am văzut la „Bebe”, la cârciumă. Era… cum să vă spun, hm!

— Beat turtă, zise Mariana.

— Mă rog, dacă vreți să ziceți așa… Pe doamna Anca n-am văzut-o.

— Mama croșetează acasă liniștită și se tot gândește la prostia ce a făcut-o când a refuzat cererea în căsătorie a lui Bledea-Simionescu, mare negustor la București. Regretă ca a fost romantică și l-a preferat pe tata, care, de, era actor… Alte gânduri nu mai are. Numai la asta se gândește, de douăzeci de ani.

— În schimb l-am văzut pe logodnicul domnișoarei – se înclină Prontozil ceremonios, cu un zâmbet pidosnic.

— Hm! Ce făcea? întrebă Luc. E turbat rău?

— Nu din cale-afară: se grăbea pe stradă, cu încă vreo doi-trei… Părea cel mai calm dintre toți. E un om dintr-o bucată.

— Auzi? se întoarse Luc spre Mariana. Auzi cum e lăudat Kr… al tău? Dă-i repede cinci lei.

— Lasă ironiile, Luc! Situația voastră e gravă.

„Măgarul ăsta de Prontozil glumește?" se întrebă Luc. Mariana îl prinse de mână.

— Vezi ce-ai făcut, Flentea?

— Iarăși eu? zbieră Luc. Iarăși eu am făcut?

Mariana izbucni în râs.

— Acum va trebui să mă iei de nevastă, zise. După ce m-ai ademenit și dezonorat în fața întregului oraș…

— Perfect, perfect! Vă trebuie martori? întrebă Prontozil.

— Terminați odată! scrâșni Luc. Mai mănâncă, Prontozil, nu te jena. Nu e necesar să lași ceva în farfurie, din politețe…

— Vorbești serios? Atunci, mănânc! Și după aceea ne apucăm să facem CRONICA.

— Ai creion, hârtie?

— Am de toate.

— Ce gospodar ești! zise Luc.

Un nod amar i se ridică în gât; fibra unui mușchi, la picior, se zbătu repede, neplăcut, ca o strună ciupită.

Ce bine ar fi în altă parte… mereu în altă parte! Din golul din față, maică-sa îl privi deodată cu ochii ei mari și întunecați, pe care-i cunoștea. Așa ceva durează o clipă. Cât trecerea unei rândunele prin fața geamului deschis. Domnilor savanți și domnilor profesori, am să vă ofer o reprezentație că veți rămâne cu gurile căscate. Lăsați, lăsați să mă enervez numai, că am să vă scot eu dintr-ale voastre! Și, totuși, ce bine ar fi în altă parte!…

— Știu, știu, lasă, zise Mariana, deși Luc nu scosese nici un singur cuvânt.

— Inventatorul tobei a murit, zise Luc. Și am aflat prea târziu. Dacă știam din timp, îl duceam în Valea Cailor.

— Fleacuri! Prontozil scuipă. Să cari un mort în spinare!…

— Pun pariu că Tintișan ăla a fost un mare ticălos.

— Ar trebui să ne apucăm de cronică…

— Afacerea Finis, zise Luc. Vorbește-mi mai bine despre afacerea Finis.

— Cât mă bucur! strigă Mariana. N-au decât să mă caute!… Dar se vor liniști ei, se vor liniști, nu le pasă de mine deloc… Numai tata regretă că-l pierde pe Kraig, pe Kr… și n-o să-l mai invite nimeni la un șnapsli. Câte-un șnapsli pe zi, altceva nu-i trebuie.

— O să vă arăt eu, domnilor savanți și domnilor profesori!

— Ce buni au fost peștii! Ce buni sunteți voi! Ce buni sunt câinii!

— Nu!

— Da!

— Nu! Nu!

— Da!

— Nuuuuu!…

CAPITOLUL 23

Prontozil rămase acolo până ce Luc îi dictă CRONICA. Fu scrisă o cronică pe cinste, la care a colaborat și Mariana. Prontozil, obosit și sătul, se ridică în picioare, se întinse, ajungând cu mâinile până la nori. Totul pârâi în el.

Laurențiu, care ațipise cu botul pe labe, tresări, și coama i se zburli la ceafă. Bătrâneii se culcaseră.

— Ei, fraților, ce facem? Mergem acasă.

— Mergi tu cu domnișoara. O conduci. Eu rămân aici, zise Luc.

— Domnul Flentea se teme să vină cu mine. Se teme de pistolul lui Kraig, zise Mariana.

— Dar și eu mă tem; dacă mă confundă? zise Prontozil.

Luc ridică din umeri.

— Perfect, faceți ce vreți. Eu mă culc aici, în șopron. Treaba voastră…

— Treaba fiecăruia, zise Prontozil. Eu mă car. Ba nu, mai rămân o clipă. Luc, Bubi Covaci a vorbit cu tine…

— A vorbit. Și ce?

— Nu plecăm să căutăm „celălalt prezent”?

— Cred că tu n-ai ce căuta în „celălalt prezent”. N-aș vrea să ajung acolo cu tine…

— Am putea s-o luăm și pe domnișoara…

— Asta mai lipsea! Nu, să-și caute fiecare „celălalt prezent”, pe cont propriu.

— Egoistule! zise Mariana.

— Luc, zise Prontozil, mai ești supărat pe mine fiindcă te-am bătut atunci?

— Haide-haide, ia-ți tălpășița, că după aia te vei lăuda că m-ai bătut de două ori…

— Ești grăbit să rămâi singur cu Mariana, știu! He!

— Atunci, dispari mai urgent, dacă știi. Dă dovadă că ai obraz.

— Am să vin mâine dimineață cu vești noi.

— Te rog. Transmite acasă că nu mai exist. Că m-am pulverizat. Spune-i asta domnului Flentea. Și tuturor. Că m-am pulverizat.

— Să-i vizitez chiar în seara asta?

— De ce nu?

— Cu plăcere. Dar bătrânul n-o să iasă cu pușca la mine?

— Tot ce se poate…

— Atunci, renunț. Îmi place să-mi port pielea negăurită.

— Domnule Prontozil… începu Mariana.

— De fapt, numele meu e Călin.

— Domnule Prontozil, ai avea curajul să mergi la logodnicul meu să-i transmiți și lui două cuvințele?

— Nu, domnișoară scumpă, nici măcar unul singur. Eu nu sunt un erou, așa cum e de pildă Luc. M-ar sili să-i spun unde vă aflați, iar eu am o conformație gingașă, nu rezist la torturi.

— Am glumit, zise Mariana. N-am nimic de transmis nimănui.

— Adio, prieteni!… Ba nu, o clipă. Luc, azi am avut o idee!

— Dispari, amice, cu idei cu tot! zise Luc.

— Ce-ar fi ca plecând în căutarea „celuilalt prezent” să luăm cu noi și doi sau trei din cei mai deștepți câini ai lui taică-tu… hm, ai lui taică-tău cel vitreg? Am da reprezentații minunate, și, cum zice melodia, norocul ne-ar surâde! Cu timpul, poate vom deschide și un circ… Circul PRON-TOZIL!!! Mare atracție! Câinele care vorbește! Câinele care cântă la saxofon! Câinele care dezleagă probleme de trigonometrie! Adio. Mâine revin cu vești proaspete!

— Ai uitat ceva! strigă Luc.

— Totdeauna uit câte-ceva, răspunse Prontozil.

— Orice diplodoc, în situația asta, plecând, ar adăuga: „Să fiți cuminți!”

— Dar eu nu sunt diplodoc, deci eu vă zic: Nu fiți cuminți!

Prontozil întinse mâna. Luc i-o luă. Când să plece, Luc îl opri iar.

— Stai!

— Am uitat iarăși ceva?

— Spune-mi, Prontozil, zise Luc, știi de ce-și dau oamenii mâna când se întâlnesc și când se despart?

— Pe legea mea, habar n-am!

— E o străveche măsură de securitate. În felul acesta, ambele mâini drepte sunt ocupate, și nu pot lovi prin surprindere.

— Și de ce-mi spui asta?

— Tocmai ne dădusem mâna…

— Eu nu vreau să te lovesc, Luc.

— Nici eu pe tine, Prontozil.

— Bine… Acum plec…

După ce Prontozil dispăru, Luc intră în bojdeucă, să cerceteze ce posibilități de culcare existau. Pe o laviță, chiar lângă ușă, Mihail sforăia amarnic, ca un veritabil stăpânitor al lumii. Alături, Petru, chircit, avea un somn, pare-se, cu mult mai umil. Da, bătrâneii își făcuseră datoria: în cealaltă odăiță, un pat mare îi aștepta, liber. Pesemne își închipuiseră că vor dormi împreună. Luc ieși afară.

— Poți să te culci înăuntru, zise.

Mariana îl privi cumva ciudat, și Luc gândi: „Probabil că joc un rol penibil de prostănac, poate mă compătimește că nu sunt ca logodnicul ei, un Kr… curajos și viril, probabil că oricine în locul meu ar profita (acest cuvânt a fost inventat de un cretin, fără îndoială) de situație, fiindcă un bărbat adevărat nu trebuie să scape niciodată ocazia…

însă eu… de fapt, ce poți să faci cu o fată care te întreabă dacă știi în al câtelea cânt s-a împăcat Agamemnon cu… și în general toate acestea…

— Ce se petrece în capul tău? îl întrebă Mariana.

— Ce să se petreacă? Nimic!

— Ba da, ba da, Flentea! Pe mine nu mă poți minți! Să știi că dacă rămâi cu o fată noaptea, nu e obligatoriu să o siluiești.

— Proasto, proasto! strigă Luc. Adică îți închipuiai că mă pregăteam să te siluiesc?

— N-ai fost prea departe de acest gând!

— De ce, spune-mi, de ce ai rămas cu mine, dacă ești sigură că te expui la astfel de pericole?! Crezi că ăsta e marele meu vis, să mă culc cu tine?

— Zahărul de pe vârful nasului, Flentea!

— Și tu îți închipui că ești zahăr!

— Să nu ne certăm…

— Cine se ceartă? dădu din mână Luc, amărât. Sunt obosit, toată ziua m-ai purtat dracu știe pe unde, acasă e scandal, în oraș e scandal, și pe deasupra, nici n-am unde să dorm!

— Du-te și culcă-te în casă!

— Nu. Sunt nevoit să fiu și cavaler, să-ți las ție patul.

— Ne culcăm împreună acolo.

— Bravo! Să-mi fie teamă să fac cea mai mică mișcare, nu cumva să începi să urli că te siluiesc!

— Atunci, ce e de făcut?

— Mergi în casă, culcă-te, mă aranjez eu cumva aici.

— Nu. Haide la apă. Vreau să văd Dunărea… ca atunci… în prima noastră noapte! șopti voit languros Mariana.

— Caraghioasă! „În prima noastră noapte”! Melodramă pentru două pisici și orchestră. Care-i aceea „prima noastră noapte”? Când mi-ai adus sandalele tale vechi și mucegăite?

— Pe care domnul Flentea-junior a știut să le folosească cu atâta pricepere!

— La sfatul lui Prontozil! Eu mă pregăteam să le arunc undeva.

— Asta înseamnă că Prontozil are un ascendent asupra ta.

— N-ai decât să-i înghiți „ascendentul”!

— De ce vorbești urât, Flentea?

— Eu nu m-am gândit la nimic urât. Tu te-ai gândit!

— Vreau să vină și Laurențiu cu noi. Trezește-l!

— Nu. Destul că mă chinuiești pe mine. El să se odihnească, e câine, nu om.

Undeva departe, pe malul bulgăresc, trei reflectoare, mișcându-se încolo și-ncoace, zgâriau cerul negru. Se auzea vuiet îndepărtat de avioane.

— Astăzi Dunărea e *rea*, șopti Mariana, ca scuturată, de un fior.

— Ce înseamnă *rea*?

— Așa se spune… E bine să nu te apropii de apă…

— Foarte bine! Tocmai de aceea voi face o baie!

Mariana tresări: Laurențiu și Susana răsăriseră deodată din noapte. Luc se dezbrăcă.

— Să nu faci una ca asta, Flentea!

Mariana se repezise la el, căutând să-l împiedice să-și dezbrace cămașa. Dar Luc se descotorosi ușor de ea și alergă la apă.

— Flentea, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă lăsa singură!

— Te vor păzi câinii! Salut, salut!

Și din câteva zvârlituri de brațe, Luc dispăru în întunecimea apei. Mariana nu-l mai văzu. Înaintă până ce apa îi udă picioarele.

— Flentea! Întoarce-te!

Deodată, dinții îi clănțăniră. Se lăsă în nisip și începu să plângă. Câinii o priveau poate mirați, dar calmi.

Când se întoarse Luc, o găsi tot plângând. Se scutură de apă.

— Asta-i bună! zise. Plângi! Te-ai temut, te pomenești, pentru vieţișoara mea!

— De ce te-ai întors? hohoti fata. Du-te, du-te! Du-te și înoată cât mai departe!…

— Și Prontozil zicea că n-aș pricepe eternul feminin, mormăi Luc. Mi se pare că încep să-l înțeleg! De fapt, totul se reduce la…

— Eu ți-am spus că astăzi Dunărea este *rea*! De ce nu m-ai crezut?

CAPITOLUL 24

— Ai de gând să mai rămâi multă vreme spânzurată de gâtul meu? Crezi poate că e gâtul lui Kr…?.

Fata se desprinse ușor. Se lăsă jos, pe o piatră. Tăcută, privea în direcția Dunării, în timp ce respirația i se liniștea. Pentru a mia oară, Luc se simți cretin și-i veni să se pălmuiască și să-și tragă pumni în falcă. Fata se bucurase, pur și simplu, că revenise, că nu fusese înghițit de Dunărea cea rea, iar el, pe loc, îl și scosese pe Kr… în arenă. Kr… Și chiar că nu fusese cazul; ea se bucurase sincer… Dar cum rămâne cu toate celelalte?

— Cred că am fost un dobitoc, zise, uimit el însuși de pornirea sa.

— Nu, Flentea, n-ai fost dobitoc, ci ai arătat *cât* ești de mărginit… Ca toți bărbații…

Remușcările îl părăsiră într-o clipă pe Luc, ca și cum nici n-ar fi existat.

— Ca toți bărbații! Drace! Pe toți îi cunoști?

— Noi, femeile, Flentea dragă, ne pricepem la bărbați, le știm caracterul, încă înainte de a-i cunoaște. Asta ține de instinct.

Între „dobitoc” și „mărginit”, Luc ar fi preferat cu ochii închiși primul calificativ. Injuria de „mărginit” pe care i-o aruncase fata, cu destulă liniște, îl turbă. Parcă l-ar fi îngrădit cu un gard de fier și sârmă ghimpată. Mărginit!

— Însă era firesc să spui ceea ce ai spus. Nici nu mă așteptam la altceva, zise Mariana. Și Prontozil ar fi spus același lucru. Chiar și Kraig ar fi vorbit la fel, dacă situația s-ar fi inversat. Dar, știi ce? Să nu mai vorbim despre asta.

Luc dârdâia încă de frig. Se scutura mereu, să se scape de picurii de apă ce nu voiau să se zvânte. Văzându-l cum se scutură și sare, Susana începu să valseze pe nisip.

Părea că și întunericul curge, negru, ca apa întunecată a Dunării. Luc ar fi putut să jure că-l vede trecând, dar nu paralel cu Dunărea, și nici în direcția opusă. Întunericul avea o mișcare cu totul aparte, nu într-o anumită direcție, ci cumva în interiorul lui. Părea că ba se subțiază, ca o cerneală căreia îi adaugi apă, ba se îngroașă.

— Ascultă, Flentea, ai să mă iei și pe mine o dată în Maramureșul tău?

Luc avu imediat pe vârful limbii: „Are să te ia Kr… undeva, în Saxonia poate, și ai să vezi…” Dar n-o spuse, n-avea niciun chef să-l scoată iar pe Kr… la lumină. Se plictisise de el. Și nici să vorbească n-avea chef.

— Bineînțeles, am să te iau… Vom călători călare pe un par mare, și cu o haită de câini negri… În fruntea haitei o să alerge Cocktail…

— Drăguțul de el! De când nu l-am văzut!

„He! Drăguțul de el!” rânji Luc.

— Și, spune, cum vom mai călători spre Maramureș?

Luc nu răspunse. Mariana îl întrebă iar, insistă.

— Nu ți-am spus? Pe un par mare!… Călare... răspunse Luc.

— Flentea! Știi de când te cunosc eu?

— Nu. Ce importanță are? Și pe urmă, noi nu mai dormim în noaptea asta?

— Ascultă ce-ți zic! Știi de când te cunosc? Pe atunci tu băteai mingea pe maidanul de lângă șetrele țiganilor, înainte de a se fi clădit acolo rândul acela de case. Maidanul se afla chiar lângă noi, și tu veneai acolo cu o mulțime de băieți, și făceați o gălăgie teribilă, iar tata ieșea să urle la voi… Și atunci erai la fel de caraghios… Ca și acum.

— Și ce-i cu asta?

— Nimic. Am vrut să-ți spun că te cunosc de multă vreme… Stăteam la fereastră și mă uitam; de atunci îmi place fotbalul. Ah, nici nu ți-am spus: și eu când visam la alt destin îmi închipuiam uneori că sunt fotbalist. Unul mare. Ca… Na, că nu cunosc niciun nume de mare fotbalist!

— Ca Torricelli…

— Da, ca Torricelli…

— Ah, caraghioasă! Evangelista Torricelli a fost chimist, nu fotbalist!

— Bine, dă-l încolo… Îmi amintesc că ai apărut cu niște nădragi de satin albastru cu bretele galbene. Te credeai, cu nădragii aceia, primul om! Numai că în ziua aceea ai jucat foarte rău, n-ai marcat niciun gol. Din pricina nădragilor de satin, de îngâmfat ce erai!

Luc gândea: „Da, îmi amintesc de pantalonii de satin albastru… Are dreptate, eram teribil de mândru de ei… Oare ce mamă aveam atunci, la a câta nevastă ajunsese Flentea?…”

— Ei, și către sfârșitul meciului s-a întâmplat ceva…

— Nu mai spune! S-a întâmplat *ceva*?

— Da. Una din bretele ți s-a descusut… Ai venit la geamul nostru și ai cerșit de la mama un ac cu gămălie, să-ți prinzi breteaua.

— Parcă nu-mi amintesc! Cred că inventezi. Te pricepi teribil.

— Nu inventez. Mama nu ți-a dat niciun ac, dar mi-a spus să ies, să-ți cos breteaua.

— Emoționant! mormăi Luc. Îmi vine să plâng.

— Cât se poate de emoționant. Adică emoționant a fost pentru mine să cos breteaua unui atât de mare fotbalist. Și, mâinile tremurându-mi, te-am înțepat… hm, pariez că nu-ți amintești ce mi-ai zis!

— Nu-mi amintesc nimic. Ce ți-am zis?

— Nu ghicești?
— Deloc!
— Mi-ai zis: „Proasto!”.

CAPITOLUL 25

Luc se întinse pe o pătură, în șopron; mâinile – sub cap, în loc de pernă. Prin spărtura acoperișului vedea o bucată de cer, exact ca acasă, unde patul îl avea sub fereastră. Numai că acasă vedea oiștea carului-mic, iar aici vedea ultimele două roți ale carului-mare și încă vreo câteva stele, atât de mărunte, încât nici nu meritau să fie luate în seamă.

Mariana intrase în casă în vârful degetelor, să nu-i trezească pe cei doi stăpânitori ai lumii. Acum, după ce scăpase de ea, Luc își dădu seama că, deși frânt de oboseală, n-are niciun chef să doarmă. Și adormi când era mai convins că somnul e o prostie, un furt de timp… Cât să fi fost ceasul?

Și cât timp să fi trecut? Văzduhul se cutremura de bubuituri. Sări în picioare.

„În fine, avem și bombardament!” Acesta a fost primul gând în timp ce se năpustea afară din șopron.

Pocnituri repetate, țiuituri prelungi, muzicale răsunară pe Dunăre. Linii de foc se prelinseră spre oraș, ireale, subțiri, roșietice, și apoi bubuiturile răsunară aproape simultan. Din nou pe Dunăre, cam spre mijlocul apei, se auziră pocniturile, și acum, în vâlvătaia de o clipă, se zări și profilul întunecat al navelor de război.

— Ce se întâmplă? întrebă Luc. Trag în noi? Nemții trag în noi? Kr… trage în noi?

Canonada se multiplică – o bubuitură dădea naștere altor două, trei. Lumini noi ce izbucneau pe Dunăre descopereau poziția navelor de război.

Focul dură mult… Timpul, trecut prin ghiulele, avea un alt mers acum, înainta mult mai încet. Se părea că din oraș nu va mai rămâne piatră peste piatră…

— O fi sfârșitul lumii? întrebă Mariana, dar cu o intonație curioasă, puțin comică.

Și, prin întuneric, Luc privi spre cei doi bătrânei, ce ședeau pe treptele căsuței, unul lângă altul, și i se făcu milă de ei. Sfârșitul lumii! Lumea lor, jucată la zaruri!

— Ăsta e Kr… al tău, care trage asupra orașului, zise Luc. Cred că din cauza ta! Fiindcă l-ai amăgit… Fiindcă i-ai trădat iubirea.

— Taci, nu vorbi prostii! șopti Mariana tremurând, dar se vedea că în acea clipă absurdă era gata să creadă orice.

Era imposibil să raționezi că noaptea aceea se va sfârși vreodată! Cine a stat sub bombardament în întuneric știe cum vine asta.

Când tirul artileriei încetă, se întinse o liniște îngrozitoare. Se părea că întregul scandal fusese pus la cale numai de dragul liniștii ce va urma. În direcția orașului, în mai multe locuri, văzduhul se îmbujorase, bulgări de lumină tremurau, jucăușe, și – curios lucru! – dimineața păru că se naște tocmai din lumina incendiului.

Aerul deveni cenușiu, apoi cenușiu fosforescent, și deodată apăru Dunărea, pașnică, cu luciri stinse. Vasele de război dispăruseră. Iar când se lumină și mai bine, apăru Prontozil. Gâfâia, era murdar, plin de zgârieturi.

— O, Dumnezei! Era să mor de o sută de ori!

— Ce-i în oraș, Prontozil? Ce s-a întâmplat?

— S-a încheiat pacea, fraților!

— Te-ai smintit! Asta numești tu pace?

— Nu pricepeți? S-a transmis la radio: am ieșit din război! Am declarat război Germaniei!

— I-am declarat război lui Kr…? strigă Luc.

— Cine-i Kr…? întrebă Prontozil. Dar se lovi imediat peste frunte. A, e logodnicul domnișoarei, am uitat… Fraților, sunt mort. Am trecut prin niște peripeții… Mi-e foame. Mai aveți pește dintr-acela?

În timp ce înfuleca, Prontozil ridică deodată privirea spre Luc, și fălcile i se opriră din mestecat.

— Am uitat să-ți spun Luc…

— Ce?

— Casa lui Tomescu, vecinul vostru, a ars…

— Da?

Prontozil șovăi. Mestecă de două ori.

— Și casa ăluia de vizavi de voi a ars…

— Săracul!

— Ascultă, Luc…

Prontozil ezită.

— Și casa voastră a ars… Prima. De la ea s-au aprins celelalte.

— Și ce s-a întâmplat cu câinii? întrebă Luc.

— Au fugit. Când am pornit încoace, am văzut vreo câțiva. Umblau în haite… Vai, dacă ați ști ce-i în oraș! Eu nu mă mai întorc acolo!

— De ce?

— Se mai așteaptă două escadre germane, care vor coborî pe Dunăre… înțelegi? Acum suntem în război cu ei. Nu vor trece aruncând confeti, ci altceva! Au de gând să radă orașul.

— Ce ticălos ești, Flentea! strigă Mariana. Ai întrebat de câini, dar de tatăl tău și de… maică-ta, nimic!

— Ah! uitasem, șopti Luc.

— N-au pățit nimic, zise Prontozil, că aș fi aflat. Nici orașul n-a pățit mare lucru, deși cât timp am tremurat în pivniță credeam că nu mai găsesc fereastră întreagă și suflet viu. S-au aprins câteva case, și toate turnurile bisericilor sunt ciuruite ca niște site. Fiindcă-s mai înalte. Atât. Ba nu. Fanfara baptiștilor a ieșit în piață și cântă… și la amiaz'

urmează circul cel mare: regimentul nostru de infanterie merge să dezarmeze garnizoana germană… Și acum, lasă-mă să mănânc, altceva nu mai știu.

CAPITOLUL 26

La marginea orașului se despărțiră. Mariana plecă imediat spre casă.

— Nu-i iubesc, totuși trebuie să știu ce s-a întâmplat cu ei. Vino cu mine, Flentea. Vino cu mine.

— Mai târziu, spuse Luc. Am să te caut… Vreau să rămân singur, să mă gândesc.

— Mi-e teamă să te las, Flentea.

— De ce? Nu te va răpi niciun balaur.

— Dar eu mă tem pentru tine!

Luc râse cu toată fața, ca de o glumă și, după ce Mariana plecă, se așeză în șanț, și pentru prima dată își puse întrebarea: unde va merge?

Desigur, va merge și el acasă, cu toate că pentru el „acasă” însemna cu totul altceva. Și cum casa lui Flentea arsese, situația se complica încă o dată.

Făcu un gest pentru a alunga ființele astea negre și cu picioare lungi, gândurile, și privi în urma Marianei. Dori din tot sufletul ca ea să se uite înapoi. Ea însă nu întoarse capul.

Simți sub picior ceva și, când ridică talpa, văzu o bucată de metal strălucitor, cu zimți ascuțiți, neregulați. O schijă. Fără să știe de ce, o ridică și o puse în buzunar. O simți caldă, fiindcă stătuse în bătaia soarelui. Grozav ar fi vrut să schimbe cu cineva o vorbă, măcar cu ticălosul acela de Prontozil… Prontozil, însă, plecase. Luc se gândi la alți colegi ai lui cu care i-ar fi plăcut să vorbească acum. La Vladimir Balomiri se gândi. Și la Dumitrescu, mărunțelul acela blond, pe partea căruia nu se trecea când juca bec. Și la sora lui, cu mutră de șoricel speriat. Regretă că-l lăsase pe Laurențiu în grija celor doi bătrânei. Și, tocmai

când se gândea la asta, văzu ivindu-se două arătări, ce formau, prin contrast, un grup formidabil de caraghios: din niște tufișuri apăruseră micuțul grifon Vova și lunganul acela deșirat, Saint-Germain. Năvăliră spre el, nebuni de fericire, și Luc abia-i potoli.

Luc se gândi cu un amestec de bucurie și tristețe că toată haita de câini de rasă a lui Flentea, valorând o adevărată comoară, se risipise prin toate părțile, de spaima incendiului, și acum, combinându-se între ei sau cu alți câini, în curând vor apărea în orășelul acela năpăstuit rase noi, atât de ciudate, că, văzându-le, bătrânii vor prezice adevăratul sfârșit al lumii.

Înainte de a se ridica, Luc mai privi încă o dată spre malul Dunării, unde soldații, soldații români, săpau tranșee și amplasamente. Trecuse pe acolo, dar nu-l lăsaseră să se apropie, și chiar fusese poftit destul de aspru să-și vadă de drum, ceea ce-l jigni peste măsură.

În fine, porni escortat de Vova și Saint-Germain, care erau flămânzi ca dracu, după cum lesne își dădu seama.

Abia trecu de primele case, că în întâmpinare îi apăru un grup de oameni înfricoșați, care cărau cu ei geamantane, baloturi. Le puseseră în cărucioare de copii sau în cotigi. Alții le duceau chiar în spate.

Luc se opri să privească acest cortegiu sumbru. Opri un băiețaș care venea în urmă.

— Ce-i, mă, unde plecați?

— Se apropie o escadră germană, de o sută de vapoare, suflă puștiul, și plecă grăbit..

Luc văzu jos, între picioare, două schije mici, strălucitoare. Le culese. Când se ridică văzu alt grup de oameni ivindu-se în susul străzii..

— Nemții vor încerca o debarcare, îl lămuri un lungan cu fața plină de coșuri, elev de prin a șasea, pe care Luc îl cunoștea. Noi ne refugiem la Livada.

Alții au fugit la Urișor sau la Batca. Orașul e aproape pustiu.

Și lunganul o șterse, împreună cu toate coșurile sale.

Apropiindu-se de centru, Luc întâlni alte grupuri de civili îngroziți, apoi îl întâlni pe marele terra-nova Simbad, care rătăcea singuratic și flămând, și, în fine, la urechile lui ajunseră niște acorduri tânguitoare, și înțelese că fanfara baptiștilor mai cântă în piață, în cinstea sfârșitului lumii.

La un colț, drumul lui Luc fu barat de un grup cu totul diferit de celelalte.

Erau cel puțin cincizeci de bărbați; unii purtau arme, alții lopeți, târnăcoape. Ăștia nu păreau atât de speriați și se grăbeau în direcția portului.

Și deodată, Luc se pomeni prins de mână. Cineva i-o strângea. Era chiar Dumitrescu.

— Te salut, Luc!

— Salve, mă!

— S-a întors tata, șopti fericit mărunțelul. Uite-l acolo!

— Mă bucur, Dumitrescule!

Luc îl privi cu invidie.

— Dar ce-i cu voi, unde mergeți?

— Să ajutăm armata, să facem tranșee.

— Dar pentru ce, Dumnezeule?

— Dar tu unde trăiești? Nu știi nimic?

— Să mă ia dracu dacă știu!

— Dumnezeu, dracu… totdeauna ai sărit din extremă în extremă, zâmbi Dumitrescu.

— Haide, spune-mi!

— Îți spun, dar e secret de stat! O escadră germană se apropie, și e posibil să încerce o debarcare aici. Ar fi un fel de cap de pod pentru nemții de pe malul bulgăresc.

— Deci, le-am declarat într-adevăr război?

— Nu, tu chiar pici din lună!

— Mai rău, Dumitrescule, mai rău…

— Te-am salutat… Fug să-i ajung.

— Stai, Dumitrescule!

— Uite, am stat. Ce mai vrei?

Luc îl privi de sus – era mult mai înalt decât el.

— Și dacă ți-aș spune că vin și eu?

— Asta nu depinde de mine, Luc… Dar, în principiu, cred că nimeni nu va fi împotrivă.

Și Dumitrescu ieși din încurcătură făcându-i semn cu mâna și fugind.

Luc își continuă drumul amărât. Ocoli piața. Din când în când sărea peste grămezi de moloz. Proiectilele germane făcuseră găuri circulare în pereți, parcă tăiate cu sfredelul. Luc pășea acum urmat de întreaga haită, căci grupului i se alăturase câinele ciobănesc Stan, buldogul Sam, și Cuviosul, un frumos Saint-Bernard. Tot orașul mișuna de câinii lui Flentea…

Centrul orașului părea pustiu. De aici, pare-se, o șterseseră toți. Neavând altceva de făcut, Luc luă direcția casei.

CAPITOLUL 27

Dimitrie Flentea, negustor de câini, în vârstă de cincizeci și nouă de ani, fost adjutant în armata majestății-sale, stătea în poarta unui vecin, Borcea și, melancolic, își privea ruinele casei. Dincolo de ruine, printre copaci, când și când, apăreau câinii.

„Împrejurările neprevăzute” îl ajunseseră în fine pe Flentea, se instalaseră temeinic pe capul său. Nu scapi de ce ți-e frică!

De un milion de ani, destinul notase cu „P.F.” proiectilul ce avea să-i incendieze casa: „Pentru Flentea”. Mai era o noutate: dispăruse și Virginica, cea de-a cincea nevastă a sa. Pretextase o plimbare la o amică, dar nu mai revenise.

Ar fi vrut, Flentea, să dea o raită printre zidurile casei, poate mai era ceva de salvat, dar nu îndrăznea, de câini. Avu totuși curajul să înainteze până în mijlocul drumului. Ceva sclipea acolo, cald, înșelător. Era o schijă. Flentea o admiră, proaspătă cum era, zimțuită – o adevărată bijuterie. O bijuterie a timpului nostru.

Nu observă în prima clipă că la colț apăruseră cei doi câini polițiști, Bob și Rin. Cei doi câini care-l urau din tot sufletul lor câinesc. Câinii pe care Codrea îi dresase să sfâșie manechinele îmbrăcate cu haine vechi de-ale lui Flentea.

În clipa aceea însă, Bob și Rin nu erau animați de porniri războinice împotriva lui; dimpotrivă, fură bucuroși că văd un om (totuși un om!) cunoscut. Ei se îndreptară fără grabă, fără entuziasm, totuși prietenoși, spre proprietarul lor, care urlă de spaimă văzându-i și, pierzându-și capul, o luă la goană pe stradă, în jos. Cel mai simplu ar fi fost să intre iar în ograda lui Borcea,

însă câinii tocmai dintr-acolo apăruseră și-i tăiaseră retragerea.

Nici unui câine nu-i place să vadă om fugind. Simte o irezistibilă dorință să-l ajungă, să-și înfigă colții în pulpele lui. Bob și Rin, mirați, se luară după Flentea. La început calmi, voind doar să-l ajungă, apoi înfierbântându-se. Pe măsură ce alerga Flentea mai iute, măreau și ei cadența salturilor. Totuși, dacă Flentea s-ar fi oprit, e sigur că nu i-ar fi făcut nimic. Erau în primul stadiu, când foamea și singurătatea îi îmblânzesc.

Flentea alerga nebunește, în jos pe pantă, zbierând după ajutor. Cei doi vecini ai săi, domnul Borcea și domnul Silvășan, ieșiseră în stradă și se amuzau de spaima bunului lor prieten, cu care jucaseră sute de partide de pocher, fără să se certe.

Și astfel alerga Flentea, târând după el cei cincizeci și nouă de ani de viață fericită, iar după el, ca niște umbre tăcute, săltau cei doi câini polițiști, care nu voiau să-i facă nimic rău; ar fi putut demult să-l înhațe, fiecare fusese învățat să doboare la pământ un om voinic, nu o pocitanie ca Flentea, ei însă erau doar întărâtați de fuga omului, și dacă omul s-ar fi oprit, s-ar fi oprit și ei; și goana continua spre marele haz al martorilor și spre satisfacția multora care nu-l înghițeau pe negustorul de câini – caraghios alerga Flentea, pe micile lui picioare crăcănate, urmărit de „împrejurările neprevăzute” ale vieții; avea totuși o viteză onorabilă, dacă ținem cont că era și șchiop, numai că respirația lui nu făcea două parale, și nici inima, și acum respirația începu să fie cumva în contratimp cu inima, și Flentea simțea că orbește și că se va prăbuși, și totuși alerga încă destul de repede, când se izbi cu fruntea de ceva, și cei cincizeci și nouă de ani ai lui explodară în aceeași secundă, toți.

Se lovise de un drug de fier ce susținea o poartă, îndoită, de explozie. Câinii se opriră, mirați, dând din coadă. Omul ce căzuse se prefăcea? Ei, câinii, nu-i făcuseră nimic. Lupul Rin se așeză pe trotuar și simți în gât nevoia irezistibilă de a slobozi un urlet.

Dimitrie Flentea, negustor de câini, fost adjutant în armata majestății-sale, de infanterie, fu transportat, mort de-a binelea, la locuința domnului Borcea, de către acesta și de către domnul Șilvășan, pe o targă plină de var. Din buzunarul său căzu, pe targă, o mică schijă, strălucitoare ca o bijuterie.

CAPITOLUL 28

Luc stătea în grădină, înconjurat de câini. Lipseau doar câțiva; printre absenți era și Cocktail. Pe unde o fi rătăcind credinciosul doberman? Se însera. De la moartea lui Flentea trecuse cam un ceas. Luc privea câinii. Se aflau acolo și Bob, și Rin. Erau flămânzi – se vedea clar, după privirile lor. Ruinele casei încă mai fumegau. Fumul se încolăcea leneș, străveziu. Luc observă o mișcare printre javre. Văzând că nu le hrănește nimeni, înfometate, începeau să-l părăsească.

Luc trase dintre ruine, un mic obiect metalic, înnegrit, fierbinte încă.

„Mefisto, dragul meu! Te-ai oprit… Cine ar fi crezut că timpul va continua să meargă și fără tine?!”

Apoi veni domnul Borcea și-l chemă la priveghi. Luc zise că vine îndată, dar nu se duse.

O porni aiurea pe stradă. O parte din câini îl urmară – vreo zece – cincisprezece. Mergea Luc prin orașul pustiu, urmat de haita flămândă, ce se încăiera la tot pasul. Nu lipsea nici Simbad, nici Saint-Germain, nici Vova, sau Ludovic XIV.

Mulți însă îl părăsiră pe drum. Luc se întreba pe unde o fi Cocktail.

Făcu ocolul cartierului și se întoarse iar acasă.

— Te-a căutat o fată, îi spuse Borcea.

Înțelese că era vorba de Mariana.

— Codrea n-a mai apărut cumva? întrebă.

— Nu..

— Nici…?

— Nici. Răspunse bătrânul, înțelegând. Tu de ce nu vii la priveghi, Luc?

Câteva minute mai târziu îl auzi pe Prontozil fluierând semnalul.

— Hei, Luc! Ești aici?

— Haide încoace! îl chemă Luc.

— Am venit să te iau, strigă Prontozil, apropiindu-se. Nu e de pierdut nicio clipă. Bubi Covaci ne așteaptă…

— Mai trăiește? N-a murit de frică?

— Mai trăiește, și ne așteaptă. Haide odată!

— Ești nebun, Prontozil! zise Luc. Și Bubi Covaci e nebun.

— Grăbește-te, e tocmai momentul să plecăm!

— Cu bărcuța?

— Cu bărcuța.

— Unde? Către care ocean? râse Luc.

— Tu n-auzi că n-avem vreme de pierdut? Știi că se apropie iar o escadră uriașă? Vor fi lupte…

— Du-te singur, frățioare… Eu nu plec nicăieri, șopti Luc obosit, și se așeză iar.

— Rămâi aici?

— Probabil…

— Dar ce te leagă? Cenușa asta?

— Caraghiosule!

— Te știam inamic al sentimentalismului!

— Sentimentalism? Ce caraghios ești! Să mergem mai bine să vedem ce face Mariana…

— Aha! mormăi Prontozil, luminat dintr-odată.

— Fie chiar și „aha”, dacă vrei… Nu-l mai am aici pe Cocktail, să-i trimit o depeșă…

— Luc dragă, totdeauna te-am considerat mai deștept decât mine, știi că eu n-am pretenții, dar acum încep să mă îndoiesc…

Mormăind, Prontozil îl urmă. O tăiară direct prin grădină. Câinii, vreo șapte-opt, îi urmară.

Sumbru era orașul, întunecat și pustiu. Luc fluieră.

— Cine-i? Cine-i acolo?

Era tatăl Marianei. Luc înaintă, minunându-se și el cât de nepăsător poate fi. Încă nu știa ce va spune, însă tocmai atunci apăru Mariana.

— Nu te deranja, tată!

Și-l împinse înăuntru.

— Dar cine sunt domnii?

Era beat, însă Luc nu observase.

— Acești domni vor să mă răpească… zise Mariana.

— Fiica mea… tu… tu uiți…

— Bine, bine, tată, știu că ai fi foarte îndurerat… Du-te acum.

Domnul Anca dispăru în casă, împins de fiică-sa; Mariana închise ușa și coborî treptele.

— Bună seara, Flentea, bună seara, domnule Prontozil.

— Ce caraghioasă ești! zise Luc. De ce te fandosești așa?

— Eu vă las, spuse Prontozil. Mă așteaptă Bubi Covaci.

— Bine, du-te, făcu Luc nepăsător.

Prontozil nu se mișcă. Mariana îi privea, curioasă.

În pauzele când nu se vorbea, liniștea era deplină. Chiar și câinii stăteau cuminți, de jur-împrejur, deși erau flămânzi.

— Credeam că vom merge împreună să căutăm „celălalt prezent”, zise Prontozil.

— Vezi să nu devii *tu* lacrimogen, răspunse Luc. Căscă lung și zise:

— Se vede că e dat să-l căutăm în locuri diferite.

Și Luc râse scurt.

— Tu-l vei căuta pe Marea de Sargassum, eu undeva pe aici, mai pe-aproape.

— Despre ce vorbiți? întrebă Mariana.

— Domnul Prontozil se îmbarcă, explică Luc. Pleacă într-o călătorie îndepărtată. Vaporul îl așteaptă, sub presiune.

— A, bărcuța lui Bubi Covaci? făcu Mariana, naivă.

— Da, pachebotul lui Bubi Covaci, adăugă Luc.

— Credeam că vom merge împreună, stărui Prontozil, care simțea cum îi tremură picioarele.

Luc ridică din umeri.

— Îți dai seama că s-ar putea să nu ne mai vedem niciodată? întrebă Prontozil, cu glasul inexplicabil de răgușit.

Luc simți că în momentul acela Prontozil e gata să se arunce să-l îmbrățișeze de adio și, instinctiv, se dădu un pas înapoi. Fu un gest nedeliberat și pe care nu și l-a putut explica pe de-a-ntregul niciodată. N-ar fi fost nimic nefiresc ca în momentul acela să se îmbrățișeze ei doi, prieteni vechi, însă, în mod inexplicabil, pe măsură ce Prontozil se înduioșa și era gata să plângă, Luc simțea că e tot mai rece și că scena acelei despărțiri cam ilare nu-l înduioșează deloc.

În orice caz, Luc nu-și putu explica mai târziu, pe deplin, motivul acestei răceli, și nici n-a avut ocazia să discute cu Prontozil despre aceasta, fiindcă, într-adevăr, nu s-au mai întâlnit.

Deci, Luc zise:

— Da, s-ar putea să nu ne mai vedem niciodată, dacă pleci.

Și-i întinse mâna.

— Mai bine să nu ne dăm mâinile, zise Prontozil înăbușindu-se. Mi-am amintit ce spuneai… că oamenii își dau mâna pentru a fi siguri că nu se vor lovi. Dar noi nu vrem să ne lovim…

— Cum vrei, zise Luc. Să nu ne dăm mâna, deci.

Prontozil pricepu. Plecă. Vru să se întoarcă, să mai zică ceva. Dar nu se întoarse, și nu mai zise nimic.

— S-a petrecut ceva foarte trist acum cu voi, zise Mariana. Nu înțeleg bine ce… Sper că nu e din cauza mea…

CAPITOLUL 29

Nuuu! Nu! Nu vreau! urlă Luc, sărind în picioare și luând-o iar la goană.

Nu s-ar putea spune că dormise. Rămăsese lungit în iarbă, câteva clipe numai, pământul începuse să se legene sub el, o amorțeală vegetală îl cuprindea, începea să uite… Acum alerga iar!

Luc, Luc… tu știi de când te cunosc eu?

Din clipa în care fusese rănită, Mariana îi spunea pe nume: Luc.

Știi de când te cunosc? Jucai fotbal, pe maidan, lângă noi… Ți-am povestit. Așa-i că ți-am mai povestit? Aveai niște nădragi de satin albastru, cu bretele galbene… Ți-am povestit totul, nu? Și când ți-am cusut breteaua te-am împuns, iar tu m-ai făcut proastă… Și asta ți-am povestit…

Luc nu simți o creangă ce-i biciui fața. Căzu iar în iarbă. Adâncă, fierbinte, toropeala punea iar stăpânire pe el. Nu i se putea refuza. Picioarele marelui panou cu interdicții se lungiseră nemăsurat de mult, căpătaseră încetul cu încetul încheieturi, apoi, jos, crescuseră niște cizme, și acum panoul pornise prin lume încălțat cu aceste cizme și venea spre Luc. Petru dăduse pentru prima dată în viața lui șase-șase și câștigase lumea, în întregime.

Nuuu! Nu vreau! urlă Luc, și o luă iar la fugă.

Și prin locurile acelea, primprejurul Văii Cailor, veniseră refugiați. Cea de-a doua escadră se ivise la cotul Dunării și începuse să tragă, pe la opt seara, câteva ceasuri după ce Prontozil se îmbarcase pe vasul de luptă al lui Bubi Covaci.

Luc, fugind, se izbi de un om pe care-l cunoștea. Acolo, sub copaci, staționa o haraba pe roate, cu

coviltir, și Luc știu că acesta e fachirul Afisau Anufi, deși în clipa aceea n-avea turban, dar trecu pe lângă el, și căzu ceva mai încolo, în iarbă. O schijă mică, probabil zimțată, strălucitoare și fierbinte. O rănise pe Mariana. Sânge n-a prea curs. În tot orașul nu se mai găsea niciun medic, și atunci Luc, în noaptea aceea infernală, fugi în port, să-l caute pe Dumitrescu.

Băiatule! zise fachirul Afisau Anufi, care-l ajunsese, ești zgâriat, și ce-i cu tine? Și unde-i cățelușa aceea pe care o puneai să danseze ca să-mi faci concurență?

Luc părea trezit din somn, și-l privi pe fachirul fără turban nepricepând ce-i spune. Mai departe, Luc se întâlni cu un om care era fără îndoială țicnit, fiindcă se plimba singur, cu un patefon, și-l întrebă:

Nu dorești să asculți un vals lent din Arizona?

Dumitrescu găsi un medic militar, dar nu se putu face nimic. Și, spre dimineață, Mariana murise.

Nu vreau! strigă Luc, fiindcă iarăși uitase de sine, și acum se trezea, ca un scafandru ce iese la suprafață dintr-o apă foarte tulbure.

Tabla cu interdicții îl călcase, trecuse peste el, și acum amândoi alergau în direcții diferite. Ce greșeală! Dacă împăcarea s-ar fi produs în cântul al șaptelea, nu în al șaptesprezecelea, dacă Agamemnon și Achile n-ar fi fost niște încăpățânați…

Kr…!!! zbieră Luc spre Dunăre, cu toate că de acolo nu se mai vedea. Asta ne privește direct pe noi doi! Ne mai întâlnim!

Iar acum caii, caii negri și sălbatici de altădată, ies din pământ; iată-i răsărind ca niște plante vechi, râcâind țărâna cu copitele, făcându-și loc, dornici să galopeze în libertate…

Pârâul ce trecea prin vale își adunase apele, părea mai limpede, și-n unda lui se oglindi Luc când ajunse acolo.

CAPITOLUL 30

Câteva zile mai târziu, Luc rătăcea pe străzi; orașul începea să învie. În piață cânta fanfara baptiștilor.

„Luc, o să mă iei odată cu tine în Maramureșul tău?”

Abia în noaptea aceea renunțase să-i mai spună Flentea.

Deodată, Luc se opri.

Un bărbat cu aer solemn și pălărie neagră trecu, ducându-l de curelușă pe Cocktail.

— Cocktail! strigă Luc.

Câinele se smulse, năvăli spre Luc, târând după sine curelușa. Făcu o demonstrație de dragoste câinească. Domnul cu pălărie neagră rămase de partea cealaltă a drumului, urmărind scena.

— Să mergem, Cocktail, zise Luc, parcă s-ar fi adresat unui om.

Și porni. Câinele îl urmă. Atunci, bărbatul cu aer solemn și pălărie neagră fluieră.

— Rexi! strigă el. Rexi!

Cocktail întoarse capul. Luc se opri și el. „A avut vreme să-i dea și un nume”, gândi.

— Rexi, strigă iar pălăria neagră. Haide aici!

— Cocktail! zise Luc.

Câinele ezita între ei. Atunci, domnul cel solemn scoase dintr-un pachețel ceva ce semăna cu o felie de cârnat.

— Rexi! insistă el, întinzând mâncarea.

Dintr-un salt, Cocktail traversă strada. Celălalt nu-i dete cârnatul, ci-l puse la loc, în pachet. Și-n vreme ce câinele își ațintea ochii lacomi, îl apucă de curelușă și plecă, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Cocktail îl urma, cuminte, cu ochii la

pachetul din care veneau arome atât de plăcute. Cocktail, câinele favorit al lui Luc. Se îndepărtară, dădură colțul.

Luc rămase singur.

În luna septembrie a acelui an, un tren se îndrepta spre Ardeal, transportând o unitate românească de artilerie. Într-o noapte, la comandantul eșalonului se prezentă șeful gărzii, raportând că pusese mâna pe un pasager clandestin, care nu se știe cum reușise să se strecoare într-un vagon din urmă, printre materiale.

— Adu-l încoace, să vedem ce-i cu el, spuse bătrânul ofițer, comandantul eșalonului.

Șeful gărzii reveni cu doi căprari, ce escortau, foarte gravi, un băiețandru palid, slab, cu hainele într-o stare destul de jalnică. Dar avea o față prelungă, cu trăsături fine, și ochi care, oricât se încruntau, nu reușeau să fie decât melancolici.

— Ce-i cu tine, frățioare? îl întrebă comandantul, destul de blând, fiindcă avusese și el un fiu cam de aceeași vârstă și care se încrunta la fel, fără a reuși să se încrunte cu adevărat.

— Nimic, șopti băiatul.

— Adică, nimic? Hm… Hm…

Interogatul nu răspunse.

— Hm… Hm… Dar ce cauți în trenul nostru?

— Merg…

— Hm… Hm… Hm… Unde?

— Pe front.

— Hm!… Ce să faci acolo? Te pomenești că vrei să lupți!

Băiatul nu răspunse nimic. După un timp, dădu din cap. Afirmativ.

Nu se știe de ce, bătrânul ofițer râse. Șeful gărzii tresări.

— Îl coborâm la prima stație?

— Hm, hm, nu te grăbi, zise comandantul. Omul vrea și el să lupte. Hm… Câți ani ai?

— Nouăsprezece.

— Hm… Hm… Hm… Să se facă așa cine minte?

Ofițerul îndoi degetul.

— Să se facă! abia zâmbi băiețandrul.

— Îl coborâm la prima stație, zise șeful gărzii.

— Un moment! Hm!… Poate că omul vrea într-adevăr să lupte… Hm… Poate are motive personale! Cum te cheamă, băiete?

Interogatul ridică din umeri.

— Ce? se miră bătrânul ofițer. Te pomenești că n-ai nume!

— N-am…

— Hm… Hm… Hm… Așa ceva n-am mai pomenit, așa ceva n-am mai pomenit. Hm!…

— E scrântit, ce ne mai încurcăm cu el? făcu șeful gărzii.

— Nu te grăbi, domnule locotenent! Și comandantul se întoarse iar către băiețandru. Hm… Deci, *nu ai* nume?

Celălalt confirmă că este exact așa.

— Și nici n-ai avut?

Băiatul nu răspunse.

— Hm… Hm… Cum vrei să luăm cu noi un om fără nume?

Băiatul stătea nemișcat, privea în gol.

— Hm, hm!… Poate să-ți găsim noi un nume? întrebă neașteptat de grav comandantul.

Buzele băiatului se mișcară, dar nimeni nu auzi ce spunea.

Observații

[←1]
Autorul crede că Mariana făcea niște confuzii voite.

Table of Contents

CAPITOLUL I
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30

Table of Contents

CAPITOLUL I 3
CAPITOLUL 2 11
CAPITOLUL 3 16
CAPITOLUL 4 23
CAPITOLUL 5 29
CAPITOLUL 6 37
CAPITOLUL 7 41
CAPITOLUL 8 49
CAPITOLUL 9 55
CAPITOLUL 10 59
CAPITOLUL 11 63
CAPITOLUL 12 69
CAPITOLUL 13 73
CAPITOLUL 14 80
CAPITOLUL 15 83
CAPITOLUL 16 89
CAPITOLUL 17 94
CAPITOLUL 18 102
CAPITOLUL 19 109
CAPITOLUL 20 115
CAPITOLUL 21 118
CAPITOLUL 22 129
CAPITOLUL 23 139
CAPITOLUL 24 146
CAPITOLUL 25 151
CAPITOLUL 26 156
CAPITOLUL 27 161

CAPITOLUL 28 165
CAPITOLUL 29 170
CAPITOLUL 30 174